

Kadın sorununda "anti-reformizm/feminizm" maskeli sosyal şovenizm-1

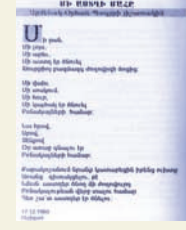
"Devrimci eleştiri ciddi iştir"

Yukarıdaki başlık, Yürüyüş dergisinin 18 Mart 2012 tarihli 308. sayısında açtıkları köşede ("Solun Köşe Taşları") yer alıyor. Arkadaşlar, açtığı bu köşe ile ülkenin "tek devrimcileri" olarak "Sol"da yaşanan

"çürüme"yle mücadele edecekleri iddiasındaymış! Elinde herkesin "devrimciliğini" ve "çürüme" oranını ölçen bir aletle, işaret tabelası görevine soyunan Yürüyüş'e biz de bu yazı vesilesiyle yeni köşesi hayırlı olsun diyelim!!! (Yeni Demokrat Kadın)

➤ Sayfa 12-13-14

"Armenak, 24 saatini devrime adayan bir Partizan'dı"

Armenak Bakır (Orhan Bakır) mücadelesi, kararlılığı ve halk tarafından sahiplenilmesi ile adeta efsaneleşen Partizanlardan biridir. Özgür Gelecek gazetesi olarak yaşamı zengin deneyimlerle dolu olan Armenak'ı Dersim'den bir yoldaşına sorduk. ➤ Sayfa 26

Özgür gelecek

Peşêroja Azad

Sayı: 32 Yaygın süresi

2-15 Mayıs 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

1 Mayıs'tan 18 Mayıs'a...

2012 1 Mayıs'ı ülkemizde ve dünyada, bütün coşkusu, kitleliliği ve kavga şiarlarıyla kutlandı. Ülkemizde pek çok il ve ilçede, işçi ve emekçiler, devrimciler ve ilericiler alanları doldurdu.

Partizanlar, çalışmalarının meyvesini 1 Mayıs alanlarında aldılar. İstanbul Taksim'den Dersim'e, Ankara'dan Bursa'ya Partizanlar, 40. mücadele yılının coşkusu ve görkemiyle alanlardaydı.

Taksim'de Partizan korteji görseelliği ve kitleliliğiyle göz doldurdu. Diğer alanlarda da, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs 40. mücadele yılının coşkusuyla karşılandı.

1 Mayıs'ın kitleliliği ve coşkusu, 18 Mayıs'ta Kaypakkaya yoldaşın katledilmesinin yıldönümünde kavga şiarlarımızın daha gür haykırılacağı bir sürece vesile olsun!

SÖYLEŞİLER - RÖPORTAJLAR - ÖZEL HABERLER

Sağlıkta ticaret ölüm getirdi!!!

Ersay Adıgüzel ile söyleşi

Antep'te bir hasta yakını tarafından öldürülen doktor **Ersin Aslan** cinayetinin ardından sağlıkta ticaretin ölüm getirdiği bir kez daha açığa çıkmıştır. Bu konu üzerine SES ile görüştük.

➤ Sayfa 4

"Aynsımın arka planı..."

Hasan Gülüm ile söyleşi

2012 1 Mayıs'ında yaşanan önemli ayrışmalardan biri Türk-İş ve Hak-İş'in ortak kutlamalardan çekilmesi oldu. Ayrışmanın nedenleri ve önümüzdeki süreç üzerine konuştuk.

➤ Sayfa 24

"TMY, 'düşmanla savaş' hukuku..."

Av. Ercan Kanar ile röportaj

"KCK operasyonları" adı altında gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklama terörü devam ederken neredeyse tamamı avukatlardan oluşan 2. KCK iddianamesi açıklandı.

➤ Sayfa 25

"...adres bu kez Süleymaniye"

Hoca Giyasettin'de yıkım

Halkın çoğunluğu, T. Kürdistanı'ndan göç etmek zorunda kalan Kürt ailelerin oluşturduğu Süleymaniye'ye bağlı Hoca Giyasettin Mahallesi'nde yıkım var!

➤ Sayfa 28

Şehir tiyatroları üzerinden...

Tiyatrocularla söyleşi

Şehir tiyatrolarında yaşanan yönetmelik değişikliğinin ardından "**muhafazakar sanat**", "**bağımsız, özgür sanat**" kavramları gündemin ilk sıralarında tartışılmaya başlandı.

➤ Sayfa 30

Özgür Gelecek'ten

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

✓ Sayfa 5

Evrensel Bakış

✓ Sayfa 22

1 Mayıs'ı, 18 Mayıs'a taşımak

Kaypakkaya devlet için güncel; Bizim için de güncel olmalı!

Umudumuzun sınıf mücadelesi arenasına adım atışının ve **proletarya bayrağının** doruklara çekilişinin 40. yılındayız. 40 yıllık direniş, mücadele ve savaş gerçekliğini belleğinde barındıran bir tarihin mirasına dayanıyoruz. Hâkim sınıflarla kıran kıran yürütülen; şanlı **direnişler**, zaferlerle birlikte ciddi **darbeler** ve **yenilgiler** yaşayan ama her defasında mutlaka yeniden ayağa doğrulma cüreti ve gücünü ortaya koyan bir geleneğin devamıyız. Nice yoldaşımızın **bin bir emekle**, kanı ve canı pahasına **ilmek ilmek** ördüğü, bugünlere taşıdığı; bilinci ve yüreği ile yoğurduğu bir kültürden besleniyoruz. Egemenlerin tüm yok etme, parçalama saldırılarına, ideolojik düzlemde tasfiye politikalarına karşın temel görüşlerinden ve mücadele çizgisinden **ödün vermeyen** ancak dönemin koşullarına uygun bir biçimde kendini **yeniden üretmeyi** başaran bir çizgide yürüyoruz.

Sınıf mücadelesinin engin denizinde 40 yıldır kulaç atarken daima **kutup yıldızımız Kaypakkaya** yoldaştı. O, proleter devrimcilerin yürüyeceği güzergâhın yol haritasını çizdi, ona pratiği ile can verdi. Kaypakkaya yol-

daş, 40 yıllık mücadele serüvenimizde daima **yanı başımızda**, bize yol gösterendi. Kaypakkaya yoldaş, bilimsel cesareti, kuşkuculuğu, daima araştıran, sorgulayan; bitmek bilmez enerjisiyle bize sonsuza kadar yolumuzu aydınlatacak **güçlü bir meşale** yaktı. O her şeyden önce devletin niteliği ve buna doğrudan bağlı olarak mücadele yol ve yöntemlerini belirlemekle kalmadı aynı zamanda söz konusu yapıya ruhunu veren ideolojiyi gün yüzüne çıkardı.

Kemalizm'in faşist, gerici karakterini orta yere serdi. Söylemi ve rengi ne olursa olsun tüm düzen partilerinin bu ideolojiden beslendiğini gösterdi.

Kemalizm, **Kürt ulusal sorunu**, devrimde zorun rolü, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı konusunda ortaya koyduklarıyla '71 silahlı devrimci çıkışın önderlerinden **ayrışan** Kaypakkaya yoldaşın, tarihsel öneminin farkında olan kuşkusuz yalnızca biz değiliz. Türk hâkim sınıfları ve temsilcileri AKP hükümeti de Kaypakkaya yoldaşı kendi sınıf çıkarları açısından tehlike arzettiğinin farkındadır. Sınıfsal bir içgüdüyle davranıyorlar.

Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesinin kararı bizi bu konuda aydınlatmaktadır. Mahkeme 2011 1 Mayıs'ında Kaypakkaya sloganı attıkları gerekçesiyle yoldaşlarımıza **10'ar ay**;

18 Mayıs'ta aynı sloganı attıkları iddiasıyla "örgüt üyeliği ve propagandası yaptıkları" gerekçesiyle **7'şer yıl bir ay**; 22 Nisan'da seçim tavrımızın ilan edildiği açıklamaya katıldıkları gerekçesiyle "örgüt propagandası" iddiasıyla **10'ar ay** hapis cezası verdi. Benzer biçimde DHF'li dostlarımıza demokratik eylemler ve Kaypakkaya sloganları gerekçesiyle "ceza" veren **Türk devleti Kaypakkaya'ya yönelik tavrını da güncelledi.**

Elbette benzer bir **güncellemeyi** biz de yapmakta gecikmeyeceğiz. Geçtiğimiz yıl benzer şekilde 18 Mayıs'ın ön günlerinde sanatçı **Pınar Aydınlar** ve **Mehmet Özcan**'a Kaypakkaya gerekçesiyle açılan davalarla açığa çıkan korku, görünen o ki bu yıl devrimcilerle yöneldi. Önceki yıl söz konusu saldırı, 18 Mayıs sürecinde çeşitli illerde ve alanlarda, bölgelerde ortaya çıkan sahiplenmeyle karşılık buldu. Böylece **somut görevimiz** devletin "yardımlarıyla" belirlenmiş bulunuyor.

Bu görevi yerine getirirken **1 Mayıs** sürecinde; mahalle mahalle, sokak sokak yürütülen faaliyetin açığa çıkardığı sinerji ve coşku önemli bir deneyim, birikim sunmaktadır. Ocak ayında 40. yıl kampanyası ekseninde başlayan, **Newroz**'la harlanan ve 1 Mayıs hazırlıklarıyla ivme kazanan, çalışmaların

yenisi hedefinin 18 Mayıs olacağı aşikar. 1 Mayıs'ta gücümüzü zorlayan, daha **geniş kitlelere ulaşan**, bir süredir gitmediğimiz alanları da kapsama altına dahil eden çalışmanın, 18 Mayıs gündemiyle sürdürülmesi ve ileri taşınmasının gerektiği açık. Dar ve daha da geniş kitle toplantılarıyla, mümkün olan **tüm ajitasyon-propaganda** araçlarıyla; devrimci, ilerici güçlerle kurulacak en geniş birlikteliklerle ve **aydın, sanatçı ve yazarların** öneri ve katılımlarıyla örülecek bu çalışmayla Kaypakkaya'yı duymayan kalmamalı!

Her alanının **kendi gerçekliğine** uygun bir şekilde planlayıp örgütleyeceği bu sürecin hem coşkumuzu büyüteceği, hem de yeni mücadele dinamiklerini, güçlerini açığa çıkaracağını söyleyebiliriz. Kaypakkaya yoldaşın fikirlerinin güncel gelişmeler ışığında **tartışılması**, kavranması amacını da içinde barındıran bu faaliyet aynı zamanda yaz sürecine de önemli bir hazırlık olacaktır.

İşçi ve emekçilerin, 1 Mayıs'ta açığa çıkan **enerjisini**, düzene olan **öfkelerini**, mücadele azmini **Kaypakkaya** yoldaşla **buluşturmak** sınıf mücadelesini ateşleyecek, zalimlerin korkularını büyütecektir. Öyleyse korkularını daim kılmak elimizde! **1 Mayıs'ın karanlığa çaktığı fitili 18 Mayıs'la ateşleme, 1 Mayıs'ı 18 Mayıs'a taşıma zamanı!**

Ey zalim tiran
Karanlığın aşığı
Hayatın düşmanı
Alay ettin zayıfların yaralarıyla

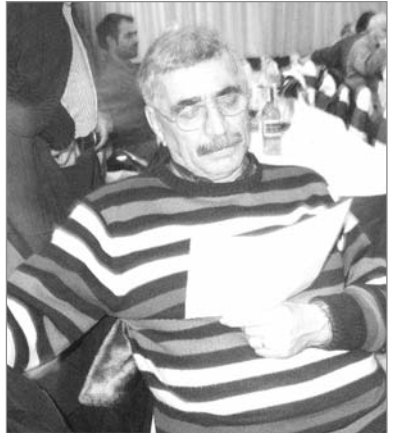
Avucunun içi olmuş,
sınırlıklam,
onların kanıyla
Tarif ederken büyüünü varoluşun
Ekmişsen tarlalara
tohumlarını ızdırabın
Bekle gör
Kanma bu nevbahara
Göğün berraklığına
veya fecrin nuruna
Zira ufukta yatmaktadır
Senin için karanlığın dehşeti
Göğün gürlemesi, rüzgarın hiddeti
Bil ke ateştir külün altında yatan..."
(Ebu'l-Kasım Eş-Şabbi)

Sevgili yoldaşlar,

40 yıl önce tohum atıldı toprağa. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, Meral Yakar, Ali Haydar Yıldız bu tohuma ilk suyunu verdi. Onların ardılları olarak bizlerin de ekilen bu tohumu koruma, büyütme görevimiz var. Sabırla, emekle, dirençle ve coşkuyla öncüllerimizin bıraktığı bu mirası büyüteceğimize, külün altında yatan ateşi göğe yükselteceğimize olan inancımız tamdır.

Şan olsun 40. yılında umudun adına!
(Bakırköy Hapishanesi
Tutsak Partizanlar)

BAŞSAĞLIĞI

İzmir'de yaşamını sürdürmekteyken, uzun zamandır mücadele ettiği hastalığa yenik düşen üyemiz **KAHRAMAN YILMAZ**'ı sonsuzluğa uğurladık.

Ailesine, yakınlarına ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.

**MUNZUR ÇEVRE
DERNEĞİ**

Merhaba Özgür Gelecek emekçileri

(...)

Revizyonizme karşı Maoizm'in bilimsel ideolojisiyle harmanlan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yol göstericisi ışığı altında Kaypakkaya yoldaş tarafından enternasyonal proletaryanın bu topraklarda Mustafa Suphi'den sonra ideolojik ve siyasi temsilcisinin yeniden hayat bulması 24 Nisan 1972 yılında gerçekleşmiştir.

40 yıl önce 24 Nisan'da ekilen tohum resmi ideolojiden Kemalizm'den kopuşun Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının savunulması ile boş vermiştir.

40 yıllık tarihimiz dostlarımıza güç, düşmanlarımıza korku olmuştur.

40. yılımıza bu iddiamızı daha da büyütmenin kararlılığı ile giriyoruz.

40. yılımızın tüm coşkusıyla sizlere başarılar diliyoruz.

(Tekirdağ 1 Nolu'dan Tutsak Partizanlar)

Merhabalar

(...)

Bütün ezilenler için birlik mücadele dayanışma günü ekmek ve su kadar elzemdir. Bu olmadan ne yavaşanların hesabı sorulur ne de komprador sömürücü sınıfların saltanatı yıkılır.

İşçi sınıfının göndere çektiği birlik-mücadele-dayanışma bayrağını örgütlenmiş güç olarak daha da yükseltilere dalgalandırmak için alanlara, kavga meydanlarına akan, akacak olan siz yoldaşlarımızı olanca coşkumuzla selamlıyor, bitmeyen heyecanımızla selamlıyoruz. 1 Mayıs'ınızı kutluyoruz.

Biji yek Gulan! Yaşasın bir Mayıs!

(Tekirdağ 1 Nolu'dan Tutsak Partizanlar)

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya **İzmir:** 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsaray Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Yaygın süreli

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.

İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30

Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN

Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,

No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34

e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

AKP'nin darbeye imtihanı!

AKP'de temsil olunan Türk komprador büyük burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının sömürü pastasından daha fazla pay kapmak ve bir baskı aracı olan, -üstelikte ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı gereği ve emperyalizme bağlılığı nedeniyle son derece önemli bir araç işlevi gören- devlet aygıtı içerisinde kendi klik çıkarlarını sağlama alan, mevzi elde etmek isteyen ve elde ettiği mevzileri güçlendiren politikası devam ediyor.

AKP'nin son on yıldır sırtını emperyalistlere -özellikle ABD emperyalizmine- dayayan ve Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) Eşbaşkanlığı görevinde ve kompradorlardan (fındık tüccarı) Cüneyt Zapsu'nun "onu (Tayyip Erdoğan'ı bn.) deliğe süpürmeyin, kullanın!" vezir sözlerinde karşılığını bulan "yükselişi" devam ediyor. "Durmak yok yola devam" olarak formüle edilen ve daha şimdiden Türk siyasal yaşamında vezir bir söz haline gelen "ileri demokrasi" naraları ile taçlandırılan "usta"nın yürüyüşü; başta Kürtler olmak üzere çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye halkının her gün ikişer-üçer-beşer işçi cinayetleriyle, aşırı vergilerle, işten atmalarla, hapishanelerle devam ettiriliyor. Esasen bunda bir gariplik yok! Sınıf mücadelesi tüm hızıyla sürüyor ve devlet hakim sınıfların baskı aracı olarak rolünü oynuyor!

Özellikle ulusal harekete dur durak bilmeyen saldırıları doğrudan tasfiyeyi amaçlasa da, olası bir "müzakere" durumunda tamamen ellerini güçlendirmeye yönelik şekilleniyor. Bu cephede gerek Başbakan Erdoğan'ın yeni olmayan açıklamaları (eğer yaz sürecinde ulusal hareket gerillalarının olası saldırılarına yönelik bir ön alma çırpınışı değilse) gerek Barzani'nin ve gerekse de BDP heyetinin ABD temasları; bu konuda çeşitli girişimlerin olduğunu düşündürüyor.

Öte yandan Türk hakim sınıflarının kadim tehdit unsurlarından biri olarak, silahlı mücadele yürüten devrimci parti ve örgütlere yönelik saldırılarına da işaret etmek gerekir. Her ne kadar içinde bulunduğumuz somut koşullarda devrimci ve komünist örgütlenmeler, Türk devleti açısından "zorlayıcı" bir pozisyonda olmasalar da, bu durumun çok kısa bir sürede tersine evrilebileceğinin farkındadırlar ve bu nedenle Milli Güvenlik Siyaset Belgelelerinde "tehdit algısı" olarak daima "aşırı sol" mevcuttur!

Kemalizm'in tasfiyesi değil klik dalaşı

Günümüzde kimi çevrelerin "kafasını karıştıran" gelişmeler ise Türk hakim sınıf kliklerinin kendi arasında süren dalaştır. Özellikle AKP tarafından temsil edilen kliğin kendi sınıfsal çıkarlarını sağlama almak ve elde ettiği mevzileri güçlendirmek için başvurduğu politikalar pek çok kesim tarafından "Kemalizmin tasfiyesi", "dinci bir devlet örgütlenmesine(!) gidiş" vb. olarak tanımlanmakta ve propaganda edilmektedir.

Öncelikle şunu ifade edelim: Bugün AKP'nin Ergenekon Terör Örgütü (ETÖ) süreciyle birlikte yoğunlaşan, daha sonra-

dan Andıç ve Balyoz davalarıyla devam ettirilen, "darbelerle hesaplaşma" adı altında göstermelik kotarılan 12 Eylül davası ve en nihayetinde "bin yıl sürecek olan" 28 Şubat operasyonu tamamen Türk hakim sınıf klikleri arasındaki iktidar dalaşı ile ilgilidir.

Bu dalaş öylesine şiddetlidir ki vakti zamanında Başbakan asmaktan bile çekilmemiştir. Dolayısıyla bugün gündemleştirilen "Silivri Zindanı Zulmü"nü pek kıymet-i harbiyesi yoktur. Asıl olarak hakim sınıflar arasında var olan bu dalaşın boyutları ve zulmün çapı, bize bu kliklerin halka, devrimcilere, yurtseverlere, komünistlere yönelik saldırılarından azgın terör ve F Tipi tecrit işkencesine dair belli bir yargı verir. Öyle ki vakti zamanında kuruluşunda "emeği geçen" bu zat-ı muhteremler birkaç ay dahi F tiplerinde kalamamışlardır!

Kemalizm demek...

Günümüzde yaşananları Kemalizm'in tasfiyesi ve hatta Ergenekon süreciyle başlayan ve 28 Şubat darbecilerinin tutuklanmasıyla devam eden süreci "dinci devlete gidiş olarak" tanımlamak, Kemalizm'den hiçbir şey anlamamaktır. Ya da Kemalizm'i sadece ve sadece dine ilişkin politikalarla sınırlamaktır.

Oysa biz biliyoruz ki; Kemalizm demek anti-komünizm demektir; Kemalizm demek halk düşmanlığı demektir; Kemalizm demek başta Kürt ulusu olmak üzere azınlık milliyetlere azgınca saldırı demektir, Kemalizm demek emperyalizmle işbirliği demektir. Hülasa Kemalizm Türk komprador büyük burjuvazisinin ve toprak ağalarının ideolojisidir ve bir sınıf tavrına karşılık gelir. Öyleyse günümüzde ilericilere, devrimcilere, komünistlere yönelik saldırılarda veya Kürt ulusuna uygulanan zulümde ve katliamlarda ya da emperyalizmle geliştirilen uşaklık ilişkisinde AKP'nin "iyi bir Kemalist" olduğunu kim reddedebilir ki?

Dolayısıyla günümüzde Türk hakim sınıflarının her iki kliğinin de ve özellikle de AKP'de temsil edilen kliğın esasta Kemalizm'in özüyle, onun karşı devrimci burjuva niteliğiyle bir sorunu yoktur. İtiraz, politik alana ve bilhassa da halkın sömürülmesinde dinin kullanımına ilişkindir. AKP'nin içinden çıkıp geldiği Milli Görüş çizgisinin tarihsel süreci biliniyor. Erbakan'ın bizzat askerlerce yurtdışında yaşadığı ülkeden davet edildiği ve bir parti kurdurulduğu sır değildir. Hesap edilmeyen bu gelenek içinden gelen kadroların yıllar içinde deneyim kazanıp, özellikle de emperyalistlerle kurdukları ilişkide adım adım mevziler kazanmaları ve belli bir süre sonra hakim klik haline gelmeleri olmuştur.

Bu süreçte AKP çizgisinin yapmış olduğu en "iyi" şeylerden biri (halka yönelik azgınca saldırı dışında) Kemalizm ya da Atatürkçülük denilen şeyi bayraklaştıran rakip kliğın halka yönelik saldırılarını kendi çıkarlarını güçlendiren bir tarzda ele alması olmuştur. AKP adeta halka yönelik 80 küsur yıllık Kemalist diktatörlüğün "hesabını soran" bir politik

yaklaşım, halk kitlerini etkileyebilmiştir. Ki uzunca bir süre "mazlum" ve "mağdur" olarak halktan oy topladığı biliniyor!

AKP-Erdoğan projesi başarılı olmuştur

AKP'nin hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşa ilk başlarda mağdur olduğu ve fakat bu durumu kendi lehine başarıyla kullandığı biliniyor. Nitekim bugün 28 Şubat vesilesiyle atılan "intikam çılgınları" çok değil 15 yıl öncesinin klik dalaşlarıyla ilgilidir. Ne ki bu durum her koşulda hakim sınıf klikleri kendi aralarında dalaşırken, halkın mağdur olmasını engellememiştir. Çokça bilinen ifadeyle "filler tepişirken, çimenler ezilmiştir"!

Ama yine de bu durum AKP'nin ve özellikle de Tayyip'in kitleler nezdinde "hesap soran", "dik duran" bir lider olarak propaganda edilmesini, mağdur ve mazlumların sesi olarak tanımlanarak, oldukça başarılı bir halka ilişkiler çalışmasıyla popüler bir "dünya lideri"(!) haline gelmesine yol açmıştır. Her ne kadar Tayyip'in dünya liderliği "yandaş medya"da yankı bulsa da, Tayyip Erdoğan sahip olduğu bu popülerliği Türk hakim sınıf klikleri arasındaki iktidar dalaşında temsilcisi olduğu kliğın mevzilerini güçlendirmek için başarıyla kullanmıştır.

Kabul edilmelidir ki, AKP on yıllık bir süre içerisinde, ilk önce emperyalistlerin desteğini almış, sonra adım adım ülke içinde halk kitlelerinin desteğini kazanmıştır. Böylelikle rakip kliği önce dizginlemiş, laiklik, şeriat vb. gerekçelerle gerçekleştirilen Cumhuriyet mitinglerini ve birkaç silahlı saldırıyı savuşturmuş ve zamanla devlet aygıtı ve özellikle de silahlı bürokrasi içinde kadrolaşmıştır.

AKP'nin "darbelere ilgisi" bugünkü çıkarlarıyla ilgilidir

Hal böyleyken neden AKP ısrarla darbelerle ve son olarak 28 Şubat'çılara operasyon yapılmasını emrediyor? Neden AKP'nin darbelerle "hesaplaşması" bitmiyor? Oysa ki çok iyi biliniyor ki AKP'nin darbelerle ve darbecilikle ilgili bir sorunu olsaydı sadece kendini ilgilendiren darbeler ilgilenmezdi? Örneğin bu ülkede bir de 12 Mart darbesi oldu! Nedense AKP "demokrat"larından kimse 12 Mart darbecilerinden hesap soralmı demedi! AKP'nin 12 Eylül'e ilgisi onun günümüzdeki klik çıkarlarıyla ilgilidir! Eğer gerçekten darbe ve darbecilikle ilgili bir derdi olsaydı-hadi İttihatçıların Bab-ı Ali baskını bir yana bırakalım- BMM'in ilk darbecilerinden birinin M. Kemal olduğunu, meclisin "sol" eğilimli ilk içişleri bakanı Tokat Mebusu Nazım Bey (Resmor)'in 4 Eylül 1920 tarihinde tehditle-zorla görevinden istifaya ettirilmesini yargılasın! Ya da yine bizzat

meclis içinde saltanatın kaldırılması "görülmeleri"nde 1 Kasım 1922'de savurduğu şu tehdidi yargılasın: "...fakat ihtimal bazı kafalar kesilecektir!" Buradan öneriyoruz: Mecliste kurulan darbeleri araştırma komisyonunun ilk görevi, o sıklıkla tekrarlamayı sevdiği ve ama düpedüz yalan olan "milli iradenin" ilk ortaya çıkışında yaşanan darbe ve darbecilikle hesaplaşma olsun! M. Kemal'i sanık sandalyesine oturtsun!

Hiç kuşkusuz ki AKP'nin günümüzdeki Cumhuriyet rejimiyle esaslı bir sorunu yoktur. Tabanının bir kısmının kimi uç söylemlerine yönelik kimi atraksiyonları, velev ki bazı girişimleri olabilir.

Bugün AKP'nin darbecilikle imtihanı ve en son 28 Şubat'çılara yönelik operasyonlar onun temsilcisi olduğu kliğın "demokrat"lığından ya da "memlekete bu kış demokrasi geldiği"nden değildir! AKP'nin temsilcisi olduğu klik tamamen sınıfsal çıkarlarına uygun davranıyor! Kendi klik çıkarlarına yönelik rakip kliğın darbe hazırlıklarını engellemek, olası darbe tehditlerini bertaraf etmek ya da önümüzdeki süreçte gerçekleşebilecek konjonktür değişikliklerinden dolayı yaşanabilecek iktidar değişikliklerinde kendi klik çıkarları açısından hasarı en aza indirebilmek için ön alıyor!

Kendi güçlerini tahkim ediyor, TSK içinde kendine yönelik en ufak homurtuyu bastırıyor! Bir yandan "peygamber ocağı", "Mehmetçik yuvası" ilan ettiği TSK'da kadrolaşırken, diğer yanda her ihtimale karşı polis ordusu kuruyor! Ama yine de korku dağları bekliyor! Hangi klik olursa olsun ordunun işlevi, polisin rolü değişmiyor! Halka karşı saldırıda konumlanışlarından bir şey kaybetmiyor! Daha bir kaç gün önce "mehmetçik" ile "özel hareket tosunları"nın birlikte kırsala göreve çıktığı propaganda ediliyordu!

Bugünkü konjonktürde TSK içinde 28 Şubat'çılar vesilesiyle devam ettirilen -özellikle muvazafaları kapsayan- operasyonlar, eğer Türk hakim sınıflarının emperyalist projeler doğrultusunda komşu ülkelere saldırı için bir yol düzenleme, tümsekleri düzleme, çatlak sesleri temizleme çabası değilse, tamamen ülke içindeki Türk hakim sınıf klikleri arasındaki klik dalaşının devam etmesiyle alakalıdır. Türk ordusu her daim sahibinin sesi olmuş, kendi içinde sürekli biçimde cuntacıların, darbecilerin ve illaki de halka düşman örgütlenmelerin cirit attığı bir örgütlenme olmuştur! Bunu en iyi bilenlerden birisi olarak AKP, her daim tetikte olarak, kendisine yönelik darbe tehditlerine karşı önlem alıyor! Bugün devam ettirilen operasyonların anlamı da budur!

Sağlık emekçileri:
"Sağlık Bakanlığı
İSTİFA!"

Sağlık emekçileri devletin sağlık alanında uyguladığı politikaları ve Antep'te 17 Nisan Salı günü bir hasta yakını tarafından bıçaklanan Göğüs Cerrahisi uzmanı olarak görev yapan Dr. Ersin Aslan cinayetini protesto etmek için alanlardaydı. Ersin Aslan'ın ölümüne başbakanın doktorları hedef gösteren söylemlerinin neden olduğunu dile getiren binlerce sağlık emekçisi, 19 Nisan günü Çapa Tıp Fakültesi'nden İstanbul Sağlık Müdürlüğü önüne yürüdü. Yapılan bir günlük greve katılım yükseldi. Beyaz gömleleriyle yürüyen sağlık emekçileri "Recep Akdağ istifa, "Kızgımız, yastayız, öfkeliyiz", "Sağlıkta dönüşüm ölüm getirdi" vb. sloganlar attı. Sağlık Müdürlüğü'nün önüne gelen sağlık emekçileri burada öncelikle Ersin Aslan için saygı duruşu yaptı. Ardından emekçiler adına bir açıklama gerçekleştirildi.

"Cinayetin sorumlusu AKP hükümetidir"

"Doktor Ersin Aslan'ın ölümü münferit bir olay değildir" diyen sağlık emekçileri gerçek sorumluların doktorları hedef gösteren başbakan ve sağlık bakanlığı olduğunu ve sağlık bakanının derhal istifa etmesi gerektiğini vurguladı.

Sağlıkta Ticaret Ölüm Getirdi!!!

İstanbul: Özgür Gelecek gazetesi olarak sağlıkta yaşanan son gelişmeler üzerine SES Aksaray Şube Başkanı **Ersoy Adıgüzel** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Sağlıkta dönüşüm yasası ile ilgili konuşmak istiyoruz. Bu yasa doktorlar için ne ifade ediyor?

- Ersoy Adıgüzel: AKP iktidara geldiğinde ilk 6 ay için acil eylem planı açıklamış ve bunu uygulayacağını duyurmuştu. Bu, sağlığın özelleştirilmesini öngören **sağlıkta dönüşüm programı**ydı. O dönemde sağlık emekçileri ve halk tepki gösterdiği için AKP bunu geri çekmek zorunda kalmıştı. Ama daha sonra "torba yasa" içerisinde yer verdiler ve Kamu Hastaneleri Birlikleri diye bir yasa çıkardılar. Sağlık Bakanlığı'nın ve teşkilatının tümünü değiştiren bir yasa bu. Yasayla tüm kamu hastaneleri tek bir çatı altında toplanıyor, başına da bir genel sekreter atanıyor. Sekretere de Tayyip Erdoğan'ın sahip olduğu padişahlık yetkileri gibi yetkiler veriliyorlar.

Yani kamu hastanelerinin mal varlıklarını, tesisatıyla, her türlü araziyle satma, kiralama yetkisi veriliyor. Sağlıkta özelleştirmede geline son aşama bu. Tabii sadece bununla da sınırlı değil, sağlık hızla özelleştirilirken bunun hem sağlık emekçilerine yansması var hem de halka.

Halka yansması, herkesin çok yakından bildiği bu katkı ve katılım paylarının her geçen gün artırılması, muayene fark ücretleri, muadil ilaç uygulamaları vs. Yani doktorun verdiği ilacı sosyal sigorta kurumu karşılamıyorsa, onun farkını verecek alabiliyor hastalar. Dolayısıyla hastaların cebinden her gün daha fazla para çıkmış oluyor. Sağlık emekçilerine yansması da biliyorsunuz en son Antep'te yaşanan olaydır.

- Evet biz tam da son zamanlardaki şiddetin neden bu kadar tırmandığını öğrenmek istiyoruz?

- Başbakan ve onun sağlık bakanı her gittiği yerde doktorları halka şikayet etti. Yok işte bıçak parası alıyorlar, bunlar iğne yapmayı bile bilmezler. Bu bilinçli bir şey. Böylelikle özelleştirmeyi daha kolay yap-

mayı planlıyorlar.

Sonuçta sağlıkta şiddeti körükleyen bakanın bizzat kendisiyken, bir milletvekilinin bir sağlık emekçisine saldırması olayında, sağlık bakanı açıkça sendikamızı hedef göstermiştir, Türk Tabipler Birliği'ni hedef göstermiştir. Sanki bu işin sorumlusu sağlık emekçileriymiş gibi suçlamalarda bulunmuştur.

Biz yıllardır "sağlıkta ticaret ölüm getirir" diyorduk, bunu hastalarımızın sağlığından endişe ettiğimiz için söylüyorduk. Sağlıkta ticaretin, parası olmayanın sağlık hakkına kavuşamaması anlamına geleceğini biliyorduk. Ama gelinen noktada bir sağlık emekçisinin ölümüne neden oldu. O arkadaşımızın ölümüne neden olan sağlıkta dönüşüm yasasını getiren, sağlık alanını özelleştiren AKP'nin kendisidir.

- SABİM diye bir şikayet hattı kuruldu. Bu hat neden kuruldu?

- SABİM hattı, hastaların doktorları, sağlık emekçilerinin şikayet etmek ve sağlık emekçileri üzerinde bir baskı unsuru oluşturmak amacıyla kuruldu. Yapılması gereken aslında, nitelikli bir sağlık hizmeti sunmanın koşullarını yaratmak olmalıdır. Bunu yaratmaksızın sağlık emekçileri bu yaşananlardan sorumluymuş gibi gösterildi. Doktorları şikayet etmeleri yönünde halkı galeyana getirmeye çalışıyor. Ama bunun sorumlusu her zaman söylüyoruz, bu politikayı, neo-liberal politikaları güden, IMF politikalarının ülkemizdeki uygulayıcısı olan AKP iktidarıdır.

Sonuçta 2012 yılı sonuna doğru sağlıkta özelleştirme halka daha çok yansacaktır. Çünkü daha fazla katkı ve katılım payı almaya başlayacaklar. Birçok tahlil, tetkik, ilaç sosyal güvenlik kurumunun kapsamı dışına çıkarılarak, halkın cebin-

den ödemesi istenecek. "Sağlıkta masal" devri bitti diyoruz biz. Gerçekten de 2012 yılı sağlıkta AKP'nin uydurduğu bu masalın bitişi olacak diye düşünüyoruz.

- Bir de performans dayalı muayene ile puan kazanma sistemi var. Bu da sağlık dönüşümünün bir parçası mı?

- Kesinlikle bu yasanın bir parçası bunlar, birbirinden bağımsız şeyler değil. Sağlıkta performans, sağlıkta taşeron bunların hepsi özelleştirme paketinin içinde bulunuyor. Performans sisteminin özü hastayı müşteri, sağlık emekçisini de ona hizmet veren konuma getiriyor. Oysa sağlık alınır satılır bir mal değildir. Sağlık en temel insan hakkıdır.

Şimdi performans sisteminde ise hasta müşteri görülüyor, tamamen kâr özneli bir sistem. Bir hekime baktığı hasta sayısı üzerinden performans ek ödemesi veriliyor. Hem hastanenin kâr etmesini sağlayacak hem para kazanacak. Az sayıda hastaya baktığında az para almanın yanı sıra hastane idaresi tarafından da sürekli baskıya uğruyorsun. "Daha fazla hasta bakın, daha fazla ameliyat yapın, ama niteliği düşürün" diyor. Dolayısıyla insani bir sistem değil, etik değil, uygulanabilir bir sistem değil. Bizler bu sistemden vazgeçilmesi için mücadele ediyoruz.

Herkesin eşit, ücretsiz, nitelikli, ulaşılabilir ve anadilinde bir sağlık hizmeti alabilmesi için mücadelemizi yükseltmekteyiz.

Savrançoğlu Deri zehir saçmaya devam ediyor

İzmir: Savrançoğlu işçileri; direnişlerinin 265. gününde; çevreye zehir saçan fabrikayı ve önlem almayan Büyükşehir Belediyesini protesto etti. TÜMTİS İzmir Şubesi önünden İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne yürüyüş düzenleyen işçilere, 111 gündür direnişte olan Billur Tuz işçileri, DİSK,

KESK, Türk-İş'e bağlı sendikalar ve İzmir'deki emek ve demokrasi güçleri destek verdi.

"Savrançoğlu-Rodeo Deri zehir saçıyor, yetkililer görmüyor" pankartının açıldığı eylemde konuşan Deri-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı **Makum Alagoz**; fabrikanın 900 ton kimyasal atığı Menemen Ovasına ve İzmir

Körfezine aktığına ve bununla ilgili belediyeye 8 kez görüştüklerine değindi ve Belediyenin Savrançoğlu-Rodeo fabrikası hakkında herhangi bir işlem yapmaması durumunda 1 Mayıs'tan sonra direniş çadırlarını Büyükşehir Belediyesi önüne kuracaklarını söyledi.

Emekçinin gündemi

1 Mayıs 2012; sendikal harekette de bir dönem noktası

Uzun süredir kamuoyu gündeminde yer alan Ulusal İstihdam Stratejisi üzerine hükümetin hazırlıklarının yoğunlaştığı ve yakın zamanda saldırı paketinin meclis gündemine getirileceği açıklanmaktadır. Bu paketin hayata geçmesiyle beraber ülkemizde çalışma yaşamında kurallı, düzenli, güvenceli çalışmaya dair ne varsa hepsinin ortadan kalkacağını ve kural-sızlığın, düzensizliğin hakim ve yasal hale geleceğini anlamaktayız.

Bu paket içinde gündeme getirilen en önemli saldırılar arasında taşeron çalışmanın hayatın her alanında hakim hale getirilmesi de bulunmaktadır. Mevcut durumda 3 milyonu aşkın işçinin taşeron işlerde çalıştığı belirtilse de bu yeterli gelmemekte, taşeron çalışma hakim çalışma biçimi olarak sunulmaktadır. Yasalarda taşeron çalışmayla ilgili kısıtlamalar kaldırılmak istenmektedir. Özellikle asıl işte taşeron çalışmaz hükmü kaldırılmakta ve üretim sürecinin her aşamasında taşeron işçilerin yer alması yasal güvenceye alınmaktadır. Bu da özellikle taşeron işçilerinin örgütlenmesi sürecinde sendikaların "asıl iş-yardımcı iş" ayrımı üzerinden taşeron işçilerinin kadrolu işçi olması için verdiği hukuki mücadeleyi anlamsızlaştıracaktır.

Bununla beraber kıdem tazminatının yeniden gündemleştirilmesi ve tamamen tasfiyesinden önceki bir adım olarak fona devredilmesi yaz döneminde karşımıza çıkarılacak bir gündemdir. İşçinin iş güvencesi arasında yer alan ve yıllarca verdiği emeğin karşılığında elde ettiği bir hak olan kıdem tazminatının kaldırılması işçilerin rahatlıkla işten çıkarılmasını mümkün kılacaktır.

Halihazırda fiili olarak çalışan ve iş bulmada aracı görünümünde yer alan kiralık işçi büroları da bu saldırı paketiyle taşeron ve esnek çalışma biçimlerini bütünleyen, işçilerin yeni patronları-köle simsarları olarak piyasaya çıkmaktadır. Artık işçinin bir patronu olmayacaktır. Fabrika patronları işçileri farklı kiralık işçi bürolarından temin edecek ve bu bürolara kayıt olan işçiler belirli dönemlerde gönderildikleri işyerlerinde çalışacaklardır. Bir yandan fabrikadaki patronun verdiği görevleri yerine getirmekle yükümlüken öte yandan yasal anlamda kiralık işçi bürosundaki patronuna bağlıdır, bu nedenle diğer işçilerle birlik halinde örgütlenmesi, ortak tavır alması zorlaşacak ve işyerinin sürekli değişmesi mümkün olacaktır. Avrupa'da kiralık işçi bürosu işçilerinin yılda ortalama 2 veya 3 işyeri değiştirdikleri tespit edilmektedir.

Yasayla beraber gündeme getirilen bölgesel asgari ücret de halihazırda Uşak'tan Çorum'a, Konya'dan Trakya'ya kadar yaygın şekilde uygulanan asgari ücretten düşük ücretle çalışma da kanunlaşacaktır. Yasal zorunluluk olan asgari ücretin bankaya yatırılması nedeniyle maaşının 100 veya 150 lirasını patrona geri veren işçilere artık bu zahmet çektirilmeyecektir. Başta T. Kürdistanı olmak üzere kırsal bölgelerde işçiler çok yoğun bir sömürü altında kelimenin gerçek anlamıyla üç kuruşa çalıştırılacaktır.

İşte bu genel ve kapsamlı saldırıların gündemleşmesinden hemen önce işçi sınıfının tüm gücüyle görkemli ve coşkulu şekilde meydanlara çıktığı 1 Mayıs'ta Türk-İş, Hak-İş ve bazı memur sendikalarının hiçbir kayda değer, geçerli sebep sunmadan Taksim meydanından çekilmesi ve DİSK ve KESK'le ortak eylemden vazgeçmesi şaşırtıcı değildir. Sistemin emri ile güçlü bir işçi eyleminden çekinen ve sınıfın örgütlülüklerini parçalı ve kavgalı hale getirmek isteyen, yeni sendikalar yasası ile hükümetin tehditlerini sürdürdüğü bir ortamda bu sarı-işbirlikçi sendikalar gerçek yüzlerini açığa sermişlerdir.

Ancak özellikle Türk İş içinde, zaten alanlara en kitlesel şekilde çıkan SGBP bileşenlerinin merkezi olarak ve İstanbul, İzmir, Ankara yerellerinde ortak tutum olarak DİSK ve KESK'le ve devrimci demokratik güçlerle ortak alanlara çıkma ve DİSK kortejiyle beraber yürüme kararı alması tarihi ve önemli bir tarihtir. Bu hem sistemin oyunlarını bozmak hem de Türk-İş yönetimini teşhir etmek açısından oldukça önemli bir adımdır ve sendikal hareketin geleceğine dair önemli bir dönüm noktasına işaret etmektedir.

“Bizim muhatabımız artık, Çalışma ve Sağlık Bakanlığı...”

İstanbul: Çapa işçileri, işçi sınıfının “Birlik, Mücadele, Dayanışma” günü olan 1 Mayıs'ı direnişle karşılıyor. 66 gündür direnişte olan Çapa işçileri taşeron sistemine karşı olan mücadelelerine, eylemleriyle ve imza kampanyalarıyla kararlı bir şekilde devam ediyor. Hastane içinde kurdukları direniş çadırıyla, ziyaretlerine gelen herkese “biz burada sadece kendimiz için değil herkes için direniyoruz. Bir bütün taşeron sisteme karşı direniyoruz” diyorlar.

Özgür Gelecek gazetesi olarak direnişte olan işçilerle kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Kaç yıldır çalışıyorsunuz Çapa'da?

- Cemal Bilgin: 1998'den beri Çapa Tıp Fakültesi'nde hasta bakıcı olarak çalışmaktayım.

- 66 gündür direniştesiniz, bu sürede Rektörlükle görüşmeleriniz oldu mu?

- Evet rektörlükte bir toplantı yapıldı. Toplantıda ben de vardım. 4 profesör, 2 avukat ve danışmanları vardı. Mahkeme ve müfettiş kararlarının neden uygulanmadığını sorduk. Onlar direkt bize çözümsüzlüğü, çaresizliği belirttiler. Bizim elimizden gelen budur dediler. Biz şok olduk, koskoca üniversiteyi yöneten profesörün, danışmanlarının ve avukatlarının böyle demesine.

Yani bize resmen çözüm sizde, bu çözümü taşeron işçileri bulacak diyerek bizim görevimiz gibi bize söylediler. Bizi çözümsüzlük ve sorun olarak görüyorlar. Ben de taşeron işçisi olarak şunu söyledim; bizden iş istemeye gelince iş istiyorsunuz, ama kadromuzu-hakkımızı isteyince neden hakkımızı vermiyorsunuz? Ve onlar da kendilerine çekidüzen vermek zorunda kaldılar. Lehimize olan kararı aleyhimize çevirdiler. Biz de bunun üzüntüsü içindeyiz. O zaman yer değişelim diyor profesörler. Değişelim dedim. Taşeron işçileri hastanede çalıştığı gibi yönetime de taliptir dedim.

- İçeride çalışan taşer-

ron işçilerine rektörlüğün yaklaşımı nasıl?

- Artık rektörlük iyice kendini göstermeye başladı. Çalışan taşeron işçileri idari amirler, sorumlu hemşireler ve yöneticiler tarafından ayrımcılığa maruz kalıyor.

Psikolojik baskı uyguluyorlar, direniş çadırına gelmeleri engelleniyor. “Nöbet saatinde, öğle tatilinde, boş zamanlarında direniş çadırına gitmeyeceksin, eyleme katılmayacaksın” diyorlar.

- Sizin bir görüşmeniz olmuştu geçen haftalarda, rektörlük kadro için başbakanı soracaklarını söylemiştiniz...

- Başbakan buraya geldi. Kabenin İmamı burada kalıyor özel daire servisinde. Başbakan ziyarete geldiğinde rektörlükle bir görüşme yapmışlar, rektörlük kadro istemiş başbakandan, ama daha cevabını alamadık diyorlar. Biz başbakanı kızgınız, öfkeliyiz. Kabenin İmamını görüyor ama işçilerden hiç kimseyle konuşmuyor. Bu kadar da olmaz.

- İmza kampanyanız devam ediyor mu?

- İşte bir kısmını meclise gittiğimizde verdik. Meclise tekrar götüreceğiz.

İşçi çıkarımları devam ediyor. Emekliliği gelen, sözleşmesi biten arkadaşlarımız işten çıkarıldı.

- 1 Mayıs'ta talepleriniz nedir?

- Kürsüde biz de konuşacağız. Taleplerimiz; kadrolu, güvenceli çalışmak. Yani yarımımızın garantisini istiyoruz. 1 Mayıs'a direniş çadırından toplanıp gideceğiz arkadaşlarla. Buradan itibaren yürümeye başlayacağız. Biz bu çadırı kurarken muhatabımız, başhekimdi, dekanlıktı ve rektörlüktü. Onlarla görüşmelerimiz sonucunda şu kaniya vardık. Bizim muhatabımız, Çalışma, Sağlık, Maliye Bakanlığı. Artık o da değil herhalde, Amerika, Fetullah hoca görünüyor. Oradan onay alacaklar ki bizim kadromuzu versinler. Öyle gö-

rünüyor.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Biz bu şekilde çalışmak istemiyoruz. Taşeronu istemiyoruz, kadrolu çalışmak istiyoruz.

- Siz en son çıkarılan işçisiniz sizin çıkarılma sebebiniz nedir?

- **Emine:** 4 yıldır İstanbul Üniversitesi'nde çalışıyorum taşeron olarak. En son Mart'ın 31'inde sözleşmelerimiz bitiyordu. Sözleşmelerimiz feshedildi. Buna gerekçe olarak; sağlıkçıların taşeron olarak çalıştırılmayacağını gösterdiler. Zaten birkaç aydır böyle bir söylenti dolaşıyordu üniversitede. Normalde bizim aslında 2008'den itibaren bu hastanenin kadrolu işçileri olmamız lazım. Çünkü mahkemenin sonuç olarak böyle bir karar çıkmıştı. Bu kararı uygulamak için de sözleşmenin sonunda insanları işten çıkarmayı tercih ettiler.

- Kaç işçi işten çıkarıldı toplamda?

- 190 arkadaşımız işten çıkarıldı. Bir kısmına buranın eliyle iş bulundu özel sektörde. İş bulunabilecek olanlara bulunuldu. Mesela hemşirelere, röntgençilere bulundu. Biyologlar çalışmıyorlar.

- 1 Mayıs İşçi Bayramının direnişle karşılıyorsunuz. Siz direnişte olan bir işçi olarak ne düşünüyorsunuz?

- 1 Mayıs'a giderken de biz şu anda işçi sınıfı olarak, çok iyi durumda değiliz tabii. Güvensiziz, 1980 sonrasında bireyseliz en önemli olan bu. Bütün bu sebeplerden dolayı çok parça parçayız. Dolayısıyla bu sadece burjuvaların işine yarıyor. Bu kadar ayrı olmamız bizim zararımıza.

Mayıs ayında taşeron yasallaşacak artık. Mahkemenin böyle bir karar çıkacak. Bizim bütün itirazlarımıza, bütün eylemlerimize rağmen taşeron yasallaşacak ve artık kimsenin mahkemeye müracaat etme gibi bir hakkı kalmayacak, taşeron istemiyorum diye.

Bizim muhatabımız, Çalışma, Sağlık, Maliye Bakanlığı.

Artık o da değil herhalde, Amerika, Fetullah hoca görünüyor. Oradan onay alacaklar ki bizim kadromuzu versinler.

Bosch işçisi çeteci Türk Metal-İş'ten kurtuldu

Ülkemizde emperyalist sermayenin en yoğun yatırım yaptığı kentlerden biri de Bursa'dır. Bu sermayenin en çok yatırım yaptığı alan ise, metal iş koludur. **BOSCH, RENO, TOFAŞ, KARSAN, MAKO** vb. sermayenin yanı sıra on binlerce çalışanın da bulunduğu yan sanayi işletmeleri bu büyük fabrikalara üretim yapmaktadır.

Metal işkolu, 12 Eylül askeri darbesine kadar DİSK'e bağlı Maden-İş sen-

minde tartışılıyor ve güncelliğini koruyordu. Bu hareketlilik, geçen dönem özellikle 6000 işçinin çalıştığı Bosch fabrikasında, TİS sürecinde yoğunlaştı. Türk Metal-İş çetesine karşı tavır netleşerek tepkiler dile getirildi. O dönemden bu yana başlattıkları çalışmalar ile **14 Mart** günü bu sendika çetesinden kurtulmak için istifa startını verdiler.

Türk Metal-İş çetecilerinin tüm en-

çetesinin ırkçılık ve milliyetçilikten beslenme çabası fayda vermedi.

İlk gün 1000 işçi istifa ederek Birleşik Metal-İş'e üye oldu. DİSK Genel Sekreteri ve Birleşik Metal-İş Genel Başkanı **Adnan Serdaroglu** Bosch işçilerini selamlayarak "*Türk Metal-İş çetesinin zorbalıklarını ve TİS süreçlerinde işçilerin talep ve önerilerini dikkate almadan işçileri sattığını*" vurguladı.

Serdaroglu; işçilere, her konuda fikir alışverişinde bulunacaklarını, kararları birlikte alacaklarını, temsilcileri ve yöneticileri işçilerin seçeceğini, demokrasi kültürünü birlikte yaşatacaklarını ifade etti. Serdaroglu, uluslararası sendikalar aracılığıyla Bosch genel merkez yöneticileriyle görüşüp işçi atılmayacağı konusunda garanti aldıklarını açıkladı.

İkinci gün 00.00-08.00 vardiyasında çalışan işçiler çetelerin faşist saldırısına uğradı. Ancak işçilerin kararlılığı karşısında çeteciler çaresiz kaldı. Kültür merkezini dolduran işçiler üye kayıtlarına devam etti. Birleşik Metal-İş Sendikası üye ve yöneticileri

ile birlikte ilerici, devrimci kurum temsilcileri yola dizilerek Bosch işçilerine destek verdi.

İşçilerle birlikte "**Biz biz biz, BOSCH işçisiyiz, sarı sendikayı göndereceğiz**" "İnadına sendika, inadına DİSK", "**Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz**" sloganlarını haykırdılar. Bursa Birleşik Metal-İş Şube Başkanı **Ayhan Ekinci** yaptığı konuşmada işçileri selamladı. Birleşik-Metal İş Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş**; "*Evinize hoş geldiniz! Benim bu sendikayı anlatmama gerek yok, zaten siz biliyorsunuz*" dedi.

Üçüncü gün, şube binasında üye kayıtları devam etti. Son aldığımız bilgiye göre; üye çoğunluğunu sağlamıştır. Bosch işçisinin bu olumlu çıkışı RENO, TOFAŞ, MAKO, KARSAN, GRAMER gibi fabrikalarda çalışan işçilere cesaret ve umut vererek bu fabrikalarda da sürecin başladığı haberlerini almaktayız.

Türk Metal çetesi, Bosch işçisinin özgür iradesini hazmedemedi!

Bir süre önce Bosch işçisi Türk Metal-İş Sendikası'ndan istifa ederek, özgür iradesi ile Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olmuştu. Bosch patronu daha önce işçilerin özgür iradesine saygı göstereceğini belirtmişti. Ama Bosch patronu bu sözünde durmayarak

Türk-Metal çetesi ile birlikte bir haftaya yakındır işçilere baskılarını artırarak ve noteri fabrikaya götürerek Birleşik Metal-İş'ten ayrılıp, Türk-Metal sendikasına geriye döndürmeye çalışılmaktadır.

Bu gelişmelerden rahatsız olan Bosch işçileri ise, sendika seçme özgürlüklerine karışılmamasını talep etmek için, Birleşik Metal-İş Sendikası ile birlikte 16 Nisan tarihinde fabrika önünde sabah vardiyası sırasında basın açıklaması gerçekleştirmek istediler. Ancak Türk-Metal çetesi daha önceden planlayarak dışarıda topladığı yüz kişiyi aşkın bir grupla, sopa ve taşlarla saldırıya geçti. Saldırı sırasında Birleşik Metal-İş Sendika yöneticileri ve birçok işçi çeşitli yerlerinden yaralandı.

Türk-Metal çetesi ve Bosch patronunun tüm saldırılarına rağmen basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş**; "Sarı sendikayı defedeceğiz" sloganıyla yaptı. Genel Sekreter patronu ve sarı sendikayı uyardı ve tüm işyerlerinde referandum çağrısı yaptı.

Basın açıklamasının ardından Bosch işçileri ve Birleşik Metal üye ve yöneticileri servislerle sanayi içinde tur attılar. BU2 ve BU4 fabrikalarının çevresinde kornalarla ve sendika flamaları ile dolaşan servisler, çay molasında olan Bosch işçileri tarafından alkışlarla karşılandılar. Açıklamanın ardından Birleşik Metal-İş Sendikası ve yaralı işçiler saldırıdan sorumlu Türk Metal çetesi hakkında suç duyurusunda bulundu.

Bursa şube binasında yapılan toplantıya ise yüzlerce işçi katıldı. Bu toplantıda konuşan genel örgütlenme sekreteri **Özkan Atar** "*Bosch'a işçilerin kararına saygı göstermeyi öğreteceğiz!*" dedi. Atar "*kaos ortamı yaratarak işçilerin iradesi kurulamaz. Bugün ellerinde sopalarla gelenler arkalarına bile bakmadan gidecekler*" dedi.

Bosch işçilerin cesaretli adımının sermayenin ve uşaklarının yüreğine korku saldıgını söyleyen Atar "Türk Metal'in örgütlü olduğu birçok fabrikadan kendilerine telefon ve mesaj yağdığını" dillendirdi.

Bosch işçileri bugüne kadar verdiği söze uyacağına inandıkları patronun sözünde durmaması üzerine tepkilerini ortaya koymakta da gecikmediler ve yaptıkları yemek boykotu ile patronu uyardılar.

Yemek boykotuna katılım üst düzeyde gerçekleşti. Ayrıca yapılan basın açıklamasında tüm saldırıların boşa çıkacağını, baskı ve tehditlerin sonuç vermeyeceğini ve Bosch işçisinin onuruna, bugününe ve geleceğine sahip çıkacağı ifade edildi. Fabrikada halen gerginlik devam ediyor.

(Bursa'dan bir DDSB'li)

Metal-İş Sendikası'ndan istifa ederek, Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan Bosch işçilerine patronun Türk-Metal çetesi ile birlikte yaptığı baskı artarak devam ediyor.

dikasında örgütlüydü. Askeri darbe sonrası DİSK kapatıldı.

TİSK Başkanı **Halit Narin**, darbe sonrasında "*Yirmi yıl işçiler güldü, biz ağladık; şimdi gülme sırası bizde*" söylemi doğrultusunda metal işkolunda çalışan bütün işçiler sermayenin kurduğu Türk-İş'e bağlı Türk Metal-İş'e üye olmaya mahkum edildi.

Bu sendikanın yönetimi çeteci, gerici, faşist bir anlayışa sahiptir. Türk Metal-İş anti-demokratik niteliğinden kaynaklı işçilerin, seçme seçilme hakkının bulunmadığı, talepleri ve fikirlerinin dikkate alınmadığı bir sendikadır. İşçilerin bu nedenle bu sendikaya karşı hoşnutsuzlukları artarak devam ediyor. Ancak sınıf bilincinden yoksun olmaları, bu çeteci anlayışa karşı bir tavır geliştirmelerine engel olmuştur. (1988'de MESS Grup TİSK süreci hariç.)

1988 yılında işçilerin kendiliğinden Türk Metal-İş çetesine karşı gerçekleştirdiği eylemler ve istifalar Birleşik Metal-İş'e geçişler sonuç vermedi. Çünkü hem kendiliğinden gelişen bir tepki, hem de yetersiz bir çalışmanın ürünü idi. Birleşik Metal-İş'in eksiklikleri de sürece eklenince başarı sağlanamadı. Ancak bu süreç, işçiler tarafından özellikle sözleşmeler dö-

gellemelerine rağmen üye sayısında çoğunluk sağlandı. Süreç şu şekilde gerçekleşti;

14 Mart sabahı Türk Metal çetesi çevre il ve Bursa'da örgütlü olduğu iş yerlerinden hem Bosch Fabrikası çevresinde hem de Birleşik-Metal İş'in üye kayıtlarının yapıldığı Emek'teki Kültür Merkezi'ne giden anayolu kapatılarak üyelikleri engellemeye çalışsa da Bosch işçisinin kararlılığı bu çirkefligi boşa çıkardı.

Bununla yetinmeyen çete, işçilerin geri duygularını kullanmaya çalışsa da işçilerin kararlılığı sürdü. Çevik kuvvet polisinin, noterin bulunduğu yere geliş sırasında; "**Polise uzanan eller kırılın**", "Ne mutlu Türk'üm diyene", "**Şehitler ölmez, vatan bölünmez**" gibi ırkçı sloganları atıldı. BDP milletvekili **Ahmet Türk** ve **Osman Baydemir**'in eski DİSK genel başkanı **Süleyman Çelebi** ile tokalaştığı fotoğraflar ve **Ertuğrul Kürkçü**'nün DİSK genel kurulunda yaptığı konuşmanın fotoğrafları çoğaltıp masalara ve işçilere dağıtıldı. Türk Metal-İş

GDO'lu ürün serbestliği artıyor

“Açlığa”, “kuraklığa” ve “verimsizliğe” çözüm adıyla piyasaya sürülen GDO'lu gıda ve tohumların yarattığı tahribat giderek büyüyor. Dünya geneline yayılmış olan piyasanın tarımsal üretimde sömürüyü artırdığına bakmak adına, **18 Nisan** günü **Hürriyet Gazetesi**'nde yayımlanan haber dikat çekicidir. Haberin kısa hali şöyle:

Hindistan'da her 30 dakikada bir çiftçi intihar ediyor. Nedeni, genetiği değiştirilmiş tohumlar ve bu tohumları geliştiren ABD şirketi Monsanto.

Hindistan'da bir çiftçinin ailesini geçindirmek için günde 2 dolara ihtiyacı var.

Ne var ki ABD malı GDO'lu tohumlar bırakın cüzi geliri sağlamayı, her 30 dakikada bir çiftçinin canına kıymasına neden oluyor.

Görüldüğü üzere giderek artan sömürü ve tüm üretim alanlarının talana açılması, yaşamların sona ermesine neden oluyor. Sömürünün ölümcül olduğu gerçeği bir kez daha kendini tessilliyor. Resmi verilere göre son 16 yılda Hindistan'da 250 bin köylü intihar etti. Biz bir de köylülerin intihar etmesine neden olan GDO'lu ürünlerin ortaya çıkış sürecine bakalım.

GDO doğanın ve toplumun sömürsüdür

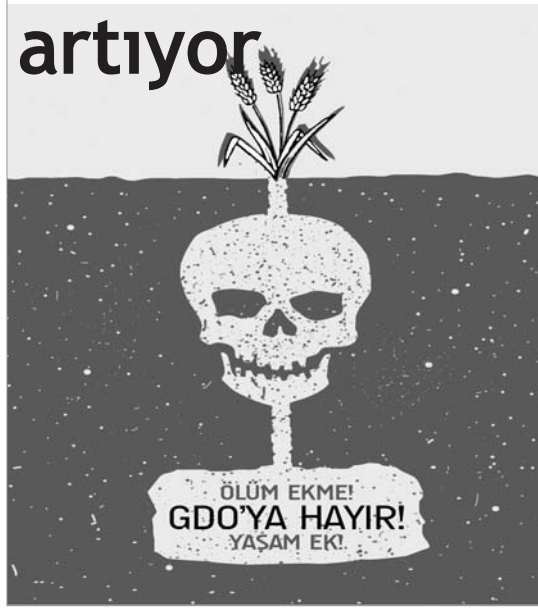
Tarımsal ürünlerin ihracı ile artan sermayenin ve devamında sermaye ihracı ile yeni pazarlara açılma hevesi aşırı üretimi koşullarken tarımsal üretim de bu süreçten payını yeterince al-

mıştır. Tarımsal üretimin doğal koşullarda gerçekleştirilmesi aşırı üretimin önünde engel teşkil ederken, tarım tekelleri bu sürecin içinden 1980'lerin başında temelleri atılan endüstriyel tarımla çıkmayı hedeflemişlerdir. Bu proje kapsamında tarımda kimyasal kullanımında ciddi bir artış söz konusudur. Bugün tarımda kullanılan kimyasal oranı **3.1 ton** civarındadır.

Kimyasal kullanımındaki artış toprağı kimyasallaştırırken, doğal tohumların bu topraklarda yetişmeyişi, toprağın “kimyasına” uygun genetiği değiştirilmiş organizmaları şart koşmuştur. GDO'lu ürünlerin kısaca süreci böyledir.

Türkiye için ise GDO'lu ürünlerin ülkeye girişi için yürütülen tartışmalar epey geride kaldı. Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın ardından şimdi ise bu görev bakanlığa bağlı Biyogüvenlik Kurulu'nun kararlarına kaldı. GDO'ya karşı yükselen tepkiler, oluşan kamuoyu ve açılan davalar nedeniyle birçok kazanım elde edildi. Ancak bakanlık ve onun talimatları doğrultusunda kılıç sallayan kurulunun GDO'daki ısrarı devam ediyor.

Hedef insan sağlığının hiçe sayılarak toprağın GDO tohumlara ve üretici yabancı tohum tekellerine bağımlı hale getirilmesidir. Son olarak GDO'lu 3 mısır çeşidine daha izin verildi. Biyogüvenlik Kurulu Başkanı Prof. Dr.

Hakan Yardımcı, “başvurular gıda amaçlı değil yem amaçlı. Bu noktada bir tehlike arz etmiyor” içerikli açıklamasıyla Biyogüvenlik Kurulu'nun bilimden ne kadar uzak olduğunu da ilan etti. Yapılan araştırmalar neticesinde GDO'lu yemle beslenen hayvanların ve bunlardan elde edilen ürünlerde kanserojen maddelerin bulunduğu ortaya çıkmıştır.

Tarım ve Hayvancılık Bakanı Mehdi Eker'in “GDO'lu gıdaların kanıtlanmış ciddi bir zararı yok” şeklinde yaptığı açıklamalar daha unutulmamışken, 13 Nisan'da A Haber'deki “Deşifre” adlı programda, GDO üzerine yeni bir açıklama yaptı. Kendisine yöneltilen “siz GDO'lu ürünleri tercih ediyor musunuz” sorusuna: “hayır evimde doğayla barışık bir süreçte üretilmiş gıdaları tercih ediyorum” cevabını verdi. Bu yanıt yorumsuz bırakmak en doğrusu. Belki de gerçek burada gizli.

Tütün Sen'in mücadelesi sürüyor

Kartal: 15 Nisan 2004 tarihinde kurulan Tütün Üreticileri Sendikası (Tütün-Sen) hakkında İzmir Valiliği Emniyet Müdürlüğüne 27 Ağustos 2004 tarihinde kapatma davası açılmış ve o günden bugüne süren yargılama süreci yaşanmıştı. İzmir 2. İş Mahkemesi'nde başlayan kapatılma davası, daha sonra Yargıtay'ın bozma kararıyla İzmir 9. Asliye Hukuk Mahkemesince görülmüştü. Mahkeme sonuç olarak kapatma istemini reddeden bir karar aldı. Gerekçeli kararda şu ifadeler yer alıyor: “anayasada ve sendikalar yasasında tütün üreticilerinin bir araya gelerek sendika kurmalarına yasal bir engel olmadığı, tütün üretimi yapan kişilerin bir araya gelerek istediği kuruluşu kurmak ve kurduğu bu topluluğa sendika adını vermek Türkiye ve uluslararası sözleşmelere aykırılık teşkil etmediğinden davanın reddine...”

Kararı değerlendiren Çiftçi-Sen Genel Başkanı **Abdullah Aysu** hükümetlerin çiftçi örgütlenmesini ve çiftçilerin hak mücadelelerini yok saymaya çalıştığını ancak bu mahkeme kararının tütün üreticilerinin mücadelesinin hukuken teyidi anlamına geldiğini belirtti.

Tarım işçilerinin ölüm yolculuğu başladı

Kartal: Baharın gelmesi ile başlayan mevsimlik işler, özellikle Türkiye Kürdistanı'ndan yüzlerce tarım işçisini yollara düşürdü. Hemen her sene bu yolculuklarda binlerce tarım işçisi yaralanıyor ya da yaşamını yitiriyor. Balık istifi kamyon kasalarına çocuk demeden doldurulan tarım işçileri “ekmek” yolculuğuna çıkıyorlar. Kimisine göre bunun adı “ölüm yolculuğu”. Bunun son örneği Aydın'da yaşandı. 22 Nisan günü Söke'den Kuşadası'nın Davutlar beldesine giden ve kasa bölümünde tarım işçilerini taşıyan kamyonet Caferli köyü mevkinde direksiyon hâkimiyetinin kaybedilmesi üzerine devrildi. Kaza sonucu çoğunluğu kadın 40 tarım işçisi yaralandı.

müneccim olmaya gerek yok. Köylülüğün her geçen gün zorda kalması, tarımsal üretimin düşmesine, tarlaların ekilip dikilemez hale gelmesine neden olmaktadır. Hal yasası değişikliğinden bahsedilmektedir ki, bu emperyalistlerin tarım politikalarında istedikleri değişikliğin uygulamaya sokulması amaçlanarak yapılmıştır. Yani köylüyü tarımı düşünen politikalar değil, bir yandan köylünün gözünü boyayan, diğer yanda da emperyalistlerin emirlerini yerine getiren kukla hükümetler bulunmaktadır. Emperyalist politikaların en önemli alanlarından birisi tarım politikası olmuştur.

Bursa'dan ÖG okuru

Can çekişen tarım

boynunda bir kölelik halkası gibi asırlıdır. Bu ağır ve altından kalkılamayan koşullar birçok yoksul köylünün yeni umutlar besleyerek, şehirleri, “her yerinden altın fışkıran” yerler olarak görmelelerine neden olmuş ve göçü körüklemiştir.

Peki, köylü tembeldir mi, çalışmıyor mu? Köylüler “insan ötesi” gayret ve çaba içinde, çocuk, genç, ihtiyar, kadın, erkek çalışmaktadır. Yaz demeyip kış demeyip toprağı karış karış işlemektedirler. Üstelikle bunu, sonunu bilmedikleri derin kaygılar içinde yapmaktadır.

İşte bu derin bozulmanın ve tarımın bir felakete, ya da başka bir ifade ile tekelleşmeye sürüklenmesinin resmidir. Menderes ovasındaki, GAP'taki, geniş arazilerin nasıl tek elde toplanmakta olduğunu görmekteyiz. Her geçen gün toprak daha az kişinin

elinde toplanmakta ve birçok köylü topraksızlaştırılmaktadır.

Tarım, dolayısıyla da köylülük iki şekilde kısılmıştır. Köylülük bir yandan on yıllardır kabızmallık ve hal yasaları ile sömürülürken, 1980'lerle birlikte başlayan neo-liberal politikalarla uluslararası tarım tekellerine bağımlı hale getirilmektedir.

Hal yasası olarak dillendirilen ve özünde kabızmallık sistemine dayanan bir yapı, tıpkı Unkapamı'nın ülkenin müzik kültürünü belirlemesi gibi belirlemekte. Köylü derin bir maliyet baskısı altında ağır koşullarda çalışmaktadır. Gübre, ilaç, tohum, sulama, hasat toprak işleme gibi üretim maliyetleriyle cebelleşmektedir. Çünkü ürün elinde çok düşük maliyetlerle alınmaktadır. Bu da yetmiyor; gerek bankalar gerekse kabızmallar tarafından borçlandırılarak ya tefeci olarak çalışan bankaların faizi altında inlemekte ya da yıllardır bir kan emici gibi köylünün sırtına binmiş olan kabızmalara önceden borçlanarak mahsulünü değerinin altında vermektedir.

Devletin buna karşılık yaptığı tek şey, bu sürece uygun olarak yasalar çıkarmaktır. Tarım desteği adı altında söylenen tüm yalanları görmek için

Her yerde, büyük puntolarla tarım desteklerinden bahsediliyor. Tarımı şu kadar destekliyoruz deniliyor. Sonra her türlü tarımsal girdi ithal ediliyor. Ancak tarıma verilen “sadaka” sektörü ayakta tutmaktan uzak. Sarf edilen tüm sözler köylünün gözünü boyayan politik kalpazanlıktan ibarettir. Bunun ötesinde bir anlam taşımamaktadır.

Yoksulluk nedeniyle birçok kişi tarlasını satarak bile borçlarını ödeyemez duruma gelmiştir. Öyle ki bankalara olan borçları nedeniyle Adapazarı'nda bir köy komple satılığa çıkarılmıştır. Bu acınası durum yıllardır köylünün

1 Mayıs Mesajı:

Mücadeleyi geliştirmek için; Birliği güçlendir, dayanışmayı büyüt!

2011'i 1 Mayıs'ı geniş bir yelpazede işçi ve emekçilerin, Kürt halkının, ezilenlerin; düzenin baskı, şiddet ve zorbalığına maruz kalan tüm kesimlerin kendini alanlarda ifade ettiği bir gün olmuştur.

Sendikaların, kitle örgütleri ve meslek odalarının; devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin önceki yıllara oranla oldukça kitlesel katılım gösterdiği 2011 1 Mayıs'ında yine kabul etmek gerekir ki kendinden en fazla söz ettiren güçlerden biri "bağımsızlar", örgütsüzler ise diğeri Kürt halkının katılımıydı. Kürt halkı, dili, kültürü ve kimliği üzerindeki baskılara karşı mücadelesini, renklerini 1 Mayıs alanına taşıdı. Kürt ulusunun devrimci ve demokratik mücadelesinin, işçi sınıfı hareketi ile birleşmesi, kaynaşması ve ortak bir duruş sergilemesi bağlamında ortaya çıkan görüntü önemliydi.

Dokunan Yanar!

Bu resmin ne kadar önemli olduğu geride bıraktığımız süre içinde devletin yönelimi dikkate alındığında daha iyi anlaşılabilir. KCK adı altında 2009'dan bu yana yürüttüğü operasyonlar hız veren devlet, bu kapsamda belediye başkanları ve milletvekilleri dâhil binlerce insanı zindanlara doldurdu. Ne var ki devlet, 2011'de önceki yıllardan farklı olarak bu kez avukatları, gazetecileri, aydın ve yazarları da hedefledi. Silvan'da yaşanan çatışmayı bahane ederek, Kürt halkının bedeller pahasına yarattığı tüm değerlerine karşı yürüttüğü topyekun saldırı dalgasının çapını büyüttü, vahşeti katladı.

Kürt halkını doğrudan hedefleyen devlet, Şirnex- Roboski'de 34 gencin üzerine bomba yağdırdı. Gerçekleştirdiği bu açık katliamı savunmaktan geri kalmayan devlet adına konuşan Erdoğan "operasyon hatası" sözleriyle genelkurmay başkanına sahip çıktı. Gelişen tepkiler üzerine kurulan ve hiçbir sonuca ulaşmayacağı baştan belli olan komisyonun sözde iş yapmasına bile izin verilmedi. "Operasyonun kurallarına uygun ve milli gerçekleştiği" açıklaması yapan Genelkurmay aslında bize yaşananların bir özetini yapıyordu.

Böylelikle Türk devleti aslında hiçbir zaman vazgeçmediği geleneksel imha, inkâr ve asimilasyon politikasını açıktan savunmaya başladı, kardeşlik masallarını bir kenara itti. Kuşkusuz bu sürecin konumuz düzleminde en önemli yanı yurtsever hareketle ilişkili devrimci, ilerici güçler, sendikalar, aydın, yazar ve akademisyenler üzerinde estirilen terördür. Yurtsever hareketi zayıflatmak, etki gücünü kırmak devletin birincil hedefiyse de en az bunun kadar önemli bir başka amaç Kürt halkının işçi ve emekçi hareketinden tecrit edilmesi, diğer demokrasi

güçlerinden yalıtılmasıydı. "Dokunan yanar" şeklinde özetlenebilecek devlet politikası yurtsever harekete yakın duran toplumun dinamik güçlerinin sindirilmesi, korkutulması buradan hareketle uzaklaştırılması mantığı üzerine kurulu. Varlığını sürdüren bu politikanın başarısız kılınmasının yurtsever hareketle, devrimci, ilerici güçlerin, işçi sınıfı hareketinin daha sıkı bağlar kurmasından geçeceği açıktır. 1 Mayıs bu anlamda Kürt ulusunun faşist devlete karşı hak ve özgürlük mücadelesi ile işçi ve emekçilerin (Kürt halkının ezici bir çoğunluğu aynı zamanda) insanca, güvenceli-örgütlü bir çalışma yaşamı ve demokrasi ve eşitlik kavgasının buluştuğu bir arena olacaktır!

Sessiz çoğunluğun gücü!

2011 1 Mayıs'ında devrimci, ilerici güçlerin ve mücadeleciler sendikaların etrafında yoğun bir izleyici kitlesinin varlığı dikkatleri çeken en önemli konulardan biriydi. 1 Mayıs'a kendiliğinden gelen örgütsüz (çoğunluğu genç) geniş bir işçi ve emekçi kitlesinin önceki yıla kıyasla daha yığınsal katılımı kuşkusuz önemli bir mesaj vermekteydi. Yığınların ifadesini AKP hükümetine tepkide bulan hoşnutsuzluğunun, Taksim kazanımıyla açığa çıkan bir izdüşümüydü yaşanan. Geçen süre içinde sözünü ettiğimiz bu kesimlerin yaşadığı koşulların daha da ağırlaştığı açıktır. Çin'i kendisine örnek alan Türk hâkim sınıfları, AKP hükümeti eliyle dizginsiz bir sömürü, güvencesiz bir çalışma yaşamı için yoğun bir mesai harcadı. 24 Ocak kararları ile kıyaslanarak değerlendirmeler yapılan Torba Yasa ile çalışma yaşamını komprador burjuvazi ve toprak ağalarının talepleri ekseninde bir bütün olarak yapılandırmak üzere harekete geçildi.

İşçi ve emekçilere azgın bir sömürüyü dayatan, her türlü temel hak ve özgürlüklerin önüne türlü engeller çıkaran düzenlemeler yetmezmiş gibi kazanılmış tüm haklar hedef tahtasına konuldu.

Bugüne kadar özelleştirilmeyen Kamu İktisadi Teşekkülleri sermayenin talanına açıldı, iş güvenliği ve sağlığını ilgilendiren yasalar patronlar lehine değiştirildi. Kıdem tazminatının fona devredilmesi çalışmaları başlatıldı. Çalışma yaşamında orman kanunlarının

geçerli olduğu, işçi ve emekçilerin adeta birer köle durumuna getirileceği Özel İstihdam (Kölelik) Bürolarının önü açıldı, bu yönde önemli adımlar atıldı. Esnek-güvencesiz çalışma yaygınlaştırıldı, sağlıktan eğitime, inşaattan sanayi üretimine taşeron sistemin girmediği yer neredeyse bırakılmadı. 4857 sayılı yasada yapılmak istenen değişiklik ile asıl işlerde de taşeronun önü açılacak. Bölgesel asgari ücret, Ulusal İstihdam Strateji Planı ile işçi ve emekçiler için gelecek daha yoğun bir sömürü üzerinden kurgulanmaktadır. Adeta çığ gibi artan ve yaşamımızın olağan bir parçası kılınmaya çalışılan iş cinayetleriyle ilk sonuçlarını vermeye başlayan değişikliklerin, işçi sınıfı ve emekçilere karanlık bir yaşam vaat ettiği bir gerçektir.

Türk-İş, sınıfın birliğini parçalamaya çalışıyor!

Egemenlerin bu gerçekliğin bugün için işçi sınıfı ve emekçilerden daha fazla farkında olduğunu söylemek ne yazık ki mümkün. Hâkim sınıflar gerçekleştirdikleri düzenlemelere karşı gelişebilecek tepkilerin, sınıfın biriktireceği öfkenin bilincinde. 2011 1 Mayıs'ında örgütsüz geniş yığınların siyasete ve örgütlülüklere gösterdiği ilgi onların da dikkatinden kaçmadı. Bu ilginin yöneleceği devrimci ve yurtsever güçlere yönelik marjinalize etme, karalama kampanyaları devam ederken sendikal cephe de bu operasyondan üzerine düşeni alacaktı.

Sistemin bekasını sağlamak adına üzerine düşen her görevi yerine getirmeye and içmiş Türk-İş yönetimini bile yetersiz bulan egemenler devreye Hak-İş'i soktu. AKP'nin desteği ile kısa sürede ciddi bir gelişme gösteren Hak-İş, sınıfın gerici faşist propagandayla zehirlenmesi, örgütsüz bırakılması ya da düzene entegre olacak bir örgütlülüğe hapsedilmesi görevini Türk-İş'le birlikte yerine getirdi/getiriyor.

4+4+4 düzenlemelerine, iş kolu sendika barajı gündemlerinde sessiz kalan, AKP'yle kapalı kapılar ardında pazarlıkları da bu görev ta-

nımı içinde değerlendirmek gerekiyor. Ancak görünen o ki işçi ve emekçilerin biriken öfkesi için önümüzdeki günlerde daha da fazlası gerekecek! Türk-İş genel kurulunda genel merkeze karşı gelişen tepkiye engel olamayan egemenler, 2012 1 Mayıs'ında işçi sınıfı ve emekçilerin birliğini parçalamak, gücünü bölmek için hareket geçti. Türk-İş'in sınıfın en geri yanlarına seslenen, İstiklal Marşı ve saygı duruşu, metnin Kürtçe okunması bahanesinin perde arkasında bu vardır. Türk-İş, 4+4+4'ün, iş kolu barajındaki değişikliklerin, sınıfa dönük saldırıların, iş cinayetlerinin, BDP'ye yönelik operasyonların, hapishanelerin, gözaltı ve tutuklama furiasının ve Suriye'nin gündem getirilmesine karşı çıkmıştır.

Türk-İş esasta eleştirilerin hedefine AKP'nin konulmasından rahatsız olmuştur. 1 Mayıs gibi bir derdi hiçbir zaman olmayan Hak-İş'in ve AKP'nin sınıf içindeki temsilcisi durumundaki Türk-İş'le AKP, ses çıkarmayan, muhalefet etmeyen, büyük bir tevekkül içinde tüm yaşananları sineye çeken bir sınıf tasavvur etmektedir. Ancak AKP'nin bu hevesi kursağında kalmaya mahkûmdur. Zira "Türk-İş genel merkezine karşı tavır alarak Taksim'deyiz" açıklaması yapan 10 sendikanın duruşu sınıfın AKP'ye onun nezdinde düzene olan tepkisinin bir yansıması, duruşudur. Bu çıkış sınıfın çıkarlarını savunan bir çizgi ile bürokrat-sarı sendikal çizgi arasında daha ciddi bir saflaşmaya hizmet edecektir. Bu ise sınıfın geleceği açısından kötü değil aksine iyidir! Sınıfın enerjisini ve yapırım gücünü açığa çıkaracak olan da budur!

Bir bakanın domuzla imtihanı

"Mardin Nusaybin'de BDP tarafından 2008'de yaptırılan kültür merkezinin duvarındaki Zerdüştlük ve Yezidilik inancına ait semboller. Bu yapı, PKK terör örgütünün kandırarak, kaçıranca, dağa, sınıra ötesine, yurt dışına götürdüğü, eğittiği insanlara yaşattığı bir hayatın resmi-dür. Bu yapıda İslam inancı yoktur, yapının tek özü önce Müslüman olmamak, sonra hiçbir dine mensup olmamaktır, dinsizlik yapısıdır. Bu yapıda kesilmiş olan yayladaki koyun değil, örgütün avlayarak kestiği, mensuplarına yedirdiği domuzdur. Bu yapı inancı yok eden benim Kürt kardeşimin inancını, ahlakını, namusunu rencide eden yapıdır. Bu yapıda sahte namaz, dalga geçerek saf tutma, oruç tutmadan açılan iftarlar, sahte imamlar, sahte paraların cebinde olduğu imamlar vardır. Bu yapının özünde Kürtlerin peygamberi haşa Başkan Apo vardır. Bu yapının uzantısından bu memleketeye hiçbir hayır gelmemiştir."

Yukarıdaki sözler, İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in Newroz sonrası hakkında verilen gensoru önergesi için kürsüden yaptığı konuşmadan. Şahin hakkında verilen gensoru önergesi, devletin Newroz kutlamalarına olan saldırıları hakkındaydı. Şahin de büyük bir "gururla" kürsüde yerini aldı ve o "açık sözlü" tarzıyla bize "gerçekleri" anlatmaya başladı. Newroz'un tek bir günde yapılması kararı almalarının nedeni olarak örgütün memleketi karıştırma planları yapması, bunu da 18 Mart'tan itibaren insanları sokaklara dökerek gösterdiğini söyledi.

Bakan'a sormak gerekiyor, memleketi "karıştırarak" örgüt, hele de Türkiye Kürdistanı'nda ve de İstanbul başta olmak üzere Türkiye'nin birçok metropolünde

böyle bir güce sahip bir örgüt

memleketi "karıştırmayı" isterse eğer, sadece 21 Mart günü bile bunun için yeterli değil midir ki? Ki memleketi karıştırmak, insanları kışkırtmak, kandırmak, saldırmak bu devletin 90 yıllık tarihinin en kulanışlı yalanlarından.

Asıl mesele tüm imha, inkâr, soykırım politikalarına ve de 2011 "kışına" rağmen bir ulusun halen baharı karşılama bu kadar coşkulu olması, baskılara karşı direnişte bu kadar kararlı olmasıdır. Devlet ne yaptıysa ne ettiyse başaramamıştır; saldırılar sonuç vermemiştir. Devlet, Kürt ulusunun verdiği bahar mesajlarını doğru algıladığını Newroz saldırılarıyla net bir şekilde göstermiştir. İdris Naim Şahin'i de bu kadar kızdıran Kürt ulusunun bahar mesajından sonra, meydanları dolduran, sahiplenen, şehit veren, yüzlerce gözaltı veren ve de sabırla direnenlerin devlet cephesinde yarattığı başarısızlıktır. Ama Şahin'in ağızındaki asıl bakla bu değil. Daha önemli bir vazifesi vardı o gün, BDP ve "arka planını" anlatma imkanı verdikleri için BDP'lilere "teşekkür etmesi" de buradan geliyor.

Bakan toplumsal muhalefetle mücadelenin vazgeçilmezi "psikolojik saldırının" muazzam bir örneğini sergiledi kürsüde. Eline aldığı fotoğraflarla PKK'nin "arka planını" anlattı bizlere. Bir bir gösterdi "iç yüzünü" örgütün. Ama PKK'lilerin dağlarda domuz yediklerini gösteren fotoğraf Bakan'ın amacına uygun en iyi hamlesiydi. Çünkü Kürtlere desteklediğiniz, oy verdiğiniz, uğruna sokaklara çıkıp öldüğünüz, hayatınızı ortaya koyduğunuz örgüt işte böyle "dinsiz", böyle "İslam karşıtı" bir örgüt, sizi de dinsizleştirmek, İslam'dan uzaklaştırmak istiyor mesajı vermek isti-

yordu. PKK'nin ilk eyleminden bu yana devlet bu "meseleyi" layıkıyla kullanmayı bilmiştir. Etkili olmamış mıdır diye sorarsak, Newroz alanlarını gösteriniz.

Çünkü halk bu tür karalamalara, yalanlara olan tavrını en son Newroz'da sokaklardaki göstermiştir. Kimin nerede, ne yiyeceği tartışması birilerinin kararına değil, koşullara göre belirlenir. 21. yy dünyasında kurtuluşun "silahlı mücadelede" olduğunda direten, halkın ve de cihanın umudunun da gerilla olduğunu söyleyenlerin zor koşullar altında inançla, kararlı saf tutmaları meclis kürsüsünden "nutuk" atmaya benzemez.

Tabii elbette konu bu değil ama yine de bu domuz meselesi ile ilgili birkaç alıntı yapalım. ANF'nin 19 Nisan'daki haberine göre 2006 Temmuz ayında domuzlar kasaplık hayvan kategorisine alınmış, domuz çiftliklerinin kurulması için ödenek ayrılmış ve süreç içerisinde inek, dana gibi temel hayvancılık yerine 1 milyon domuzun üretileceği 87 domuz çiftliğinin kurulması için de ön ayak olunmuş. "Hayvancılık İşletmelerinin Kuruluş, Çalışma, Denetim Usul ve Esaslarına Dair Yönetmelik"te yapılan bu değişikliklerle resmen domuz üreten, yiyen ve ticaretini yapan bir ülkemiz. Gerillayı domuz yiyerek, yedirerek halkı kültüründen kopardığını iddia edenlerin kendi yönettikleri ülkede resmen domuz sanayisi oluşmuş durumda.

Şahin'in, AKP'nin ve bir bütün olarak devletin bu pervasızlığına ve psikolojik saldırılarındaki ustalıklarına şaşırılmamak gerekiyor. Yalnız İdris Naim Şahin gibi bir bakanın bizler için büyük bir şans olduğunu da belirtmek gerekiyor. Hem halihazırda Bakan BDP'ye de teşekkür etmişken, biz de ona devletin ikiyüzlülüğünün ortaya çıkması için "niyetten bağımsız" verdiği bu yoğun emeği için teşekkür edelim.

Bava Bertal'ı kaybettik

Dersim: Dersim'in son simgelerinden **Bava Bertal** 21 Nisan Cumartesi günü yaşamını yitirdi. Bava Bertal, **Sey Uşen**'den sonra "**Budela**" geleneğinin temsilcisiydi. Dersimliler tarihten bugüne "delilere" önem verirdi. Ki "delisinin" heykelini diken tek memleketidir. Dersim'de "deliler" evliya, derviş, abdal olarak anılır. Çünkü halkın tüm değer yargılarını, korkularını, özlemlerini ve öfkelerini onlar korkusuzca dile getirirdi.

Hep dillendirilir, 12 Eylül AFC'sinde Sey Uşen dışarı çıkmış ve kimseyi bulamamıştır. Ceplerini taşlarla doldurup, karakolun önüne gitmiş ve karakolu taşlamıştır. "**38'de insanlarımızı öldürdünüz. Yine gençlerimizi mi öldüreceksiniz?**" diyerek.

Bunun gibi birçok hikâye vardır. Bunlar doğru mu değil mi bilinmez ama halkın, duygularını bu gibi hikâyelerle dile getirdiği bir gerçektir. Bu anlamıyla Dersimliler yine "delilerine" verdiği önemi göstermiş, 22 Nisan'da Bava Bertal için düzenlenen cenazeye yaklaşık 15 bin kişi katılmıştır.

Bir çocuk mezarı ve bir sürgün

21 Kasım 2004 günü Dünya Çocuk Hakları Günü'nde bedenine saplanan 13 kurşunla 12 yaşında katledilen ilköğretim 5. sınıf öğrencisi "terörist" **Uğur Kaymaz**'ın öldükten sonra bile halen "terörist" kaldığına hükmeden devlet, Uğur Kaymaz'ın mezar anmasına katıldıkları gerekçesiyle Kızıltepe Eğitim-Sen yönetici ve üyelerine ceza yağdırdı.

21 Kasım 2010 günü Uğur Kaymaz'ın mezarı başında yapılan anma programına katılan Eğitim-Sen yönetici ve üyeleri, 2 Ağustos 2011 günü sabah operasyonlarıyla gözaltına alınıp tutuklanmışlardı. Gelişen tepkiler üzerine tutuklananlar serbest bırakılmış, ancak haklarındaki idari ve adli soruşturma devam etmiştir. Milli Eğitim Bakanlığı

müfettişlerinin 9 Nisan 2012'de verdikleri karar Eğitim-Sen Kızıltepe Baş Temsilcisi **Salih Kuday**'ın Trabzon'un Tonya ilçesine sürgün edilmesi ve diğer yönetici ve üye arkadaşların kademe durdurma ve maaştan kesim cezası almaları oldu.

Ne büyük bir tesadüf ki "anadilde eğitim" talebiyle Kürdi-Der'in düzenlemiş olduğu eylem ve yürüyüşlere katılmak ve "anadilde eğitim" talebini savundukları için yine Eğitim-Sen Kızılte-

pe Şube yönetici ve üyelerine yönelik başlatılan adli ve idari soruşturmalar aynı tarihte sonuçlanmış ve bu arkadaşlarımız da kademe durdurma ve maaştan kesim cezası almışlardır.

Eğitim-Sen'e yönelik bu baskılara, bunun altında yatan neden olarak "anadilde eğitim talebine" karşı çıkılmasına ve Uğur Kaymaz'ın katledilmesine tepki olarak 10 Nisan Salı günü bir eylem düzenlemiştik.

(Mêrdîn DDSB)

Bu ne yaman çelişki böyle!

İşçi ve emekçilerin, Kürt halkının, ezilenlerin verdiği demokrasi mücadelesine şiddetle tepki gösteren TC öyle anlaşılıyor ki Suriye'deki halk hareketi sayesinde demokratikleşecek! Böyle devam ederse TC, kendiliğinden sosyalist bir ülke bile olabilir! Zira Suriye'de halk hareketinin gelişmesine paralel TC'nin demokrasi, insan hakları ve özgürlük konusundaki yaklaşımları da epeyce değişti. **"Zulümle abad olunmaz"** veciz sözlerini Esad'a sarf eden Erdoğan, bu değişimin öncüsü. Özgürlük talep eden Suriye halkının **"yanında"** saf tutan, **"zulme isyan eden"**, **"vahşeti kınayan"** Türk devleti imrenesi bir örnek sunuyor. Bu çıkışlara son halkayı Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ekledi. Davutoğlu 26 Nisan günü mecliste gündem dışı söz alarak Suriye başlıklı bir konuşma yaptı: **"Suriye yönetimine ve zulme arkamı çıkaranlara; tarih kendi halkına kıyım gerçekleştiren hükümetlerin yıkımıyla doludur. Baas siyaset rejimi anlayışını temsil edenlerin**

bizi anlaması mümkün değil. Gelecek halkların iradesinde." Ne kadar doğru ve yerinde tespitler değil mi? Tüm sorunlarını demokratik yöntemlerle çözen, kesinkes şiddete karşı çıkan, zulmün hiçbir türüne tenezzül etmeyen bir devlet portresi çıkıyor karşımıza! Halkıyla barışık, bir özgürlükler ülkesinden yansıyan sözler. Peki gerçek Davutoğlu'nun anlattığı gibi mi? Politika bir sanat olarak addedilir. Onun niteliğini ise temsil ettiği sınıflar belirler. Egemen sınıflar için bu sanat gerçekle olması istenen arasındaki açının kapatılması için devreye sokulur. Söz konusu sanatın tüm hünerleri bunu amaçlar. Sahtekârlık, ikiyüzlülük ve yalan bu zor görevin gerçekleştirilmesi açısından zorunlu argümanlardır. Bu konuda kabul etmek gerekir ki Tayyip de Davutoğlu da son

derece yetenekli. Neden mi öyle düşünüyoruz... **Kudüs'e değil Amed'e sor!**

31 Aralık günü her zamanki gibi sınır ticareti için askerin boşalttığı yolda hareket halinde olan kafilenin üzerine yağın bombalar belki bir ipucu olabilir. 34 vatandaşını **"kurallara uygun ve milli"** bir şekilde paramparça eden bir devletten söz ediyoruz. Bu duruma ilişkin özür dileme (dilese ne olur?) ihtiyacı bile duymayan, katliama tepki gösterenlere de azgınca saldıran bir devlet bu. Kürt halkının renkleriyle dokuduğu Newroz bayramını yasaklayan, gaz bombaları ve panzerlerle Kürt halkına saldıran, binlerce insanı gözaltına alan ve İstanbul'da Hacı

Zengin'i öldüren yine Davutoğlu'nun temsilcisi olduğu devletti. 9 bini aşkın Kürt siyasetçinin gözaltına alındığı, 90'ı aşkın gazetecinin tutuklandığı, avukatların, yazarların Kürt halkına temas eden herkesin hedef tahtasına konulduğu yer yoksa Suriye mi? Davutoğlu bizi, demokrasi ve insan haklarından sarhoş ederken Gever'de polis, AKP hükümeti tarafından hazırlanan **"Terörün Finansmanının Önlenmesi Yasası"** kapsamında 42 işyerine eşzamanlı operasyon düzenliyor ve 19 kişiyi gözaltına alıyordu. Belli ki Davutoğlu'nun Çewlîg'in (Bingöl) Dara Hênê (Genç) ilçesi ile Amed'in Licê (Lice) ve Pasûr (Kulp) ilçeleri üçgeninde gündür devam eden, Kürt halkının canlı kalkan olup engel olduğu ve askerlere gaz maskesi dağıtılan operasyondan

"haberi yoktu". Bu konuşmalar yapılırken Bedlis'in (Bitlis) Tûx (Tatvan) ilçesinde askeri bölge olarak kullanılan Dumlupınar Mahallesi'nde yapılan kazılardan kafatası ve kemik parçaları çıkıyordu. Çocukların taciz ve tecavüze uğradığı, işkence ve kötü muameleyle uğradığı yer Pozantı değil miydi yoksa?

Davutoğlu şöyle diyor: **"...gidin Kahire'nin, Trablus'un, Beyrut'un, sokaklarına çıkın. Tunus'un, Kudüs'ün sokaklarına çıkın. Türkiye'nin Suriye politikası hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sorun. Daha siz sormadan, size sarılacaklar, Türkiye'nin takip ettiği onurlu politika dolayısıyla takdirlerini ifade edecekler."**

Gökyüzündeki yıldızlara bakarken gözünün önündeki çukura yuvarlanan filozof hikâyesindeki gibi, bu kadar uzağa gitmek yerine daha yakına bakmak her şeyi anlamaya yeter. Davutoğlu Kudüs'e değil de Newroz'da Amed'den taşan yüz binlere, Türkiye Kürdistanı'nda baskı ve yasaklamalara karşın sokağa çıkanlara sorsa nasıl olur? KCK operasyonlarıyla neden alındıklarını bir yıl sonra öğrenen/öğrenecek olan Kürtlere sorsa? Ya da en doğrusu kendilerine öldürülen evlatları için kan parası vermek istenen ve 4 aydır sorumluların yargılanmasını bekleyen Roboskili çocukların annelerine sormalı!

Kürt ulusunun kimlik talebine, siyasi iradesine dizginsiz bir vahşet; imha, inkâr ve asimilasyon politikasını yürürlükte tutan Türk devletinin Suriye'de yaşananlar karşısındaki tutumu riyakârlığın burjuva politikacıların elinde ulaşabileceği aşamayı temsil ediyor olmalı! Kürt halkının özgürlük talebi karşısında tüm hücreleri kırmızı beyaza kesen Türk devletinin demokrasiden söz etmeye hakkı yok! Bu arada sormadan edemeyeceğiz, bu ne yaman çelişki böyle!

"Tertelê Dersim Xo Vîra Meke!"

İstanbul
* **Dersim Gazetesi**, Munzur Çevre Derneği, **Seyit Rıza İnsiyatifi**, Alibeyköy Dersimliler Derneği ve **Pertekliler Derneği** tarafından **19 Nisan** günü 5. kez yapılan Perşembe eyleminde yine hüznün, acı ve öfke vardı. Dersimliler bu hafta Zini Gedîği katliamının öyküsünü anlattı.

6 Ağustos 1938'de Dersim Erzingan sınırındaki Zini Gedîğinde köylerinden toplanan 95 kişinin kurşuna dizildiği katliam öyküleri yürekleri dağladı. Açıklamada, katliam sırasında henüz üç aylık olan **Canpolat Yakar** ve dedesini bu vahşete kurban veren **Seyfi Kılıçkaya**'nın 73 yıl sonra Erzincan Cumhuriyet Savcılığına suç duyurunda bulunduğu ancak 19

gün sonra dosya hakkında takipsizlik kararı verildiği, verilen yanıtta ise Dersim katliamının asayiş sorunu olarak değerlendirilmemesi gerektiğinin söylendiği ifade edildi.

* 26 Nisan'da düzenlenen 6. eylemde kitle adına Munzur Çevre Derneği'nde **Nurettin Aydın** basın açıklamasını okudu. Basın açıklamasının ardından mumlarını yakarak oturma eylemini başlatan Dersimliler; 10 dakikalık sinevizyon gösterimi gerçekleştirdiler.

İzmir

* Bir süredir İstanbul'da süren '37-38 Dersim Katliamı'na karşı yapılan ve 4 Mayıs'a kadar sürecek olan eylemler İzmir'de de başladı. Eylemlerin ilki **19 Nisan Perşembe** günü Sümerbank önünde yapıldı. **İzmir Dersim Kültür ve Dayanışma Derneği** tarafından düzenlenen eylemde mumlar yakılarak, türküler ve kamlar söylendi.

Daha sonra dernek adına açıklama yapan **Kubilay İyit** şunlara değindi; "dün-

den bugüne hiçbir şey değişmedi. Ulusal kimliğimiz, inanç sistemimiz öngörülen tek tip insan politikalarına kurban edildi. Dilimiz, yok oluş aşamasına getirildi. Bütün ülkenin en çok göç veren ili haline getirildik. 4 Mayıs 1937 tarihli Bakanlar Kurulu kararı katlimize ferman olan bir karar olup, bu tarih halkımızın mutakabatıyla **ROCA ŞAYE (Kara Gün)** olarak ilan edilmiştir."

* Dersim Tertelisi'nde katledilen, sürgün yollarında ölümlere "kefensiz gidenler", için 2. kez Eski Sümerbank önünde buluşan kitle, 1937-38 sürecinde katledilenler için Seyit Rıza ve yoldaşlarının olduğu resmin üzerine temsili olarak mum yaktılar. Anmaya katılan şair Ali Şeker'in Kırmancı okuduğu şiirin ardından araştırmacı yazar **Turabi Saltık** kısa bir konuşma yaptı. Dernek yöneticilerinden **Mehmet Yavuz** tembur çalarak "Lil" adlı bir klamı okudu. Eyleme **HDK, Partizan, Eğitim Sen 1 ve 2 Nolu Şubeler**, Tüm Bel Sen 1 ve 2 Nolu Şubeler, **DHF**, Mücadele Birliği Platformu, **Emek ve Özgürlük Cephesi** destek verdi.

AÇLIK GREVİ SONA ERDİ

Amed: Yaklaşık 9 aydır Abdullah Öcalan'dan hiçbir haber alınamaması, ailesi ve avukatlarıyla görüştürülmemesi ve tutsaklar üzerinde oluşturulan tecrit ve tretman politikalarına karşı 15 Şubat'tan itibaren PKK ve PAJK'lı tutsaklar süresiz-dönüşümsüz açlık grevine başlamıştı. Hapishaneden yayılan direniş Türkiye'nin birçok yerinin yanı sıra yurt dışında da ses getirdi. İçeride ve dışarıda başlatılan direnişin dışarı ayağı dönüşümlü olarak uzun bir süre devam ettirildi.

PKK ve PAJK'lı tutsakların başlattıkları açlık grevlerine, devrimci-komünist tutsaklar, önce 3 günlük destek açlık grevi ile, daha sonra da TKP/ML tutsakları aşağıdaki taleplerle süresiz dönüşümlü olarak katıldılar.

- A. Öcalan üzerindeki tecride son verilsin, sağlık, güvenlik, özgür haber-

leşme koşulları sağlansın!

- Anadilde eğitim ve anadilde savunma hakkı tanınsın!

-Kürt ulusal güçlerini, devrimci, demokratik kurum ve kişileri hedef alan devletin askeri ve siyasi saldırıları durdurulsun!

-Kürt ulusunun kendi geleceğini tayin etme hakkı kabul edilsin!

Süresiz açlık grevi eylemine daha sonra MLKP'li tutsaklar da kendi talepleriyle başladılar.

Açlık grevleri Türkiye Kürdistanı'nda ve çeşitli hapishanelerde başlarken, 1 Mart tarihinden itibaren de Strasbourg'ta 15 Kürt siyasetçisi St. Maurice Kilisesi önünde açlık grevine girdiler. Strasbourg'ta sürdürülen açlık grevi, 5. gününe geldiğinde sonlandırıldı.

KCK Yürütme Konsey Başkanlığı yaptığı açıklamada; "Vicdan ve ahlak sahibi, demokratik değerlere ve insan hakla-

rına saygısı olan herkes açısından amacına ulaştığına inanıyoruz" dedi.

Strasbourg'taki açlık grevlerine katılan Kürt siyasetçiler, eylemlerine başlarken Öcalan'ın sağlığını ve özgürlüğünü merkezine alarak 6 maddede formüle ettikleri taleplerini sıralamışlardı. İmralı'da uygulanan ağırlaştırılmış tecrit ve izolasyon politikaları konusunda kamuoyu oluşturmak da açlık grevine katılanların amaçları arasındaydı. Avrupa Konseyi başta olmak üzere, İşkenceyi Önleme Komitesi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin bütün bu süreç boyunca sessiz kalmasına değinen, açlık grevine katılan Kürt siyasetçiler, 9 aydır haber alınmayan

Öcalan'ın, ailesi ve avukatlarıyla da görüştürülmemesi de bahsedilen kurumların görevlerini yerine getirmediklerinin kanıtı olduğunu ifade etmişlerdi. Gelinek noktanın gerek kendileri gerekse de Kürt halkı açısından kabul edilebilir bir noktada olmadığı da ayrıca vurgulanmıştı.

Açlık grevlerinin ciddi bir kamuoyu oluşturması (en azından Avrupa açısından bu rahatlıkla söylenebilir) sonucu ilgili kurumların talepleri dikkate alacağı ve somut adımlar atacağı konusunda açlık grevindeki Kürt siyasetçileri bilgilendirildi.

Açlık grevleri sonucunda öne çıkan noktalardan birisi Avrupa'daki Kürtlerin mücadele dinamiklerinin yeni bir ruha kavuşmasıdır. Avrupa'daki mücadele noktasında Türkiye'de oluşan genel kanı, oranın ülkedeki mücadeleyle bağının zayıf olduğu üzerinedir.

Ancak açlık grevleri süreci de göstermiştir ki, Avrupa'daki Kürt halkı mücadeleye aktif bir şekilde katılarak önemli bir kamuoyu baskısı oluşturmuştur. Zaten bu durumu Demokratik Vatan gazetesinin ifadelerinden de anlıyoruz: "Avrupa'daki Kürt halkının direniş tarihindeki dönüm noktalarından biri de bu açlık grevleri olmuştur."

Açlık grevleri sadece Avrupa açısından önemli kazanımları olmamıştır, aynı zamanda Türkiye'de Kürt halkının mücadeleyi sahiplenmesi açısından da önemli deneyimler taşıyor. Dalga dalga gerçekleştirilen KCK operasyonları sonucu binlerce kişinin tutuklanması sonucu Türk egemenleri Kürt halkı üzerinde korku dağları yaratmaya çalıştığını hatırlamak gerekiyor. Öyle ki "artık belini kırdık, bir daha sokağa çıkamazlar" denilen bir zamanda Newroz'da egemenlere geçit vermeyen Kürt halkı, açlık grevcilerini de sahiplenerek, dostunun düşmanının her zaman farkında olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Kürt halkının haklı mücadelesi önüne surlar örmeye çalışan egemenler her defasında duvarlarının tek tek direnişle yıkıldığına tanık oluyor. Surlarında açılan her gedik egemenleri çaresizliğe itiyor. Bu çaresizlik içinde debelenen Türk egemenleri, bu durumun getirdiği ruh haliyle, Kürt halkına her defasında imha- inkâr ve asimilasyon politikalarına sarılarak dizginsiz saldırılarıyla gösteriyor. Ancak Türk egemenlerinin bütün çabaları nafile... Kürt halkı bir kez ayağa kalktı, ne yaparlarsa yapsınlar, tarihin hükmü kendisini gösterecektir.

BDP'den operasyonlara karşı canlı kalkan eylemi

Faşist TC devleti, T. Kürdistanı'ndaki askeri operasyonlarına hız veriyor. Operasyonların yoğunlaştığı bölgelerden biri de Amed'in Pasur (Kulp), Licê, Genç üçgeninde kalan kırsal alandır. Bu bölgede başlatılan geniş çaplı hava destekli operasyona karşı 26 Nisan günü yüzlerce kişinin katıldığı Canlı Kalkan eylemi başlatıldı. Milletvekilleri Aysel Tuğluk, Ayla Akat Ata, Nursel Aydoğan, Barış Anneleri İnişiyatifi üyeleri, BDP'li belediye başkanları, İHD Diyarbakır Şubesi, Diyarbakır Tabipler Odası, Tüm Bel Sen ve 78'liler Derneği'nin yanı sıra yüzlerce kişi, dağ, taş demeden operasyonun yapıldığı üçgene ulaştı. Geceyi Hedikli Köyü kırsalında nöbet tutarak geçiren Canlı Kalkanlar, sabahın ilk ışıkları ile operasyon bölgesine yürüdü. Yaklaşık 13 kilometre yürüyen Canlı Kalkanlar, düne kadar askeri operasyonun yapıldığı Lice-Genç sınırındaki Girê Rıstam Tepesi'ne geldi.

İlerleyen yaşlarına aldırılmayan dağ taş demeden alkış, zılgıt ve sloganlarla yürüyen çoğu kadın yüzlerce kişi, geçtiğimiz gün Genç-Licê arasındaki kırsal alanda yaşanan çatışma bölgesinin karşı tepesine geldi. Bölgede askeri hareketliliğin olmadığı ve operasyonun durdurulduğunu gören Canlı Kalkanlar, "Direne direne kazanacağız", "Biji serok Apo" ve "PKK halktır halk burada" sloganları attı. Köylüler, düne kadar bölgeye helikopterlerle askerlerin indirildiğini ve operasyonun başlatıldığını ancak eylemin başlaması ile askeri hareketliliğin durdurulduğunu söyledi. Hakim tepelere yeşil sarı kırmızı flamlar diken Canlı Kalkanlar, ardından basın açıklaması yaptı.

Burada konuşan ve vermek istedikleri mesajlarının çok net olduğunu söyleyen DTK Eşbaşkanı **Aysel Tuğluk**, "Annelerimizin bütün zorlukları aşarak buraya gelmeleri çok önemli. Biz bu coğrafyada çok acı-

lar yaşamış bir halkız. Yiğit evlatlarımızı kaybettik. Onlar bu topraklarda özgür yaşamak için zulme karşı bir isyan mücadelesine girdiler. Bu halka yapılanları kabullenmedikleri için dağa gitmek durumunda kaldılar. Onurlu bir mücadele yazdılar. Çok acılar çektik, ama özgürlüğe daha yakınız. Kürt sorununun demokratik çö-

zümü için gerilla ve asker annelerinin ağlamamaları için barış zorunludur. Bütün mücadelemizi bu barışı sağlamak, akan kanı durdurmak için veriyoruz. Buraya geliştirmiz de vicdani olan, ahlaki olan bir eylemdir" diye konuştu.

Yapılan açıklamanın ardından canlı kalkan eylemi sona erdirildi.

KADIN SORUNUNDA “ANTI-REFORMİZM/FEMİNİZM” MASKELİ SOSYAL ŞOVENİZM -1-

“Devrimci eleştiri ciddi iştir”

Yazının başlığı Yürüyüş dergisinin 18 Mart 2012 tarihli 308. sayısında açtıkları köşede (“Solun Köşe Taşları”) yer alıyor. Arkadaşlar, açtığı bu köşe ile ülkenin “tek devrimcileri” olarak “Sol”da yaşanan “çürümeye”yle mücadele edecekleri iddiasındaymış! Elinde herkesin “devrimciliğini” ve “çürümeye” oranını ölçen bir aletle, işaret tabelası görevine soyunan Yürüyüş’e biz de bu yazı vesilesiyle yeni köşesi hayırlı olsun diyelim!!!

Yürüyüş, bu “hayırlı” işe, köşeyle birlikte aynı sayının 9 ve 10. sayfalarında “8 Mart Emekçi Kadınların Sömürüye Karşı Kanlarıyla Yazılan Bir Tarihtir! Kanla Yazılan Değerleri Çürütmezsiniz” başlıklı yazıda Partizan’ın(!) kadın sorununa bakış açısı ve 8 Mart’taki tutumu ile başlamış.

Yürüyüş’ün ne söylemeye çalıştığına ve buna yanıtımıza geçmeden önce yazılardaki karmaşaya açıklık getirmek gerekiyor, zira ne yazık ki Yürüyüş, kendi söylediği “Devrimci eleştiri ciddi iştir” genel doğrusunun tam aksi yönde hareket ederek eleştiri yaptığı kurumları, onların çıkarttığı yayınları birbirine karıştırmış ve neredeyse hiçbir (sözlü ya da yazılı) alıntı aynen aktarılmamış vs.

Yürüyüş, kadın kurumlarının ismini zikretmekten kaçınıyor

Birincisi, söz konusu eleştirilerin muhatabı Partizan değil, **Yeni Demokrat Kadın(YDK)**’dir. Zira Devrimci 8 Mart Platformu’ndan ayrılacağını açıklayan Partizan değil YDK’dir. Yürüyüş’ün de çok iyi biliyor

olması gerekir ki, Partizan son iki yıldır bu platforma kadın örgütlenmesi YDK üzerinden katılmaktadır. Bu “karışıklığın” kendilerince bir dizi açıklaması mutlaka vardır ama ortaya her halükarda çıkan sonuç şudur ki; Yürüyüş “nedense” kadın kurumlarının ismini zikretmekten özellikle kaçınmaktadır, bu ise onun kadın sorununa ve örgütlenmesine yönelik çarpık (çürümeye demiyoruz, zira başından beri Yürüyüş’ün tavrı bu yöndedir) bakışının bir yansımasından başka bir şey değildir. (Yürüyüş, ags, Sayfa 9, 11, 12)

İkincisi; doğru YDK, Devrimci 8 Mart Platformu’ndan ayrılacağını ve 8 Mart Kadın Platformu’nda yer alacağını (nedenleri ile birlikte) açıklamıştır. Ancak bildiğimiz kadarıyla DKH’nin 8 Mart Kadın Platformu’na katılacağına dair bir beyanı olmamış, zaten 8 Mart Kadın Platformu’nun içinde de yer almamıştır. (Yürüyüş, ags)

Özgür gelecek “dergisi” DHF’nin yayın organı değildir

Üçüncüsü; yazıda “DHF, 28 Şubat tarihli Özgür Gelecek dergisinde”ki “8 Mart’ta Devrimci Kalabilmek” başlıklı yazıdan bahsedilmektedir. Ancak burada adı geçen kurum, DHF değil, Yeni Demokrat Kadın’dır (çok istiyorsanız Partizan da diyebilirsiniz!!!) ve bahsi geçen yazı ise 28 Şubat tarihli değil, Ankara YDK imzasıyla Özgür gelecek gazetesinin 6-21 Mart tarihli 28. sayısında yayımlanmıştır. (Yürüyüş, ags)

Eleştirilerimiz hep vardı!
Dördüncüsü; YDK, platformdan ayrıldığını ifade etmek için katıldığı toplantıda, ayrılma nedeni olarak iki konuyu ifade etmiştir. Bunlardan birincisi, (Yürüyüş’te de yazıldığı gibi) Halkların Demokratik Kongresi ile birlikte yürüme kararımız, ikincisi ise Devrimci 8 Mart Platformu’nda emekçi kadınların sorunlarının, taleplerinin yeterince dile getirilmediği, bunu son iki yıldır vurgulamamıza rağmen bir sonuç alamadığımız eleştirisidir. Yani Yürüyüş’ün iddia ettiği gibi HDK ile yürüme kararımızı söyleyip, giderayak da bir “eleştiri” yapmamıştır. Yazıda geçen “Biz emekçi kadınlar” ve “emekçi kadınlar” tartışması ise toplantıda dile getirilen küçük bir örnektir. (Ancak küçük dediğimizize

bakmayın, bu örneğin 2 toplantı boyunca tartışıldığını da hatırlatalım.) Tüm bu ve benzeri meseleler, özellikle geçtiğimiz yıl Ocak ayından itibaren başlayan tüm platform toplantılarında dile getirilmiş, eleştirilmiş, kimi zaman platform dağılma noktasına dahi gelmiştir. Bunu kendilerinin ve diğer platform bileşenlerinin de bilmesi/hatırlamaması mümkün değildir. Hele de bu tartışmaların neredeyse tamamında eleştirilerimizin bir tarafı olan Yürüyüş, bunu hatırlamıyor olamaz. “1 yıl boyunca neredeydiniz?” diyen Yürüyüş, bu “unutkanlığı”nın, “toplantılarda bulunmayan” kitleler nezdinde dezenformasyon yarattığının farkında olmayabilir mi?

Kürsü metninde “kimden, kaç kadın şehidin ismi okunacak” tartışmasından metinden kadına yönelik şiddetin çıkartılmaya çalışılmasına ve hatta yine kendilerinin hazırladığı taslak metinden (2011 yılı hariç, zira taslak metin **ilk defa** başka bir kurum tarafından hazırlanmıştı) “kadınlar ve kızlar” gibi feodal-gerici bakış açısını yansıtan ifadelerin çıkartılması için yürütülen tartışmalara kadar sayılabilecek birçok örnek vardır. Evet arkadaşlar, biz platformun tüm toplantılarında bıkmadan-usanmadan tüm bu tartışmaları yürüttük. Bunların dışında acaba daha neyi tartışmamızı istiyordunuz? Bütün toplantılar boyunca eleştirilerimizi yapmışız, tartışma yürütmüşüz, bir yol kat edebildiğimizi düşünmemişiz, ondan sonra bir yıl boyunca neden eleştirelim ki sizi?

Devrimci 8 Mart Platformu’ndan ayrılmamız ve Yürüyüş’ün eleştiri tarzı

Yürüyüş, Partizan için “Platformdan ayrılmak için bahane uyduruyor”, “ayrılmaya karar vermiş ama bunu söylemenin sancısını yaşıyor” demektedir. YDK olarak, hiç de böyle bir sancı yaşamadık. Hiçbir şekilde bir bahaneye ihtiyaç duymadık, “uydurmak” ise zaten tarihimizin hiçbir kesitinde literatürümüzde-kültürümüzde yer edinmedi! Direkt ve de dosdoğru platformun toplantısına katılarak bu platformdan ayrılacağımızı nedenlerimizle birlikte ifade ettik. Ama arkadaşlar, ısrarla (tıpkı bahsedilen toplantıda yaptığı gibi) bizim yerimize düşünmeye çalışıyor, politik nedenlerimizi “bahane”, “uydurmak”, “sancı” vb. ciddiyetsiz, saygı sınırlarını da aşarak karşısına “babasının kızını almış” da konuşur gibi konuşuyor. Bu, okuyanı “irrite” edici ifade ve sözde eleştiri tarzıyla, kendince “niyet okuyarak” (ama bunu bile başaramayarak) Yürüyüş, devrimci eleştiri dersi veriyor bize!!! Meseleleri çarpıtmadan, herkesi “çürümüş” ilan etmeden, alabildiğine yüzeysel ve de kaba belirmelerle, geçtik devrimciliği, terbiye sınırlarını bile hiçe sayan, parmağını sallayıp “ben

söyledim oldu”, “sana feminist dediysem feministsin” vb. bir tutum takınmaksızın “devrimci eleştiri” yapamayan bir dergi olarak iyi cüret doğrusu! Sizin eleştiriden ne anladığınızı ve kimselere bu konuda ders vereceğinizi tüm devrimci ve demokratik kamuoyu bilmektedir; ama hayır sizin dışınızda herkes çürümüş olduğu için değil!

Yürüyüş, temelsiz tespitlerini kendi bile savunmakta zorlanıyor!

Bu türde bir yazıya yanıt vermeyi sadece devrimci sorumluluğumuz olarak algıladığımız için devam edeceğiz. Ama itiraf ediyoruz; Yürüyüş’ün yazısını okuduktan sonra arkadaşların hangi “eleştirisi” ile başlayacağımıza karar vermekte zorlandık. Şu belirlemeye, şu “devrimci eleştiri”ye bir bakın lütfen: Yürüyüş önce bizden bir alıntı yapıyor; Onun DHF dediği Ankara YDK (hala ısrar ediyorsanız Partizan) “... örgütlülüğümüz, başlattığı tartışma süreçleriyle beslediği ideolojimizin ışığında ileriye hedefleyen adımlar atmakta ve kadın mücadelemize bakışını giderek berraklaştırmıştır.” Önce alıntıyı düzeltelim; yazımızda “berraklaştırmıştır” değil “berraklaştırmaktadır” denmektedir. Yürüyüş bilerek cümleyi tahrif ediyor, çünkü alıntıdan sonra kuracağı cümleye böylesi daha uygun düşüyor(!) arkadaşların bizim cümlemizden çıkarttığı sonuç şu oluyor: “Bu tartışma sürecinde bunu görmüşler ve feminizmi keşfederek bakışları berraklaşmış.” Bunu nereden çıkarttığını sormaya gerek yok herhalde! Çünkü, Yürüyüş yazıyor! Ben dediysem öyledir! Bizim yerimize düşünüyor, bizim yerimize berraklaştırıyor, bizim yerimize bir de sonuca varıyor: **Feminizm!!!**

Oysa bahsi geçen cümlede anlatılmak istenen çok açık: Yeni Demokrat Kadın çalışmamızın; bu süreçte açtığımız tartışmalarla kadın sorununa yönelik bakış açımızdaki eksiklikleri, yanlışları daha net görmeye başladığımızı; bu eksiklikleri tamamlamak ve yanlışlarımızı düzeltmek için adımlar attığımızı, bunun da çalışmalarımızda giderek kendini hissettirdiğini anlatıyor bu cümle! Bu cümleden ancak Yürüyüş “**8 Mart Kadın Platformu’nda yer alıyorsan feministsin**” yüzeyselliğiyle, “feminizmi keşfederek bakışları berraklaşmış” tarzında bir sonuç çıkarabilirdi zaten!

Aynı tarzda bir örnek daha: Yine (her ne kadar Yürüyüş, hala DHF diye ısrar etse de) bizden bir alıntı; “*Bu vesileyle kadınların özgül sorunları ve taleplerinin dillendirilmesi ve kadınların kendi bedenlerine, emeklerine,*

kimliklerine sahip çıkma noktasında özneleşmelerine çalışmak yerine odağına örgütlü kadınların mücadelesini oturtarak bu günü 'örgütlü kadınların ve erkeklerin dayanışma günü' biçiminde ele almaktadır."

Yürüyüş'ün buradan çıkarttığı kendi tabiriyle keşif ise "ÖRGÜTSÜZLÜK" oluyor! Bu alıntının neresinde örgütsüzlüğün savunusu var? Bunu sadece Yürüyüş bilebilir. Çünkü geniş emekçi kadın kitlelerinin kendi sorun ve talepleri doğrultusunda özneleşmelerini yani örgütlenmelerini merkezine aldığı ifade eden bir cümleden örgütsüzlük propagandası çıkartmak sadece ona has bir "meziyet"tir. Üstelik Yürüyüş bunu, "düzene kayışın taktik adımları" olarak ilan ederek yapmaktadır. Taktik adım derken neden bahsediyor anlamak zor ama şunu açıklıkla ifade edebiliriz ki, bizim açımızdan kadınların örgütlenmesi "taktik" değil, ideolojik ve politik bir meseledir. Ve evet, biz bu belirlemelerimizle, bu hedeflerimizle geniş emekçi kadın kitlelerine ulaşmayı amaçlıyoruz. Ama Yürüyüş, her şeyi (öyle böyle değil her şeyi) bizden daha çok bildiği için bizim ulaştığımız "tek bir yeni kesim" yoktur diyerek nereden "öğrendiğini" bilemediğimiz "bilgilerini" paylaşıyor kamuoyuyla!!! Bir de "Açıklayın bakalım... hangi geniş kitlelere ulaştınız?" diye soruyor. Biz de ona soruyoruz: Sen kimsin? Sana ne hangi kesimlere ne kadar ulaştığımızdan? Sana neyi, niçin açıklamak zorundaymışız acaba? Açıklamazsak "çürümüş" mü olacağız?

Yani kısaca Yürüyüş, cürette sınır tanımiyor, haddini fazlasıyla aşıyor, devrimci yapıların ne yaptığını, kime gittiğini, kime ulaştığını, kimi örgütlediğini bile en iyi kendi bildiğini iddia edecek kadar pervasızlaşıyor! "Ulaştığınız tek bir kesim yoktur" diyor. Gerçekten kuşandığı cüretin kaynağı konusunda merak uyandırıyor!!!

Yürüyüş, homofobi ve transfobiden muzdarip!

Ve aynı konu-paragraf içinde **sömürücü sistemin bekasının temel dayanaklarından** olan cinsiyetçi, homofobik, transfobik, heteroseksist hastalığın en bariz örneğini bir kez daha saçıyor etrafa. Şu cümleleri okuyun: "Açıklayın bakalım yeni 'taktikleriniz'le kimlere, hangi geniş kitlelere ulaştınız? Kime ulaştınız? Lezbiyenlere mi, geylere mi, biseksüellere mi, homoseksüellere mi?" Şu dildeki homofobikliğe bakın, şu aşağılamalara dikkat edin! Devrimcilerin devrimciliğini elindeki terazisiyle ölçmek yetmiyor arkadaşlara, tıpkı sistem gibi insanların cinsel kimliklerini ve yönelimlerini de belirlemeye kalkıyor. Üstelik bunu sadece kadın sorunu ile ilgili yazdığı bu yazıyla da sınırlamıyor, devrimcilere yönelik ne zaman "çürüme" hamlesi yapsa, "gidin siz eşcinselleri örgütleyin" diyerek bu homofobik söylemlere sarılmaktan geri durmuyor.

Feminizmle mücadele edeceğiz elbette ama kusura bakmayın kimse bizden feminizmi hedef tahtasının ortasına koyup sistemle ve erkek egemenliğiyle mücadeleyi sekteye uğratmamızı beklemesin.

Sen istediğin kadar gözlerini kapat, istediğin kadar hakaret et, sapkınlık-hastalık olarak yaftala, LGBT bireyler her yerde varlar, "alışsanız" iyi olur!

Biz Yürüyüş'ün tüm bu "sapkınlık", "hastalık" vb. belirlemeleri ile ortaya koyduğu homofobik bakışını bir kenara koyarsak bu noktada YDK'nın da yapması gereken bir özleştirme elbette var: LGBT bireylere yeterince ulaşamamanın, düzenin ve toplumun onlara yönelik nefret suçlarına karşı yeterince yanlarında olamamanın, LGBT bireyleri örgütleyememenin, düzenin üzerimize yapıştırdığı homofobi ve transfobiden tam olarak kurtulamamanın vb. özleştirisidir bu.

Ve son özleştirimiz de, Ankara YDK'lı yoldaşlarımızın da ifade ettiği gerçekliğe yöneliktir. Yoldaşlarımız ne diyordu: "Geçen yıla kadar bizim de yedeklendiğimiz, hatta öncesinden savunucularından olduğumuz bu anlayışı gecikmeksizin mahkum etmek gerekiyor." Evet, bu yıla kadar Devrimci 8 Mart Platformu ile 8 Mart Kadın Platformu arasındaki ayrışmada yaşanan "erkeklerin mitinge katılması" temelinde yürüyen tartışmalarda sığ, emekçi kadın mücadelesini "mitinge erkek katılımı"na indirgeyen bakış açımızı mahkum ediyoruz. Bu tartışmada esas ve doğru çıkış noktası, tartışmanın bu sığ sularından çıkartılması, her iki "tarafın" da kendini dayatan tutumlarının eleştirilmesi, meselenin özünün (yani kadın sorununun) tartışılması için emek verilmesiydi. Bizce **şekilsel** bir konu olan "erkek katılımı"nın, "devrimciliğin" veya "kadın mücadelesinin" kıstası haline getirilmesi tamamen yanlış. Ancak o dönemde, bizler de aynı hastalıklardan muzdarip ve de emekçi kadın çalışmasından uzak bakış açımızla bu anlayışın savunuculuğunu yaptık.

Nitekim bakış açısındaki sakatlığın sonucu olarak Devrimci 8 Mart Platformu, 8 Mart'ın çokça ifade ettiğimiz/edildiği gibi "tarihsel ve sınıfsal özü"nü altını dolduracak yeterlikte

değildi. Bugün de bu pratiğini devam ettirmektedir. 8 Mart Kadın Platformu ise, birçok eleştirimize ve eksikliklerine karşın **bugün açısından** kendimizi daha iyi ifade edebildiğimiz, emekçi kadının talep ve sorunlarının tartışıldığı ve miting alanına taşındığı bir platform olarak değerlendirilmekte tarafımızdan. Ve evet, içinde feministlerin (sayısal olmasa da) ağırlığına karşın durum budur...

Kadın sorununa sınıfsal bakış ve "Feminizme kaymak!"

Yürüyüş dergisi, ilk yazısında **kendince** kadın sorununun temelini koymuş ve 8 Mart Kadın Platformu içinde yer alan tüm kurumlarda ("hala söylemde sınıftan, sömürüden bahsedener olsada" -Sayfa 9, 2. sütun) hakim olan anlayışın feminist bakış açısı olduğu tespitini yapmış.

Öncelikle, Yürüyüş'ün kadın sorununun temelini ortaya koyuşuna bakalım: "Emperyalizmin hakim olduğu düzende hiçbir sorunu emperyalist düzenden kopartarak ele alamazsınız. Binlerce yıldır süregelen ve çok çeşitli boyutları olan kadın sorununun bugün temelinde bu emperyalist sömürü düzenidir." (Sayfa 9, 1. Sütun) Devam ediyor Yürüyüş: "Yani kadın sorununun temeli sınıfsaldır. Kadın sorununun diğer boyutları temel sorununun çözümüne bağlıdır." (Sayfa 9, 1 ve 2. Sütunlar)

Yürüyüş, ilk alıntıda "binlerce yıldır süregeldiğini ve çok çeşitli boyutları olduğunu" kabul etse de kadın sorununun **temelini** emperyalist sömürü düzeninde bulmaktadır. Oysa madem mesele sınıfsal özüne uygun konulacaktır; o vakit her şeyi yerli yerine oturtmak gerekir. Birincisi; kadın sorununun **temelini** emperyalist sömürü düzeninde aramak, ondan önceki bin yılları kapsayan kadının ezilmişliğini yok saymaktır. Zira kadın sorunu, en yalın haliyle kadın ve erkek cinsi arasındaki kadın aleyhine gerçekleşen, **tarihsel süreçteki ilk ezen-ezilen çelişkisidir**. Ve **belli** üretim ilişkilerinin ürünü olarak ortaya çık-

mıştır. Kadın sorununun, yani kadın cinsinin ikincil konuma düşmesinin kökeni ilkel komünal toplumun son evrelerinde "fetihçi savaştının kaçırıldığı kadını özel mülkiyetine geçirdiği, kendisi için en mükemmel iş aracına, en önemli üretim aletine dönüştürdüğü, -gebelik ve emzirme döneminde koruma bahanesiyle- ortak yaşama ilişkin kaygıları ve çevreyle ilişkileri tek başına üstlendiği zamana rastlar." (Kadın sorunu Üzerine Seçme Yazılar, Clara Zetkin, İnter Yayınları, sf. 10) Ve dolayısıyla **sınıfsal özü** burada (özel mülkiyette), **çözümü** de özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasında yatmaktadır. Ne var ki, kadın sorunu sadece tarihsel ve sınıfsal değil, aynı zamanda toplumsal bir sorundur. Yani özel mülkiyetin ortadan kaldırılması da kadın sorununu **kökten** çözmeyecek, ancak nihai çözüm için **yolu açacaktır**.

Bu elbette en genel ifadelerle kadın sorununun ilk çıkış noktasını ortaya koymaktadır ve sadece meselenin kökenine YDK'nın nasıl baktığını özetlemektedir. Daha geniş olarak meseleye nasıl baktığına dair, belli eklettik yönleri olsa da, hala bazı kaba yaklaşımları barındırıyor da, hatta kimi yanlışlar içerse de Partizan dergisinin 74. sayısında tamamı kadınlar tarafından hazırlanan dosyaya bakabilirler. Ankara YDK'nın dediği gibi bizim meseleye bakış açımız donmuş, şu an bulunduğumuz noktayla sınırlanmış bir olgu değil, aksine yaptığımız hem politik hem de kitle çalışmalarıyla **berraklaştırmakta olduğumuz** bir çalışmadır.

Bu berraklaştırma işinde feminizmle bir sorununuz, sıkıntınız var mı? Elbette var; ancak hatırlatalım; kadını köleleştiren, köleliğini devam ettiren feminizm değil erkek egemen sömürücü özel mülkiyet sistemidir. Feminizmle mücadele edeceğiz elbette ama kusura bakmayın kimse bizden feminizmi hedef tahtasının **ortasına** koyup sistemle ve erkek egemenliğiyle mücadeleyi sekteye uğratmamızı beklemesin. Dışımızdaki bir olguyla bizi uğraştırıp, içimizdeki düşmanı (erkek egemenliğini) görmezden gelmemizi sağlayan bu bakış açısı bize-mücadelemize yeterince zarar verdi. Bizce yeter!

Feminizmle ilgili düşüncemiz bu iken; Yürüyüş, YDK'nın kadın sorununa bakış açısını nereden ve nasıl feminizme bağladığını tam bir sessizlikle geçiştirerek, direkt sonuca(!) varmaktadır. 8 Mart Kadın Platformu'nun içinde var olan kurum ve örgütlerden bazıları "hala söylemde sınıftan, sömürüden bahsedener olsada", "hepsinde hakim olan anlayışın) feminist bakış açısı" olduğu sonucu Yürüyüş'e vahiy yoluyla mı gelmiştir? Bu konu tamamen belirsizliğe bırakılıp, feminizmin nasıl burjuva bir ideoloji olduğuna, nasıl "erkeğe karşı bir mücadele" olduğuna giriyor. Bunu yaparken bile kaba ve sığ yaklaşımlarını elden bırakmayarak feminizmi salt "erkeğe karşı mücadele"ye indiriyor.

Bizim açımızdan sorun net ve açıktır. Biz bir **kadın örgütlenmesi olarak**, (Nisan 2011'de gerçekleştirdiğimiz Kurultay Hazırlık Konferansı'nda da ifade ettiğimiz gibi) kadın sorununun temelini oluşturan özel mülkiyeti, erkek egemenliğinden ayrı olarak ele almıyor, hedefi de bu iki temel üzerinden belirliyoruz. Yani özel mülkiyet düzenine karşı mücadele etmeksizin de, bu özel mülkiyet düzeninin devamının en önemli payandalarından biri olarak egemenlerce beslenen erkek egemenliğine karşı mücadele etmeksizin de kadın sorununda yol kat etmek mümkün değildir.

Özel mülkiyet düzenine karşı mücadele edilmesinde bir sorun yok, bu zaten devrimcilerin, komünistlerin varlık nedenidir. Ancak mesele erkek egemenliğine geldiğinde derhal devreye "feminizme kayılması" "kaygısı"nın, girmesi oldukça manidardır. Erkek egemenliği mi dedin, o zaman sen feministsin!!! Sen sınıfdaşlarınla, omuz omuza mücadele verdiğin erkek

yoldaşlarınla da mı mücadele edeceksin? Evet, gerekirse sınıfdaşlarımızla da mücadele edeceğiz. Evet, omuz omuza mücadele verdiğimiz erkek yoldaşlarımızla da mücadele edeceğiz. Ve hayır sadece, onlarla değil, erkek egemenliğinin bilincine işlediği kadın yoldaşlarımızla da mücadele edeceğiz! Bunun anlamı Yürüyüş'ün bahsettiği gibi "Kahrolsun erkekler" demek değildir. Bu, üstelik tam da komünist ustaların bize öğrettiğidir:

"Sakin teyzeler gibi mırıldanmak yok, savaştı kadınlar olarak yüksek sesle, açık konuşmalı. ... Savaşabilmişinizi gösterin! İlk planda elbette ki düşmanla, ama gerekliyse, **parti içinde de...**" (Lenin; Kadın Sorunu Üzerine, Marks vd., İnter Yayınları, sf. 328)(abç)

"İnsanlık tarihinde, insanın insan tarafından baskı altına alınması da ilk kez, kadın cinsinin, **erkek tarafından baskı altına alınmasıyla başlamıştır.**" (Engels, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni)

"Aile içinde erkek, burjuvadır;

kadın proletarya rolünü oynar..." (Engels, age)

"Ortaklaşa şehvetin kurbanı ve hizmetçisi olan kadın karşısındaki ilişkide, erkeğin içinde kendisi için var olduğu sonsuz alçalma kendini dile getirir; çünkü bu ilişkinin gizi kendi ikirciksiz, kesin, açık, örtüsüz dışavurumunu erkek kadın ilişkisinde ve doğal ve dolaysız cinsel ilişkinin kavranma biçiminde bulur." (K. Marks 1844 El Yazmaları, Sol Yayınları, sf. 170)

"Tıpkı emekçilerin, aylakların örgütlenmiş zorbahğında yaşayan köleleri oluşu gibi, kadınlar da erkeklerin örgütlenmiş zorbahğının köleleridir." (Eleanor Marks, Kadınlar, Direniş ve Devrim, sf. 101)

Daha böyle onlarca alıntı aktarılabilir. Ama bunlar da yeterlidir. Ama siz tabii, denklemi "örgütlü kadın özgür kadındır" şeklinde kurarsanız, erkek egemenliğinin kendinizde hiç olmadığı gibi anti-bilimsel iddialarda bulunursanız "feminizm" suçlamasıyla işin içinden çıkmaya çalışırsınız. Yoksa

Lenin'in dediği gibi "birazcık kazı"ynca ("elbette onu duyarlı yerinde kazımak gerekir") ortaya çıkacak olan *filisten**'in görünmesini istemezsiniz değil mi?!!!

* Marks, "filisten" kavramını dar-kafalılık anlamında kullanır. Lenin de "Evet! Ne yazık ki, yoldaşlarımızın pek çoğu için de şu geçerli: 'Komünisti birazcık kazı, altından bir filisten çıkar'. Elbette onu duyarlı yerinde kazımak gerekir, kadın meselesiyle ilgili anlayışında. Kadınların tek ev ekonomisindeki o titiz, tekdüze, güç ve zaman tüketen ve yıpratıcı çalışmayla nasıl solduğunu, ruhlarının nasıl daraldığını ve bunaldığını, yüreklerinin uyduğunu, iradelerinin zayıfladığını erkeklerin sessizce seyretmelerinden daha çarpıcı bir kanıtı var mı bunun?" derken darkafalılığa ek olarak kabalığı, insafsızlığı vs. de ekliyor.

Yeni Demokrat Kadın

(Devam edecek. Gelecek sayı: **Kızıl Bayrak'tan "reformist-liberal cereyana karşı mücadele!"**)

DOSYA

AKP hükümetinin kadın örgütleri bir araya gelerek oluşturduğunu iddia ettiği "**Kadın ve Aile Bireylerinin Şiddetten Korunmasına Dair Kanun Tasarısı**"nın, "**Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun**" şeklinde tahrif edilerek, Meclis'te kabul edilmesinin ardından; kanunun maddelerini inceleyen dosyamızın 3. ve son sayısı ile devam ediyoruz.

Bu sayımızda geçtiğimiz sayıda başladığımız "**Amaç, Kapsam, Temel İlkeler ve Tanımlar**" adlı 1. bölümünün 2. maddesindeki çıkarılan tanımlarla ilgili tartışmamıza devam edeceğiz.

Kadın kurumlarıyla oluşturulan taslakta yer alan 2. maddede yer alan şu tanımların tamamı çıkarılmıştır:

"**c) Ev içi şiddet:** Şiddet mağduru ve şiddet uygulayanla aynı haneyi paylaşmasa da, aile veya hanede ya da aile mensubu sayılan diğer kişiler arasında meydana gelen her türlü fiziksel, cinsel, psikolojik ve ekonomik şiddet;

"**d) Kadına yönelik şiddet:** Kadınlara, yalnızca kadın oldukları için uygulanan veya kadınları etkileyen cinsiyete dayalı bir ayrımcılık ile kadının insan hakları ihlaline yol açan ve bu Kanunda şiddet olarak tanımlanan her türlü tutum ve davranış;

"**ı) Toplumsal cinsiyet:** Toplum tarafından kadın ve erkeğe yüklenen ve sosyal olarak kurgulanan cinsiyetçi roller, beklentiler, tutum ve davranışlar"...

Söz konusu tanımların kanun maddelerinden çıkarılması; aslında devletin kadına ve kadına yönelik şiddete bakış açısını da ortaya seren bir durumdur. Geçtiğimiz sayıda da bahsini ettiğimiz gibi, bu kavramların söz konusu yasadan çıkarılması "yasanın sadeleştirilmesi"

"Aile çıkmazı"nda kadın (3)

anlamına gelmemektedir. Aksine şiddeti yok sayan, "karı-koca" arasındaki "anlaşmazlıklara" indirgeyen ve sığlaştıran bir zihniyet, burada apaçık bir biçimde sırtmıştır. Özellikle "toplumsal cinsiyet" kavramı gibi, kadın mücadelesinin kadın-erkek eşitsizliği ve tüm cinsel kimliklere yönelik baskıyı tanımlamak için geliştirdiği böylesi bir kavramın yasada yer alması önemli bir kazanım olacaktır. Ancak erkek egemen anlayış burada da devreye girerek, şiddetle ve eşitsizlikle mücadeleyi "toplumsalığından" soyutlamıştır.

Yine 2. maddede yer alıp da Meclis'te çıkarılan şu tanımlara göz atalım:

"**f) Şiddet mağduru:** Bu kanunda

şiddet olarak tanımlanan tutum ve davranışlara doğru ya da dolaylı olarak maruz kalan veya kalma tehlikesi bulunan bireyi ve şiddetten etkilenen veya etkilenme tehlikesi bulunan bireyler,

"**ğ) Şiddet uygulayan:** Bu kanunda şiddet olarak tanımlanan tutum ve davranışları uygulayan veya uygulama tehlikesi bulunan bireyler."

Bu tanımların çıkarılmasıyla özellikle altı çizilen "**şiddete maruz kalma tehlikesi bulunma/şiddet uygulama tehlikesi bulunma**" durumlarında alınması gereken önlemlerin alınmayacağını belirtmeye gerek yok! Evet, söz konusu yasa kadınların şiddetten korunması için etkili bir yasa değildir. Çok güçlü ve etkili bir kadın mücadelesi olmadığı sürece erkek egemen TC devletinden kadına yönelik şiddete karşı böylesi bir yasal düzenleme yapması beklenemez.

Dosyamızı sonlandırırken; bu yasanın kadınlar açısından şiddete karşı mücadelede ciddi bir yasal kazanımın olmadığını belirtelim. Ancak söz konusu yasanın ne olursa olsun kadın kurumlarının örgütlü ve sokakta verdiği mücadelenin sonucu, devletin atmak zorunda kaldığı bir adım olduğu için olumlu bir yönünün bulunduğu önemli bir gerçektir ve bizler açısından öne çıkarılması gereken olumluluğu da bu olmalıdır!

Trans cinayetlerine karşı yürüyüş

H. Merkezi: İstanbul LGBT ve Lambda İstanbul, geçtiğimiz haftalarda İzmir'de **Tuğçe Şahin** ve Aydın'da **Nükhet Kızılkaya** isimli transların nefret cinayetine kurban gitmesini AKP Şişli ilçe binası önüne düzenledikleri bir yürüyüşle protesto etti. Yürüyüşün sonunda AKP ilçe binası önüne siyah çelenk bırakıldı.

Çok sayıda kurumun destek verdiği yürüyüşün ardından kitle adına açıklamayı yapan **Şevval Kılıç**; "Sokaklarda, meydanlarda, alanlarda yıllardır söylüyoruz. 'Trans cinayetleri sistematiktir' diyoruz. Devlet katillere verdiği her türden taviz ve teşvikle; bir anlamda trans katliamına kapı aralamıştır" dedi.

Kılıç, açıklamasını "insanım diyen herkesi sesimize ses vermeye çağırıyoruz. Nefrete inat yaşamın hayat diyoruz! Yeni toplum yeni hayat diyoruz! Özgür toplum özgür hayat diyoruz! Nefrete karşı sürekli mücadele, sürekli eylem diyoruz. Zulümle, ölümle, kanla, kıyımla özdeşleşmiş kaderimizi tersine çevirelim. Nefreti bitirelim, yaşamı getirelim" diyerek sözlerini bitirdi.

Kampanyamız üzerine...

YDG olarak Nisan ayının başında başlattığımız kampanyamız hemen tüm alanlarımızda devam etmektedir. Başta geçtiğimiz yıl gerçekleştirdiğimiz "Gelecek-Sizsiniz" şiarlı kampanyamız olmak üzere, önceki kampanya süreçlerinde açığa çıkan deneyimlerimiz ışığında kampanyamızı geliştirmeye çalışmaktayız.

Kampanyamızın sonuna doğru yaklaşırken geçtiğimiz süreci kısaca değerlendirmek kampanyamızın daha güçlü bir biçimde sonlandırılmasını sağlayacaktır.

Bir kampanyanın olumlu geçmesinin temelinde doğru politikaların sonucu olarak açığa çıkması yatmaktadır. Bu konuda örgütümüz genelde sorun yaşamamaktadır. Bu kampanyamız nezdinde de aynı olumluluğu görmek mümkündür.

Ülkemiz operasyonlar ülkesine dönüşmüştür ve bu hukuk, adalet tanımayan, pervasız operasyonlar silsilesinden nasibini alan kesimlerin başında öğrenciler gelmiştir. Ortada çeşitli örgütlerle ilişkili olduğu iddiasıyla tutuklanmış 700'e yakın arkadaşımız vardır. İlegal örgütlerle ilişkili olma iddiasına delil olarak sunulan olaylar, eşyalar vs. ise devletin bu tutuklamalardaki amacını açık etmektedir. Tutsak öğrencilerin büyük bir kısmının Kürt gençlerinden oluşması da sorunun önemli bir yanını göstermektedir. Bu tablonun YDG nezdinde de ciddi bir duyarlılık yaratması kaçınılmaz olmuştur. YDG olarak uzun süredir gündeme getirdiğimiz tutsak öğrenciler meselesini bir kampanya üzerinden daha yoğun bir biçimde gündemimize almamız örgütümüzde de bu konuya duyarlılığın artmasına vesile olmuştur.

Tutsak öğrenciler devrimci, demokrat, yurtsever gençlik örgütlerinin hemen hepsinin gündeminde olmakla bir-

likte, örgütlü kişileri aşan bir durum söz konusudur. Hükümet yetkilileri aşı astarı olmayan iddialarda bulunsa da muhalif çevrelerde amacın muhalif olan farklı düşünen, öğrencilerin sesini kısmak olduğu ayan beyan ortaya çıkmıştır. Bu durum ister istemez tutsak öğrenciler meselesini geniş bir çevrenin yakıcı bir gündemi haline getirmiştir.

Bu noktada kampanyamızın içeriği, talepleri başta gençlik kesimleri olmak üzere geniş bir kitlenin gündeminde olan bir konuyu işlemesi açısından olumludur. Bu olumluluk bizlerin çabasıyla da birleşince kampanyamız dışımızdaki kitle tarafından da sahiplenilmiştir.

Doğru bir politik içeriğin, kitlenin sahipleneceği taleplerin yanı sıra doğru araçlar üzerinden kitleye gitmek de her kampanyamız açısından önemlidir. Bu kampanyamızda afiş, bildiri, mektup dağıtımı gibi pratiklerin yanında esasta imza kampanyasına ağırlık verilmiştir. İmza toplama çalışmamızın diğer araçlarımızdan farkı hemen her çalışmamızda bizi kitleyle birebir ilişkilenebilir yönlenmesidir. Tutsak öğrenciler kampanyamızda da imza toplama çalışmamız çevremizdeki kitleyi kampanyamızın parçası haline getirmemizi sağlamıştır. Bunun yanında imza toplarken üniversitelerde, liselerde, meydanlarda vs. geniş bir kitleye kısa sohbetlerle politikamız anlatılabilmektedir. Azımsanmayacak bir kitle içe-

risinde tutuklu öğrenciler gündemleştirilebilmiştir. Yer yer bu çalışma ile örgütlenmeye açık genç arkadaşlarla da iletişim kurulabilmiştir.

Örgütümüz birbiriyle ilişkili olan farklı gündemleri birleştirme açısından genelde sorun yaşamaktadır. Bu kampanyanın başında da kampanyamızın 1 Mayıs çalışmalarını gerçekleştireceğimiz bir döneme gelmesi ilk etapta kaygı yaratmıştır. Kampanyanın ya da 1 Mayıs çalışmalarımızın gölgede kalma ihtimali üzerinde durulmuştur. Ancak bu tehlikenin boşa çıkartılabileceği kampanyamız çerçevesinde görülmüştür. 1 Mayıs gibi gündemlere ilişkin özgün çalışmalar elbette yapılmalı, 1 Mayıs'a yaklaşırken çalışmalar yoğunlaştırılmalıdır. Ancak her takvimsel süreç gibi 1 Mayıs'ları da günlük gelişmelerle birlikte ele almamız gerekmektedir. Bu yıl kampanyamız üzerinden ulaştığımız kitle aynı zamanda 1 Mayıs'ı da anlattığımız kitle olabilmiş, kampanyamız için yaptığımız her çağrı aynı zamanda 1 Mayıs çağrısı olmuştur.

Bu tablodan anlaşılabilir gibi kampanyamızın şu ana kadarki süreci olumlu ilerlemektedir. Ancak bu olumluluğun bütün alanlarımıza yayılmadığı da bir gerçektir. Birçok alanımız kampanya çalışmalarına çoktan başlamış, birçok olumlu pratik ortaya koymuşken birkaç alanımız kampanyamızı yeni gündemimize almıştır. Kampanyamız merkezidir ve T. Kürdistan'ından, İstanbul'a var olduğumuz her alanda bu kampanyayı en iyi şekilde örgütlemek bir ihtiyaç ve zorunluluk olarak görülmelidir. Kampanyaya duyarsız kalmamız, pratikteki atılığımız hiçbir nedenle açıklanamaz.

1 Mayıs'a kadar genel olarak olumlu geçen, örgütümüzde ciddi bir canlılık yaratan, 1 Mayıs çalışmalarımıza da katkı sunan kampanyamızı önümüzdeki süreçte daha da geliştirerek sürdürmemiz gerekmektedir. Kampanyanın son döneminin etkili sonuçlar doğurması için kritik bir noktada durmaktadır. Bu kritik dönemeci olumlu bir biçimde geçirmemiz bahar sürecini daha örgütlü bir biçimde sonlandırıp, yaza daha güçlü adım atmamızı sağlayacaktır.

AÜ'de boykot devam ediyor

Geçtiğimiz günlerde Anadolu Üniversitesi Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi ve İletişim Bilimleri Fakültesi'nde "**Pahalı ve Sağlıksız beslenmek zorunda mıyız?**" şiarıyla başlayan boykot yüzde yüz katılımı ile devam ederken zamlar da geri alındı. Ayrıca kantinde çalışan işçilerinde sigortalarının yapıldığı öğrenildi.

Boykotu sürdüren öğrenciler kantinde 60 kuruşa satılan çayın rektörlükte 15 kuruşa satılmasına dikkat çekerek adil bir fiyat çizelgesi uygulanana kadar boykota devam edeceklerini bildirdiler. Aynı zamanda boykotu sürdüren öğrenciler kantinde bulunan reklam panolarının da kaldırılmasını talep ederek alternatif bir kantin şiarıyla kantini gazete standı ve afişlerle doldurdu.

Edebiyat Fakültesi öğrencileri de **25 Nisan Çarşamba** günü boykota başladı. Fakülte girişine "**Pahalı ve Sağlıksız beslenmek zorunda mıyız?**" ve kantin girişine "**Bu Kantinde Boykot Var!**" pankartları asarak boykota başladı.

(Eskişehir YDG)

"Formasyon hakkımız engellenemez"

26 Nisan günü Mersin Üniversitesi'nde Fen Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin pedagojik formasyon haklarının kaldırılmasını protesto etmek için bir yürüyüş örgütlendi. Fen Edebiyat Fakültesi önünde bir araya gelen yaklaşık 300 kişilik kitle "**Formasyon hakkımız engellenemez**", "YÖK'e karşı omuz omuza", "**Öğrenci uyuma hakkına sahip çık**" sloganlarıyla Cumhuriyet Alanına kadar yürüdü. Kitle adına okunan basın metninde, "*biz öğrenciler deri koltuklarda, cilalı masalarda alınan bu kararları tanımıyoruz aynı zamanda bize söz ve karar haklarımızın verilmemesinden kaynaklı mücadelemizin bu düzlemde olacağını duyuruyoruz*" denildi. Yeni Demokrat Gençlik olarak biz de alandaydık. Ayrıca eyleme Mühendislik Günleri için okulumuza gelen Sibel Özbudun da destek verdi.

(Mersin YDG)

İstanbul Üniversitesi

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencileri 26 Nisan günü bir araya gelerek "**Formasyon hakkımıza dokunma**" diye haykırdı. Hergele Meydanı'nda toplanan öğrenciler İstanbul Üniversitesi'ne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Basın açıklamasını ardından oturma eylemi yapıldı.

"Cemaat dışarı, bilim içeri!"

Dersim'in Pertek ilçesinde Tunceli Üniversitesi'nin yerleşkesi açılışında "Tunceli Üniversitesi'nde Kürt, Alevi ve solcu hocaların görevine son verildi" diyen rektör Durmuş Boztağ cemaat örgütlenmesinin önünü açtığını itiraf etmiştir. Son olarak Newroz kutlaması yapan öğrencilere soruşturma açılmış, öğrenciler hakkında suç duyurusunda bulunmuştur.

Dersim Emek ve Demokrasi Platformu, Tunceli Üniversitesi Rektörlüğü önünde basın açıklaması düzenleyerek rektör Durmuş Boztağ'ı protesto etti. 19 Nisan Perşembe günü üniversite önüne gelen kitle rektörün kararıyla içeri alınmadı. Okulda biraraya gelen içerisinde YDG'lilerin de olduğu öğrenciler "**Cemaat Dışarı, Bilim İçeri**" sloganlarıyla kapıya yürüyüş gerçekleştirerek, dışarıdaki kitlenin içeri alınmasını sağlamıştır. (Dersim YDG)

Marmara'da faşist saldırı

24 Nisan günü Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde yine bir satırlı saldırı gerçekleşti. Göztepe Kampüsü'nde "Türkeş'i anma" adı altında düzenlenecek olan ırkçı etkinlik öncesi afiş asan ve bildiri dağıtan faşist öğrenciler devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere saldırdı. Solcu öğrencilerin bulunduğu Eğitim Fakültesi kantinine gelen faşistler önce o sırada orada bulunan yurtsever öğrencilerin masasına bildiri bırakmaya çalışıp daha sonra satırlarla yurtsever öğrencilere saldırdılar. Bir arka-

daşımız hafif yaralandı. Saldırıdan sonra arkadaşımız hastaneye kaldırılırken devrimci, demokrat yurtsever öğrenciler olarak saldırıyı kınamak için toplandık.

25 Nisan'da yaşanan saldırıyı protesto etmek için toplanan devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere polis saldırdı. 6 öğrencinin gözaltına alındığı eylemde birkaç kişi de hafif yaralandı. Polisin faşistleri koruması nedeniyle polisler daha fazla muhatap olmayarak yürüyüşe geçtik. Bu sırada polisin, gaz ve copuyla bize saldırması üzerine çatışma çıktı. Çatışarak kampüsten çıktıktan sonra yolu trafiğe kapattık. Yola bari-

kat kurarak direnmeye çalıştık. Çatışma ara sokaklardan Söğütluçeşme'ye kadar sürdü.

Rektörlüğün desteklediği polis ve azıllı faşistlerin gerçekleştirildiği saldırı 27 Nisan günü Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü önünden Altıyol'a gerçekleştirilen bir yürüyüşle protesto edildi.

Türkeş'in ölüm tarihinin 4 Nisan olmasına rağmen etkinliğin 1 Mayıs öncesinde ve tam da Ermeni soykırımının gerçekleştiği 24 Nisan'da yapılması niyeti daha açık göstermiştir. Ancak biz devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler olarak Marmara'daki bu faşizme dur diyeceğiz. (Marmara Üniversitesi'nden bir YDG'li)

Barzani ziyareti:

Değişen dengeler, değişmeyen faşizm

ABD'nin daveti üzerine 4 Nisan 2012'de ABD'ye bir ziyaret gerçekleştiren Federe Kürdistan Bölgesi Başkanı **Mesud Barzani** başta Barack Obama olmak üzere ABD'li yetkililerle birer görüşme gerçekleştirmiş, Washington Institute adlı düşünce kuruluşunda bir konferans vermiş ve ayağının tozuyla Türkiye'ye gelmiştir. Önceden planlanmadığı halde Türkiye'ye ziyaret ve gündeme gelen konular, üzerinde önemle durulmayı hak etmektedir.

Barzani neden Türkiye'de?

Öncelikle bu görüşme trafiğinin her iki ayağında da aynı konuların gündemleşip tartışıldığı belirtmek gerekiyor. Hem Amerika'da yapılan görüşmelerde hem de Türkiye'de yapılan görüşmelerde ana konular; *Suriye, Irak, Kürt ulusal sorunu ve PKK, Kürt Ulusal Konferansı, Irak Ulusal Konferansı ve Barzani'nin son aylarda sıkça gündemleştirdiği "Bağımsız Kürdistan" meseleleri oldu.*

Görüleceği gibi birçok farklı çelişkiye ve bu çelişkilerin kitlesel isyanlara kaynaklık ettiği Ortadoğu açısından; *her birindeki herhangi bir gelişmenin bölgenin tamamı üzerinde etkili olacağı baş gündemler bunlar.* Ortadoğu halk isyanlarının yarattığı etki üzerinden birçok taşın yerinden oynadığı, yeni dengelerin kurulması gerektiği ve elbette I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda çizilen sınırların bile değişeceği bir aşamaya gelmiştir. Böylesi bir süreçte TC devletine komşu olan Suriye'deki isyan süreci, Irak'ta var olan siyasi kriz ve İran ile emperyalist devletlerin arasındaki çelişkiler, bölgenin zengin enerji yataklarını barındırıyor olması ve adı geçen bu dört gerici ülkede Kürt ulusunun varlığı, karmaşık ve dinamik bir sürecin yaşanmasına neden olmaktadır. Dolayısıyla meselelerin çapı genişlemekte, ABD ve İsrail başta olmak üzere emperyalist devletler işleyen sürecin azami oranda lehlerine sonuç vermesinin çabasını yürütmektedir.

Böylesi geniş bir çerçevenin Irak ayağındaki gelişmelerden başlarsak bu ziyaret ve ziyaretten beklenen sonuçlar netleşecektir. ABD'nin fiili olarak 2013 sonuna kadar çekilmeyi planladığı ülkede reel olarak zaten bir kaos mevcut. Bununla birlikte Suriye'deki halk isyanının doğurduğu yeni çelişkiler açığa çıkmıştır. Irak Başbakanı Maliki'nin Esad yönetimine açık destek vermesi, Irak'ta Sünni-Şii çatlağını büyütme ve Irak'ta "kaosun" derinleşmesine hizmet etmektedir. Merkezi hükümet ile Federe Kürdistan Yönetimi ve Sünni kesimler arasındaki çelişkiler bu meseleyle boyutlanmıştır.

Barzani "Bağımsız Kürdistan" söylemini ABD ziyaretinde de dillendirdi.

Barzani'nin tutumu her ne olursa olsun TC acizliğinin ve tutarsızlığının son sınırına varmıştır. Düne kadar, Kürtlere karşı genel tutumun da bir parçası olarak, "aşiret reisi, peşmerge" sıfatlarıyla anılan Barzani, bugün "bağımsızlık" dediği halde, TC'nin en önemli müttefiki ve "PKK sorununu(!)" çözecek güç olarak öne çıkarılıyor.

(Bkz Washington Institute konuşması) ABD'nin "birleşik bir Irak" ve "Irak Ulusal Konferansı" söylemleriyle birleştirilince ikinci olasılığı güçlendirmektedir. Fakat bu söylemin her iki yönü bir arada barındırdığı bir gerçekliktir. Keza Irak'ta var olan siyasi kriz ortasında "istikrarlı bölge" olarak nitelendirilen Federe Kürdistan'ın "istikrarını" farklı bir nitelikte de olsa sürdürmesi olasılığı ABD'nin çıkarlarına da denk düşmektedir.

Suriye Kilidi

Aslında Irak'taki süreci ve öne çıkan gelişmeleri etkileyen ana olguları Suriye'deki gelişmeler ve bu gelişmelere karşı tutum belirlemektedir. Bu durum emperyal devletler ve onların azılı uşağı TC açısından da böyledir. İran'a karşı tutum, Irak'taki iç siyaset vb. her türlü gelişme doğrudan Suriye'yle ilişkilidir. Tüm oklar Suriye'ye çıkmaktadır. İran, Lübnan Hizbullahı, İsrail, Türkiye, ABD, KDP ve PKK gibi tüm odaklar için geçerlidir bu durum.

Suriye'de bir kısım emperyalist devletin desteklediği ve genel olarak dışarıda (Türkiye'de) örgütlenen muhalefet henüz Esad rejimini devirebilecek güçte değil. Ayrıca Suriye içinde etkili olan ve muhalefetin ana gücünü oluşturan sol tandaslı "direniş komiteleri"nin açıktan dış müdahaleye karşı tavır alması ve doğrudan bir işgali engelleyen, Rusya, Çin, İran vb. güç odakları ve bölgesel savaş riski söz konusudur. Bu durum ABD emperyalizminin de tutumunu gözden geçirmesine neden olmuştur. Daha önemlisi muhalefetin çok önemli bir ayağı olan Kürt nüfusun durumudur. Otuzdan fazla Kürt örgütlenmesinin var olduğu Suriye'de Kürtler, şartları kabul edilmediği için Ulusal Geçiş Konseyi'nde yer almamaktadır. Var olan Kürt gruplar içerisinde

PKK'ye yakın olan PYD (Demokratik Birlik Partisi) en kurumsal ve kitlesel örgütlenme. Dolayısıyla TC'nin en büyük korkusu PYD'nin öncülüğünde veya geniş etkinliğinde, Kürtlerin bir statü (özerklik vb.) kazanmalarıdır. Bu durum TC açısından PKK'yle savaşı yürütülemez bir boyuta taşıyabilir. Suriye Kürtleri üzerinde Barzani'nin etkinliğini artırmak, Barzani'nin "ulusal lider" statüsüne kavuşmasını sağlamak bu nedenle istenmektedir. Suriye meselesinin yarattığı derin çatlaklar, İran'a karşı denge kurma gereksinimi, bölgede daha etkili bir güç olma çabası vb. nedenler bölge ve Türkiye açısından Kürt ulusal sorununu kilit konuma itmektedir. Suriye bölgedeki saflaşmada kilit nokta iken, bu kilidin çözümünde İran'a karşı denge tutturmak isteyen hakim güçler Kürt kartına oynamak istemektedir.

TC'nin Çözumsuzlük Acizliği

Bu çetrefilli tablonun en çelişkili, en tutarsız ve en ikiyüzlü tavrını ise TC Devleti sergilemekte... Ortadoğu'nun "keskin demokrati" Erdoğan giderek Suriye politikasında yalnızlaşmakta fakat Kürt ulusal sorunundaki sıkışmışlık devletin hareket alanını gittikçe daraltmaktadır. Kürt ulusal faktörü Mısır ve Libya süreçlerinden farklı olarak devleti Suriye konusunda farklı arayışlara ve keskin söylemlere itmektedir.

Barzani yıllardır "silahla çözüm olmaz" söylemini bir adım ileriye taşımış "PKK silahlı mücadeleyi sürdürürse, Güney Kürdistan'da barınmaz" ifadesine taşımıştır. Bu açıklamaya Katar'dan Erdoğan eklemeye bulunmuştur. "Silahı bıraktığı andan itibaren de zaten bizim Türkiye Cumhuriyeti devleti olarak tavrımız nettir. Tamamıyla operasyonların durdurulması istikame-

tindedir. Ama silahlar bırakılmadığı sürece devletin de operasyonları durdurması söz konusu değildir" diyen Erdoğan'ın bu söylemi burjuva medyada Barzani'nin söylemiyle birleştirilip "yeni bir çıkış" gibi sunulmuştur.

BDP ile görüşme şartına benzer bir tutumu PKK'ye koşut süren devletin bu tavrındaki "tek yenilik", Veysi Sarısözen'in ifade ettiği gibi "sen kendini asarsan, ben seni asmam" demekten başka bir şey değildir. TC'nin Kürt politikası değişmemiş ve değişmeyecektir. Bölgesel çıkarlar, dengelerin değişmesi ve Suriye Kürtleri üzerindeki PKK etkisi, devleti "bağımsızlık" söylemine rağmen Barzani'yle işbirliğine itmektedir. Yaklaşan yaz aylarının da etkisiyle kof ve oyalama amaçlı bozuk plak takılmıştır gramofona. **Arka planda ise Barzani'nin Suriye Kürtleri üzerindeki prestijini artırmak ve gündemde olan Kürt Ulusal Konferansı'nda PKK'yi tecrit edecek bir karar imza attırmasıdır.** Barzani'den beklenti budur. Fakat TC'nin de çok iyi bildiği gibi PKK'siz böyle bir konferans örgütlemek çok zordur. Ayrıca böylesi bir konferansın PKK'ye rağmen "silah bırak" çağrısında bulunmasının hiçbir anlamı olmayacaktır. Dolayısıyla Barzani devletin bu isteğine görünür bir desteğin ötesine geçememektedir. Diğer yandan Kürdistan'ın tüm parçalarında gelişen ve etkinliğini artıran bir ulusal bilinç ve örgütlenme gerçekliği vardır. Irak dışında diğer tüm parçalarda en etkili siyasi yapı PKK'dir. Dolayısıyla Barzani tüm geri niteliğine karşın Kürt ulusunu karşısına alacağı adımları atmayı göze alamamaktadır. Keza Barzani, Türkiye ziyareti sonrasında, Federe Kürdistan'da basına yaptığı açıklamada "Eğer PKK silah bırakmazsa Güney'de (Güney Kürdistan) kalmalarına izin vermeyeceğim dediniz mi?" sorusuna, "ben silah bıraksın demedim. Silahların zamanının geçtiğini ve silahla sonuç alınmayacağını söylemiş olabilirim." (Jamara TV, kaynak; Fıratnews) diyerek bu söyleminden çark etmiştir.

Barzani'nin tutumu her ne olursa olsun TC acizliğinin ve tutarsızlığının son sınırına varmıştır. Düne kadar, Kürtlere karşı genel tutumun da bir parçası olarak, "aşiret reisi, peşmerge" sıfatlarıyla anılan Barzani, bugün "bağımsızlık" dediği halde, TC'nin en önemli müttefiki ve "PKK sorununu(!)" çözecek güç olarak öne çıkarılıyor. AKP'nin içerdeki "iyi Kürt" politikasının bir dışa vurumu... Fakat dün olduğu gibi bugün de devlet bu işbirliğinden Kürtlere zulüm ve katliam çıkaracaktır. TC'nin Kürt politikası değişen dengelerle uyumlu bir inkar, imha zemininde ilerlemekteyken yeni bir ironiye göz kırpmaktadır o kadar...

Halk katili, “suçlu” değil; “hizmette kusurlu”!

ğı'na kadar uzanan süreçte, devlet babası, “masum” Mehmet’ini dizinin dibinden ayırmadı.

Ne Yardan Geçiyorlar Ne De Serden!

Egemenlerin son günlerde moda haline getirdiği “yargılama piyesleri” ipini koparmış sürüyor. Başrolü verip, “açılımlarına açılım” kattıkları 12 Eylül “ana davası” gölgeğinde süren ufak-tefek mahkeme süreçleriyle, duruma heyecan ve inandırıcılık pompalamanın yol ve yöntemleri zorlanıyor. “Bağımsız” yargı “adalet savaşçısı” savcılarının eliyle her yana “hakkaniyetli” kollarını uzatıp, “her çiçekten bal alıyor!” 600’den fazla öğrencinin tutukluluk hali devam ederken, KCK davasında burjuva-feodal hukuk sisteminin bile esemesi okunmuyorken, daha geçtiğimiz günlerde Sivas Davası zamanaşımına uğratılmışken, süregelen “darbecilerin yargılanması” temasında Erdal Eren’in ailesinin müdahillik talebine “müdahil olmak için inandırıcı belge olmadığı” gerekçesiyle olumsuz yanıt verilmişken, “tedbiren tutuklamanın” unutulup, tutukluluğunun ceza infazına dâhil edildiği ortada iken, nedir şimdi Mehmet Ağar’ı “kodese” tıkıran şey?

Faşizm Çöplüğü!

“İleri Demokrasi” mavalının omurgasını “suçu yükle-yalandan yargı-kendini akla” formülü oluşturuyor. En pespaye pratiklerin bu formülle elde edildiğini görmek için ise ek bir çabaya gerek kalmıyor. Ezeldendir faşizmin yılmaz bekçilerinden, “devlet için kurşun yiyen de atan da...” önermesinin bizzat öznelerinden olan eli kanlı, işkenceci, maşa Mehmet Ağar’ın yargılanma sürecini de bu biçimiyle kavramak gerekmektedir. Devletin ne 12 Eylül’le, ne yargısız infazlarla, faili meçhul cinayetlerle ne de kirli “geçmişle” hesaplaşmak gibi bir gayesi olabilir. Tüm bunların faşizmin içkin doğasının doğal sonuçları olduğu ve ortada bir “geçme” durumunun olmadığı gerçekliği bu “hesaplaşma” aldatmacalarını işlevsiz kılandır. Elbette burada

egemenlerin “işlevden” ne anladıkları da önemlidir. Onların derdi, aldatmacaya yelinin tesiriyle oluşan bulutlara doğru pembe pembe “umut balonları” uçurulmasıdır. Dertleri yarattıkları “demokrasi vizyonu”yla “toplumsal belleği” bilinç dumuruna uğratarak, “prestijlerinin” artırmaktır. Egemenler de durumun ziyadesiyle farkındalar. Sözüün özü, “organize işler bunlar!”

“Suç” Değil, “Hizmet Kusuru”

“Cezasının” Yargıtay’ca onandığını Bodrum’dan dönüş yolunda İstanbul’da Havalimanının VIP (ÇokÖnemliKişi!) Salonunda gazetecilere değerlendiren Ağar Efendi, dedi ki; “durumu mesajlardan şimdi öğrendim. Bakacağız. Söyleyeceğim şudur, sevenlerimizi mahcup edecek hiçbir davranışın içinde hiçbir zaman olmadık. Burada hizmet kusuru atfedebilir fakat suç atfedilemez. Bütün bunlar devletten gelmesine rağmen her türlü karara karşı her vatandaş ne yapmışsa ne icap ediyorsa biz de onu yapacağız. Vicdanen de rahatım. Bu kadar.”

Sevenlerini mahcup edecek hiçbir şey yapmadığından zerre kadar şüphemiz yok zaten! Aksine pamuklara sarılıp, alınıp pullanacak, kafanı okşatacak bir dolu icraatınla faşist devletle sevgi yumağı olduğunu iyi biliyoruz!

“Hizmet Kusurlarına” Bak Hele!

Varan bir, kayıp silahlar meselesi! Emniyet’e 1994’ten itibaren 82 bin TL’lik silah ve malzeme hibe eden İsrail silah şirketi Hospro’dan milyonlarca dolarlık silah ve malzeme satın alındı. Ağar döneminde Özel Harekât Başkanlığı’na teslim edilen bu silah ve malzemenin kaydı tutulmadı, bir bölümü “kayboldu”. Hibe silahlardan birisi Susurluk’taki kazada bulundu. **Varan iki Topal’ın öldürülmesi!** Ömer Lütfi Topal’ın 1996’da öldürüldüğü olay yerinde bulunan Kalaşnikov’un şarjörüne sarılı bant üzerinde Abdullah Çatlı’nın parmak izinin bulunması üzerine Özel Harekâtçı polisler gözaltına alınmıştı. Sedat Bucak, İstanbul Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu’nu arayarak, polisleri gözaltından kurtarmaya çalıştı. Ağar müdahale ede-

rek, İbrahim Şahin’i İstanbul’a gönderdi ve polislerin Ankara Emniyeti’ne naklini sağlayarak savcılığa intikal ettirmeden serbest bırakılmalarını sağladı. **Varan üç Çatlı’ya pasaport!** Yaşar Öz’ün evinde kendisi ve MİT’çi Tarık Ümit adına düzenlenmiş yeşil pasaport bulundu. Ağar’ın “pasaportlar Öz’e yurtdışı istihbarat ve devlet sırrı niteliğindeki görevler nedeniyle verilmiştir” talimatı doğrultusunda Öz serbest kaldı. Ağar’ın Çatlı’ya da yeşil pasaport düzenlediği ortaya çıktı. **Varan dört Tarık Ümit olayı!** Yaşar Öz’le Mehmet Ağar’ı tanıştıran MİT mensubu Tarık Ümit öldürülmüştü. Ümit’in, Öz ve Çatlı’nın uyuşturucu işine bulaşmasına tepki gösterdiği için öldürüldüğü öne sürüldü.

Daha saymakla tükenmeyecek birbirinden iğrenç pratiklerin bizzat uygulayıcısı olan Mehmet Ağar bu devletin tekçi-imhacı-kıymıcı-katil yapısının aşağılık bir piyonu olma görevini her daim sürdürmeyi “başarılarıdır.” Sembolikleşmiş olmasının anlamı da ısrar ve sebatında aramak gerekiyor.

Ama tabii bunlardan asıl önemlisi; Ağar’ın icraatlarının ne için ve kime karşı gerçekleştiği. Ağar’ın suçu “silah kaçakçılığı”, “suç şebekesi kurmak” vs.den öte **halk düşmanlığıdır**. Mahkeme dosyasında olmayan budur. Ağar’ın mahkum olmasını gerektiren asıl konu, kendisinin itiraf ettiği “bin operasyon”dur. Asıl konu, ellerindeki devrimci kanıdır. Elbette bu da sizin mahkemelerinizi “aşar”!

Ahde Vefa!

Mehmet Ağar’ın “cezasını” çekeceği Yenipazar K1 Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumunda hazırlıklar tamamlandı. Hapishane içinde ve dışında tadilat çalışmaları yapıldı. Ağar Efendi için lüks bir oda hazırlandı. Hapishane, Ağar’ın Bodrum’daki ailesine de pek yakın! Hapishanede yenilenen kapıların montajı yapıldı ve tel örgüler yerleştirildi! Ağar’a, kapalı cezaevi kuralları uygulanacak, 20 ay yattıktan sonra açık cezaevine ayrılacak. Yetkililer, “Sayın Ağar parti başkanı, bakanlık yapmış bir kişi. Güvenlik açısından özel durumu var ama parti başkanıyken, mitinglerde binlerce kişinin arasına giriyordu. Bu şahsı da cezaevine giren herkesi de koruruz” dedi. Onların devrimci ve komünist tutsakları nasıl koruduklarını 19 Aralık’tan, Buca, Ulucanlar, Amed Hapishanelerinden biliyoruz. Ağar’a hürmetin sebebi, meselenin can damarında kendini açık etmektedir. Egemenler bir yandan “cezalandırma” yalanına sığınırken bir yandan da el üstünde tutma çabalarıyla ahde vefa sergilemektedirler. Bu demek oluyor ki; “devlet için kurşun atanı da yiyeni de” hala, ısrarla sahipleniyorlar! “İleri demokrasi” de bu oluyor, şaşırma-mak gerekiyor!

Eski İçişleri ve Adalet Bakanı Mehmet Ağar’a, Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nin “Susurluk Çetesi” yöneticiliğinden verdiği 5 yıl hapis cezası Yargıtay 9. Ceza Dairesi tarafından onandı. Kararda, “Susurluk Çetesinin” de, Ağar’ın çete yöneticiliğinin de sabit olduğu vurgulandı. Ağar, suç tarihi 30 Ekim 1995 olduğu için 647 sayılı eski İnfaz Kanunu hükümleri uyarınca, diğer Susurluk sanıkları gibi aldığı cezanın sadece 5’te 2’sini yatacak. Bu hesaba göre yalnızca 2 yıl hapis hane kalacak. Kararda, Ağar’a yüklenen “suç işlemek amacıyla kurulmuş silahlı teşekkülün yöneticisi olma” suçunun “sübut bulunduğu”, bu nedenle hükmün oybirliği ile onandığı açıklandı.

Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi, 3 Kasım 1996’da, Türkiye’nin gündemine malumun ilanı biçiminde “mafya-polis-siyaset” şeytan üçgenini sokan, “Susurluk Kazası” sonrasında açılan davanın son sanığı olan Ağar’ı, milletvekili dokunulmazlığı nedeniyle ancak 16 yıl aradan sonra “yargılayabildi”. Mahkeme, Ağar’ı, “Susurluk Davası” kapsamında Emniyet Genel Müdürü olduğu dönemle ilgili “cürüm işlemek için silahlı teşekkül oluşturduğu” iddiasıyla “yargıladı”.

Zamanda “Ağar” Bir Yolculuk

Babası Zülfü Ağar da polis şefi olan Mehmet Ağar, Emniyet Genel Müdürlüğü’nde Asayiş Şubede komiser yardımcısı olarak işe başladı. Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk’ün koruma görevlisi oldu. Bir süre kaymakamlık da yapan Ağar, 1980’de yeniden “baba mesleğine” döndü. İstanbul Emniyet’inde şube müdür yardımcısı olan Ağar, ilk deneyimini 70’li yılların ünlü Emniyet Müdürü Şükrü Balcı’nın yanında “kazandı.” 1984’te İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı olan Ağar, 37 yaşındayken Ankara Emniyet Müdürü oldu. Ağar, Erzurum Valiliğinden sonra 1993’de Emniyet Genel Müdürü oldu. Devletin envai çeşit kademelerinde “pişen” bu azılı faşistin “yükselme” öyküsü hızla devam etti. Milletvekilliğinden İç İşleri Bakanlı-

TKP/ML TİKKO gerillalarından bombalı pankart

H. Merkezi: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bir bilgiye göre 15 Nisan Pazar günü TKP/ML TİKKO gerillaları tarafından Derişim Ovacık'a bomba süsü verilmiş pankart asıldı. Gün boyu asılı kalan pankartın, özel harekât polisleri tarafından silahlarla taranarak indirildiği belirtiliyor.

Elimize ulaşan e-postayı sizinle paylaşıyoruz: "Yerel kaynaklardan aldığımız bilgilere göre Proletarya Partisi'nin kuruluş yıldönümüyle ilgili 15 Nisan Pazar günü TKP/ML'ye bağlı TİKKO gerillaları Ovacık Yolu Beşevler mevkiinde bomba süsü verilmiş bir pankart asmıştır.

'Yaşasın Partimiz TKP/ML, TİKKO, TMLGB' yazılı pankart gün boyu asılı kalırken, pankartın özel harekât polisleri tarafından silahlarla taranarak indirildiği öğrenildi."

REDHACK:

"Oynama sırası sende İdris!"

İçişleri Bakanlığı'nın website adresini kırarak kendi mesajını yerleştiren hacker grubu Redhack'in açıklamasının hedefinde, İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin vardı. Kızıl hackerlar siteye koydukları metinde, Erzurum'da bulunan bakana Mustafa Boğaçayır adlı vatandaşın, "Sayın Bakanım geldiğine çok sevindim" demesi üstüne, bakanın "Hadi bir takla at ya da oyna" sözlerine gönderme yaparak, "oynama sırası sende İdris! Eğer yatlarla, katlara bizim ödediğimiz vergilerle biniyorsan, bizi sevdiğini ispatlamalısın. Hadi oyna, iki takla at inanalım. Böylesi güzel bir Cuma gününde bizi kırmazsın umarız. İçişleri Bakanlığı 'dosya sistemi'ndeki tüm belge ve dosyaları yedekledik. Sen suçsuz insanları Redhack diye almaya devam edersen yayımlarız! Bakalım sen mi oynayacaksın halk mı? Göreceğiz" deniliyor.

Devletin Redhack "üyesi" oldukları gerekçesiyle gerçekleştirdiği tutuklama terörüne karşı uluslararası hack grubu Anonymous'tan Redhack'e destek gelirken, 27 Nisan gecesi Redhack'in birkaç koldan düzenledikleri saldırının (ki bir hafta önce den propagandası yapılmaya başlamıştı) 1 Mayıs emekçilerine armağan edildiği ifade edildi. Bu saldırı karşısında TTNET'in tek yapabildiği iş, fişi çekmek oldu. Cuma gecesi milyonlarca internet kullanıcısı 2 saat boyunca internet erişiminden mahrum kalırken, öfkeler internet kesintisinin nedenini öğrenince yerini en hafifinden gülümsemeye bıraktı. TTNET ise kesintiden 13 saat sonra kesintinin nedenini altyapı sorunları olarak göstererek bir kez daha herkesi kendine güldürdü.

Yıkımlar kapıda...

Çevre ve Şehircilik Bakanı olan **Erdoğan Bayraktar**'ın son günlerde yaptığı açıklamalar kentsel dönüşüm gerekçesiyle yapılacak yıkımların hiç de uzak olmadığını işaret ediyor. Özellikle son dönemlerde Türkiye genelinde 12,8'lik bir büyüme yakalayan inşaat sektörünün 2015 yılında iş hacminin 40,4 milyar dolara ulaşacağı öngörülmüyor. Rakamın büyüklüğüne bakılacak olunursa yıkımların gerçekleştirilmesi ve yeni rant alanlarının açılması kaçınılmaz. Hedeflenen orana ulaşmak için yaratılan koşullardan bir tanesi de **2B arazilerinin** satışlarıdır. İn-

saat sektöründe yaşanan büyüme ve dışa bağımlı olarak gelişen inşaat sanayi Türkiye'de de inşaat sektörünün hızlanmasına neden oldu. Bu sürecin iyi örgütlenmesi için seçimlerle beraber oluşturulan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı oluşturuldu. Özellikle Van depremi sonrası Kentsel Dönüşüm Projeleri daha da hızlandırıldı. "Her ne pahasına olursa olsun yıkacağız" şeklinde açıklama yapan Başbakan Erdoğan'ı Erdoğan Bayraktar izleyerek "Mimari yapılarla uygun olmayan evleri yıkıp terkardan sağlıklı ve güvenli koşullarda uygun evler yaparak halkımıza teslim edeceğiz" şeklinde bir açıklamada bulundu. Peki, bu gerçek mi? Elbette hayır! Van depreminde depremzedelere çadır vermeyen, açlığın içinde ölüme mahkûm eden, çocukların yanarak ve donarak ölümüne neden olanlar halkımıza ev mi verecek? Bu işin "o kadar uzun boylu olmayacağı kesin".

Rant mı yaptım oldu? Ama kimseye söyleme

Kentsel dönüşüm projelerinin gündeme gelmesi ile beraber tartışma konularından bir tanesi de rant konusu oldu. Emekçi semtlerde yükselen gökdelenlerin elbette bir gerçekliği var. TÜİK verilerine

göre 2010'dan bu yana 5 milyon proje gerçekleştirildi. Bunların 4,5 milyonu özel sektör tarafından gerçekleştirildi. Özel şirketlere açılan kapılar emekçilere kapatılırken bu süreçten bankalarda kârlı çıktı. Kentsel dönüşümle Türkiye'deki konut stokunun yüzde 40'ının dönüştürülmesi hedeflenmektedir. Bu ise ortalama olarak 7-8 milyonluk proje anlamına geliyor. HSBC bankası ise bu projelere yatırım yaparak yüzde üçünü almak istiyor. İnşaat sektörün %95'i bugün yerli hammadde üzerinden yapılmaktadır. Egemenler bunun cari açığı azaltacağını söylüyorlar. Cari açık ise emekçilerin barınma haklarına el konularak yapılıyor. Yani kısacası krizin faturası emekçilere kesiliyor. Yapılan açıklamalarda yıkımların rant amaçlı olmadığı özellikle vurgulanıyor. Çarpıcı bir örnek olması açısından Bayraktar'ın yaptığı açıklamaların hemen ardından İstanbul Süleymaniye'de emekçi Kürt ailelerin evleri yıkıldı. Onlarca aile evsiz kaldı. Birçok işyeri yıkıldı. "Fakir fukarayı kollama" adıyla yapılan yıkımlarda kim kazandı peki?

Rantın olmadığı safsataları içinde en çarpıcı örneklerden bir tanesi de Akkuyu ve Gerze'deki termik santral projelerinin Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından yürütüleceğidir. Tüm bu gerçekler içinde kentsel dönüşüm rant-sal dönüşüme evriliyor ve evlerimiz başımıza yıkılıyor.

Cumartesi anneleri hala Galatasaray lisesi önünde...

369. hafta

21 Nisan günü "Yıllardır bu alanda ilkokul çağındaki çocukları gözaltında kaybedildiği bir ülkede çocuk bayramı kutlamak ikiyüzlülüktür. Ve 97 yıl önce kaybedilen aydınlarımızın gerçeği ile yüzleşemediğiniz için kaybetme politikaları devam etti diyoruz" diyen Cumartesi Anneleri bu haftanın 23 Nisan'a denk gelmesi üzerine yaptıkları basın açıklamasında çocuk yaşta gözaltında katledilenlerin hikâyelerini anlattı.

370. hafta

Cumartesi Anneleri bu hafta Nurettin Öztürk için Galatasaray Lisesi önündeydi. Sözü ilk olarak gözaltında kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız aldı. Nurettin Öztürk'ün yeğeni babasının gönderdiği mektubu okuduktan sonra açıklamaya geçildi.

Açıklamayı bu hafta kayıp yakını Mircan Acer gerçekleştirdi.

Musalla halkı: Bu yasa bize sökmez

4+4+4 yasasının meclisten geçmesinin ardından özellikle emekçi bölgelerdeki okullar tasfiye edilmek istenmektedir. Bunun bir örneği de mahallemiz Musalla'da gerçekleştirilmek isteniyor. Mahallemizde bulunan **Ahmet Yesevi İlk Öğretim Okulu** öğrencileri başka okullara sürgün edilmek istenmektedir. Biz de Tarsus YDG okurları olarak sürece müdahalede bulunduk. Mahalle halkıyla beraber ortak bir platform kurduk.

Yaptığımız toplantıların ardından okul önünde bir eylem gerçekleştirdik. Okul öğrencileri ve velilerin katıldığı eylemde kitlesellik göze çarptı. Burada kitle adına yapılan açıklama

mada 4+4+4 eğitim sisteminden kaynaklı okulların bölündüğüne, birçok öğrencinin başka okullara sürgün edildiğine dikkat çekildi. Açıklamada öğrencilerin okul değiştirmelerinin bilimsel bir yanının bulunmadığı, öğrencilerin bu anlamıyla mekansal sorun yaşayacakları ve ayrıca gidecekleri okullarda gruplaşmaların olacağı belirtildi. Açıklamada ayrıca çocuklarına servis parası veremeyecek olan velilerin yeterince ağır olan hayat şartlarının yanına bir de bu durumun eklenmesinin çekileceği bir şey olmadığı belirtildi. Bu duruma bir çözüm bulunması talebinde bulunan Musalla halkı çözüm elde edilmemesi halinde ise protestolarının şiddetleerek artacağını dile getirdiler.

(Tarsus YDG)

1.5 milyon+ Hrant Dink+ Sevag Balıkcı

24 Nisan 1915 tarihi, bu topraklara kanın oluk oluk aktığı ve Ermeni, Rum ve Süryanilerin -dolayısıyla da bu topraklarda yaşayan bir bütün halkın- zihninde onulmaz bir yaranın açıldığı bir tarihtir. Bu tarih, bu topraklarda yaşayan Ermeni, Rum ve Süryani uluslarından 1.5 milyon insanın soykırımı uğradığı ve kalanların "kara kefen" büründüğü kanlı bir tarihtir.

Aradan 97 yıl geçmesine rağmen soykırımın yarattığı travma, tüm canlılığı ve derinliği ile olduğu gibi duruyor. Duracak da! Soykırımın gerçekten hesaplaşmadığı sürece yaralar kanamaya ve bu acılar nesilden nesile akmaya devam edecek.

Ermeni, Rum, Süryani Soykırımı, yalnızca hesaplaşılmamış kanlı bir tarih değildir. Aynı zamanda İttihat ve Terakki tarafından tohumları atılan "tek millet, tek dil, tek din" faşizminin ilk uygulama alanlarından biridir. Türk sermayesini palazlandırmak ve Türk milliyetçiliği üzerinden bir "Türk devleti" oluşturmak için gerçekleştirilen çeşitli etnik gruplar ve milliyetlere yönelik ilk "temizlik" katliamlarındandır.

Bu gerçeklikten daha da önemlisi, üzerinden 97 yıl geçmiş olsa da İttihat ve Terakki'den katliamcı faşist zihniyeti devralan Kemalizm gerçekliğinin bugün hala bu uygulamalarını sürdürüyor olmasıdır. Resmi tarih yazımında "vahşi", "cani" olarak gösterilen Ermeni halkına olan düşmanlığın devlet eliyle hala sürdürüldüğünü Hrant Dink ve Sevag Şahin Balıkcı'nın katledilmesinden görebiliyoruz.

Katliam, faşist TC devletinin kırmızı çizgilerinden biridir. Ermeni, Rum ve Süryanilere uygulanan soykırımının 97. yılında, bu durum resmi bir devlet gerçekliği olarak karşımızda duruyor. Aynı zamanda halk için unutulmamacak ve zamanı geldiğinde hesabı sorulacak bir yara...

Türk-İslam Müzesi önünde eylem

24 Nisan günü İHD İstanbul Şubesi İrkçılığa Ve Ayrımcılığa Karşı Komisyo-

nu, 1915'te "zindan" olarak kullanılan ve Ermeni aydınların katledildiği yer olan Türk İslam Müzesi'nde bir basın açıklaması düzenledi.

Katledilen aydınları anan İHD; Kilikya Katolikosu'na (Lübnan'a) ve Tüm Ermeniler Katolikosu'na (Ermenistan'a) hazırladıkları 2 mektubu; burada yapılan açıklamanın ardından gidilen Sirkeci'den gönderdi.

Müze önünde söz alan Ara Sarafyan; sadece son yıllarda 1915'in konuşulmaya başlandığına dikkat çekti ve hala Ermeniler üzerindeki baskının devam ettiğini söyledi. PTT önünde kısa bir açıklama yapan Av. Eren Keskin; "İstedikleri kadar inkâr etsinler. 1915 soykırımıdır" dedi.

İHD eylemin ardından, 24 Nisan'ın öngünlerinde Êlih'te (Batman) askerde katledilen Ermeni genci Sevag Şahin Balıkcı'nın mezarını ziyaret ederek, burada Balıkcı'yı andı.

Taksim'de 19.15'te anma

Katliamın lanetlendiği eylemlerden biri de Taksim'de, saat tam 19.15'te gerçekleşti. İrkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De Girişimi tarafından dü-

zenlenen anmaya **Rakel** ve **Arat Dink**, Sevag Şahin Balıkcı'nın annesi **Anı Balıkcı**, Ermeni tarihçi **Ara Sarafyan** ve çok sayıda insan katıldı.

Anma öncesinde kitlenin etrafı polis tarafından bariyerlerle çevrildi. Faşist bir grup (kendilerini HKP diye adlandıran bir grup) tarafından provoke edilme-ye çalışılan anmada mumlar yakıldı ve katledilen Ermeniler anıldı.

Anmada 24 Nisan 1915 gecesi gözaltına alınan Ermeni aydınların fotoğraflarının yanı sıra Hrant Dink ve Sevag Şahin Balıkcı'nın fotoğrafları taşındı. Ermeniler için simge olan nar figürünün yanı sıra Ermenice, Türkçe ve İngilizce "**Bu acı hepimizin**" yazılı pankart açıldı.

Süleyman Cihan'ın işkencecileri açıklandı

H. Merkezi: TKP/ML TIKKO'nun şehit düşen 2. Genel Sekreteri **Süleyman Cihan** hakkında, 12 Eylül AFC'si döneminde hazırlanan "ev göstermek için girilen binanın 6. katından atlayarak intihar ettiği" raporuna karşılık **Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı** tarafından 13 Nisan günü Cihan'ın faşist cunta tarafından işkence edilip öldürüldüğüne dair bir rapor hazırlandı.

İstanbul Tıp Fakültesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı Öğretim Üyesi olan Fincancı'nın hazırladığı rapora göre Cihan, işkence edilerek katledilmiş ve bir bina-
dan atılmıştır. Ardından kimliği bilin-

mesine rağmen "kimliği bilinmeyen kişi" denilerek Kimsesizler Mezarlığı'na gömülmüştür.

Raporun açıklanmasının ardından İHD, Cihan'ın avukatı ve ailesi tarafından Ankara İHD Genel Merkezi'nde 21 Nisan günü bir basın toplantısı düzenlendi. Düzenlenen açıklamada Cihan'ın avukatı onun katledilmesinde rol oynayan/bizzat işkencede yer alan işkence-

Partizan'dan Yeşilkent ile dayanışma etkinliği

İstanbul Avcılar Yeşilkent'te bulunan Pir Sultan Cemevi bir süredir CHP belediyesinin saldırılarına maruz kalıyor. Bu saldırılara karşılık olarak halkımızın haklı taleplerini sahiplenerek yürüttüğümüz çalışmalarından biri de sanatçı dostumuz **Pınar Aydınlar**'ın destek ziyareti oldu. **19 Nisan Perşembe** günü sanatçı Pınar Aydınlar cemevine gelerek, sürece halkımızın yanında olma sorumluluğuyla destek verdi. Hızır Paşa sofrasını tercih edenlere Pir Sultan yoldaşlığını anlatmak gerektiğini söyleyen Pınar Aydınlar, CHP'li belediyenin cemevini sahiplenenleri "terörist" ilan ettiğini hatırlatarak, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'nın örnek alınması gerektiğini belirtti.

Daha sonra **Partizan** adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada devrimcilerin her zaman ezilenlerin, yok sayılanların yanında olduğu belirtile-
rek, devrimcilerin de ezilenler tarafından sahiplenilmesinin önemini altı çizildi. Daha sonra etkinlik, Pınar Aydınlar'ın söylediği ezgilerle devam etti. Katılımın yoğun olduğu etkinlik söylenen ezgilere halkın katılımıyla coşkulu bir şekilde sonlandı.

(Esenyurt Partizan)

cilerin isimlerini açıkladı. Cihan'ın avukatı Aydın Erdoğan tarafından gerçekleştirilen açıklamada: "**Failler İstanbul 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanı Org. Necdet Üruğ, Sıkıyönetim Adli Müşaviri Kıd. Hak. Alb. Durmuş Akşen, Emniyet Müdürü Şükrü Balcı (özü), Emniyet 1. Şube**

Müdürü Tayyar Sever, Emniyet 2. Şube Müdürü Mehmet Ağar, SYNT Savcısı Hak. Yzb. Erdoğan Savaşeri, Bostancı Em. Başkomiserliğinde görevli Polis M. İbrahim Şahin, Adli Tıp Kurumu Başkam Şemsi Gök(özü) ile tutanaklarda isim ve yaka numaraları bulunmayan infazda görev alan polis memurlarıdır" denildi.

"Neşe dolmuyor insan!"

Bugün 23 Nisan endişe, korku doluyor insan, kurşun kokuyor insan... Sanki her tarafta var bir katliam... Bugün Atatürk'ten milliyetçilik, Türk olmayana bir nefret armağan. Sonra bir meclis kuruldu ve tutsak düştü düşünceler... Yoksa "Türk" olmazdık sen inan.

Bugün 23 Nisan, anaların gözyaşları akıyor. Sanki her tarafta barut kokusu var. 13 kurşun, 12 yaşında Uğur var... Katledilen Elifler var

Paramparça bir beden Ceylan Önkol... Çocuk gözlerinde kurşun korkusu var. 22 Kürt çocuğunun, gelecek umutlarının resimleri var, donmuş göz bebeklerinizde? F 16 uçaklarıyla paramparça

hayaller var, kimyasal bombaların dumanına karışan...

23 Nisan bugün, yarın 24 Nisan. Annesiz Ermeni çocukları, çocuğu için ağlayan Ermeni anneleri...

Adana'da devletin tecavüz ettiği F.G var. "Kendi rızası"yla tecavüz edilmiş N.Ç'ler var.

Ama "neşe doluyor insan, çünkü en şerefli en mutlu gün". Oysa 2 binden fazla Kürt çocuğu tutsak. "Taş attı onlar", "taş" atan çocuk "ben büyüdüm bana okula gideceksin dediler. Okula gittim, anlamadığım bir dilden bir şey konuştular. Anlamadığımda kızdılar. Zorla ana-

dilim olmayan bir dil öğretiler. Sonra her zaman andımız okundu, derse gelen askerler hakaret etti..."

Sonra 14'ünde gelin+işçi çocuklar var yanı başımızda? Bir yanımızda "bayram" bir yanımızda 11 yaşındaki Yusuf, Urfa sokaklarında simit satmakta.

23 Nisan, neşe dolmuyor insan. "Devletin büyükleri"nin geçidini bekle-

yen ve o sırada yorgunluktan, sıcağın bayılan çocuklar.

23 Nisan, bugün neşe dolmuyor insan. Sorular soran çocuklar var, cevaplar yok, "Türkiye Birleşmiş Milletlerin Çocuklar Sözleşmesi"ni imzalanmış. Herkes tarafından kabul edilen ama Türkiye tarafından kabul edilmeyen üç madde var. Neden?" diye. Başka bir çocuk, daha 10 yaşında, "polisin durup dururken bize vurma hakkı var mıdır?" diye.

23 Nisan, "neşe" dolmuyor. Çünkü düşman edilmiş halkların çocukları, yoksulluğa terk edilmiş insanlar var bu coğrafyada. Çünkü yüzünde hüznün okunan, bakışlarında masmavi bir bahar kokusu yerine genizlerinde barut kokusu olan çocuklar var bu ülkede.

(Bir ÖG okuru)

İHD, Ankara'ya yürüdü

İstanbul: İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu'nun yaklaşık dört aydır yürüttüğü "Tecrit Öldürüyor-F Tipi Hapishaneler Kapatılsın" şiarlı kampanyası Ankara'ya yapılan yürüyüşle sona erdi.

25 Mayıs'ta Bakırköy Kadın Hapishanesi önünde basın açıklaması yapan komisyon ve tutsak yakınları, hapishanedeki ağır hasta tutsakların durumuna dikkat çekti. Tedavi hakları fiili olarak, cinsel taciz düzeyinde bir saldırıyla engellenen, tek başına günlük ihtiyaçlarını karşılayamayan hasta tutsakların tahliye edilmesi talep edildi. Açıklama sonunda bu hapishanede yaşanan hak gasplarını ve tedavi engellemelerini gösteren bir döviz girişi kapısına bırakan İHD'liler, hapishaneyi fişlediklerini açıkladılar.

Yürüyüşün ikinci durağı olan **AKP İl Binası**'na doğru maket bir tabutla yürüyüşe geçen Komisyon üyeleri, tabutu bina önünde yere indirerek, etrafını hapishanelerde bulunan ağır hastalarının isimlerinin yazılı olduğu dövizlerle çevirdiler. AKP'ye yürümelerini son on yıllık hükümetleri döneminde, hapishanelerden 900'ün üzerinde tabutun çıkmasıyla açıklayan Komisyon burada AKP'yi protesto etti. Eylem sonunda maket tabut il binası önünde bırakıldı. Bina önüne barikat kuran polis, tabut içerisinde bomba bulunma ihtimaline ilişkin tabutun açılmasını istedilerse de yürüyüşçüler buna aldırmadan yollarına devam etti.

Ardından **Maltepe Çocuk Hapishanesi**'ne otobüsle geçen İHD'liler, burada son dönem dışarıya yansımamış olsa da çocuk mahpuslara yönelik cinsel saldırı suçlarının işlendiğini belirttiler. Yine Pozantı örneğinden hareketle de çocukların, işkence ve tecavüz tehdidi altında olduğu yönünde hapishaneyi fişleyen eylemciler, çocukların koşulsuz olarak hapishanelerden çıkarılmasını istedi.

Aynı günün akşamı Gebze'ye geçen eylemciler, burada bir grup tarafından karşılanarak, birlikte **Gebze M Tipi Ha-**

pishane önüne geçilip, yürüyüşe başlandı. Polisin abartılı yığınak yaptığı eylemde oldukça telaşlı davrandığı gözlemlendi. Hapishane kapısı önünde eylem yaptırılmayacağı dayatmasına tepki gösteren tutsak yakınları, buna rağmen kapının önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Akşam İzmit'te Eğitim-Sen'in yönlendirdiği ailelerin evinde konaklayan eylemciler, ertesi gün **Kandıra F Tipi Hapishane** önüne yürüdüler. Burada özellikle disiplin cezaları adı altında yürütülen tecrit içinde tecrit uygulamasına sert tepki verildi. Son dönemde 45 tutsak hakkında toplam yüz yıla varan iletişim ve görüş yasakları protesto edildi.

Hemen sonra **Bolu F Tipi Hapishane**'ye yürüyen eylemcilerin buradaki gündemi hasta mahpuslara ilişkindi. İçinde çok sayıda hasta mahpusun bulunduğu bu hapishaneden mahpusların derhal tahliyesi talep edildi. Adli Tıp Kurumu'nun yarattığı bürokrasi vurgulandı. Sloganlara tutsaklar da içeriden ıslıklarla karşılık verdi.

Ardından Ankara'ya doğru yola çıkan İHD grubu, akşam saatlerinde **Sincan F Tipi Hapishane**'nin önüne yürüdü. Yapılan basın açıklamasında Pozantı'dan

getirilen Kürt çocuk tutsakların burada işkenceye uğradığı belirtildi. Katil Mehmet Ağar'a rahat bir hapishane bulma hakkı tanyan devletin, burada ise çocuklara işkence yaptığı, hasta mahpusları ölüme terk ettiği ifade edildi. Ağır hasta **Kemal Gömi, Kemal Ertürk, Erol Zavar**'ın hastalıklarına dikkat çekildi. Eylem sırasında söz alan şeker hastası tutsak Kemal Ertürk'ün annesi yaşadıkları sıkıntıları anlattı.

Akşam DİSK Genel-İş'in misafirhanesinde konaklayan İHD'liler ertesi gün Kızılay Meydanı, YKM önünde devrimci ve yurtsever kurum temsilcileriyle buluşarak meclise doğru yürüyüşe geçti. Polisin yığınak yaptığı yürüyüş, Adalet Bakanlığı karşısında sözlü bir açıklama ve sloganlarla ara verdi. Bu noktadan sonra polisin parlamentoya kadar İHD önlükleri ve pankartlarla yürünmesine engel olması sonucu, önlükler çıkarıldı, pankartlar indirildi.

Kaldırımdan yürümeye başlayan eylemciler kısa bir süre sonra "**Anaların öfkesi, katilleri boğacak**" sloganını atarak yeniden önlüklerini giydi ve parlamento önünde F şeklinde oturarak oturma eylemi yaptı. Basın açıklaması okundu. Açıklamada F Tipi hapishanelerin ölümleri koşulladığı, ağırlaştırılmış müebbet hapsin hastalıklara davetiye çıkardığı, demokratik olabilmek için insan haklarına azami özen gösterilmesi gerektiği vurgulandı. Daha sonra İstanbul'dan gelen grup, milletvekilleriyle bir araya geldi. Önce CHP Grup Başkanvekili **Akif Hamzaçebi** ile görüşen aileler ardından sırasıyla BDP Hakkari ve Mardin Milletvekilleri **Adil Kurt** ve **Erol Dora**, CHP Manisa ve Tunceli Milletvekilleri **Özgür Özel** ve **Hüseyin Aygün**'le bir araya geldi. Tutsak yakınları yaşadıkları sorunları anlattı.

Milletvekillere kampanyaya ilişkin dosya ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 16 ve 25. maddelerinin değiştirilmesine yönelik yasa teklifi önerileri sunuldu. Buna ilişkin çalışma yapılacağına dair tüm görüşmecilerden söz alındı. Ardından buradan ayrılan grup, İstanbul'a döndü.

tutsakların fiziki işkenceye maruz kaldığını belirten Tekel, "**sayın Öcalan şahsında geliştirilen ve hukuk çiğnenerek uygulanan tecridin ashında bütün Kürtleri kapsadığını ve bu tecrit politikasıyla, başta sayın Öcalan ve Kürtler olmak üzere tüm muhalif kesimler sindirilmeye çalışılarak imha meşrulaştırılmaya çalışılıyor**" dedi.

248 kişinin hapishane koşullarından kaynaklı ağır hasta ve bunların 102'sinin ölüm sınırında olduğunu ekleyen Tekel, hasta siyasi tutsakların serbest bırakılmalarını istediklerini vurgulayarak açıklamayı bitirdi.

edilen, imha edilmeye çalışılan halklarına seslenmek istiyoruz" dedi.

Onlarca hapishanede haksız yargılamalarla verilen cezalar yetmezmiş gibi

"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!"

İstanbul: Galatasaray Lisesi önünde 28 Nisan günü bir araya gelen Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği (TUAD) hapishanelerdeki hak ihlallerine karşı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı **Zübeyde Tekel** okudu.

Tekel, "**Faşist diktatörlük sevdasındaki AKP hükümetinin bizler açısından meşrutiyeti yoktur; o yüzden sizlerin aracılığıyla bu ülkenin ezilen, inkâr**

Bakırköy'de sevkler sürüyor

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishane'de ilk sevkler 12 Mart'ta olmuştu. 6 kişi değişik hapishanelere götürülmüştü. Ardından PKK'den **Newroz Bozkurt** ve **Hazine Alçı**, DHKPC'den **Gülay Efendioğulları** ile **Gamze Erol** ve yine PKK'den **Be-yaz Yakut** ve TKP/ML davasından ağırlaştırılmış müebbet **Lale Açık** Gebze'ye götürüldü. Açık ve Yakut tek kişilik hücrelerde havalandırmaya dahi birlikte çıkarılmayarak tam bir tecrit altında tutuluyor.

Ayrıca aralık ayı içinde **PKK, TKP/ML, MLKP** tutsakları Öcalan'a uygulanan tecritin kaldırılması talebi ile ilgili açlık grevi yapmıştı. Bundan dolayı tutsaklara 1 ay etkinlikten men ve 2 ay açık görüş cezası verildi. Henüz bu ceza yürürlükteyken TKP/ML tutsaklarının ayrıca yaptığı bir haftalık açlık greviden dolayı da 1 ay ziyaretçi hakkından men ve 3 ay açık görüş cezası soruşturması başlatıldı.

Hediye Aksoy'a yine ret kararı

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishane'den gazetemize mektup yazan tutsak Partizanlar Hediye Aksoy'un durumunu anlattılar.

Aksoy'un Adli Tıp Kurumuna yaptığı tahliye başvurusu yine reddedildi. Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin sağlık kurullundan 2009 yılında % 85 görme engelli olduğuna dair bir raporu; yine aynı kuruldun 2011'de sürekli hastalık durumuna dair bir raporu mevcut. 2011'de meme kanseri teşhisi konulmuş. Bir ameliyat geçirmiş ve tedavisi sürüyor.

17 Aralık 2011 tarihli Adli Tıp raporunda görme engelli oluşuna ise hiç değinilmemiş. Meme kanseri için de "hapishanede tedavi olabilir" denmiş ve tahliyesi reddedilmiş. Adli tıp raporunda ayrıca acil bir durumda raporun değişebileceğine de değiniliyor. Bu da akla ancak ölüm durumunda değişiklik olabilir düşüncesini getiriyor.

İsrail; Nakba/ Büyük Felaket!

Yahudi ideallerinin toplamını ifade eden "Siyonizm" kavramı, *Siyon*'dan gelir. Siyon, sonradan Kudüs adı verilecek kente ait olan tepelerden birinin adıdır. 1896'dan bu yana ise Siyonizm kavramı Filistin'de "Yahudi Ulusal Yurdu" kurulması hedefi ile Theodor Herzl tarafından geliştirilen siyasal akım için kullanılmaktadır. Siyonistler Yahudilere "vaat edilmiş topraklara" gitmeyi, orada bir devlet kurmayı öneriyordu. 1903 yılında Basel'de yapılan 6. Siyonist Kongre'de kesin bir biçimde Filistin toprağı hedefleniyor, sınırları çiziliyor ve buraya ulaşmak için stratejiler belirleniyordu.

İngiliz Bakan Arthur Balfour; Siyonist lider Lord Rothschild'e, "**Balfour Deklarasyonu**" olarak tarihe geçecek mektubunda İngiltere'nin Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması için Siyonistleri sonuna kadar destekleyeceğini yazacaktı.

Paylaşım savaşının ardından Ortadoğu'da dengeler değişmiş, zengin petrol kaynakları bölgenin önemini daha da artırmıştı. Filistin'i kontrol eden İngiltere'nin gücü gerilerken, ABD yeni emperyalist güç olarak ortaya çıkmıştı. Yahudi göçü projesi artık ABD'nin kontrolü altındaydı. Bu "göçle gelen", nüfus artışının sonucunda Birleşmiş Milletler Filistin topraklarını iki parçaya bölüp % 56,5'ini Yahudilere, % 43,5'ini Araplara vermeyi teklif etti. 33 ülkenin oyuyla bu plan kabul edildi.

Siyonistler 1948 yılının Aralık ayında Filistin'in Arap köylerinde etnik temizlik-soykırım başlattılar. Siyonist Irgun ve Lehi örgütlerinin militanları 9 Nisan'da Deir Yasin köyünde katliam yaptıktan sonra binlerce Filistinli Lübnan, Mısır ve Batı Şeria'ya kaçtı. 14 Mayıs 1948'de Filistinlilerin "**Büyük Felaket/Nakba**" olarak adlandırdığı İsrail Devleti'nin kurulduğu ilan edildi.

Tam 11 dakika sonra da, ABD bu yeni devleti tanıdı. 1948 yılından bu yana Filistin topraklarının yüzde 78'i işgal edildi.

Zulmün olduğu yerde isyan meşru hatta kaçınılmazdır!

Halkın topraklarından sürgün edildiği, öldürüldüğü, katledildiği Filistin, Nisan 1920'de iki büyük ayaklanmaya sahne oldu. Filistin halkının Siyonist projeye karşı direniş hareketi, Yahudi göçü ve saldırılarına paralel gelişmeyi sürdürdü. 1936'da biraraya gelen Arap liderleri Siyonistlere karşı mücadelede önderlik edecek Arap Yüksek Komitesi'ni kurdular ve başlattıkları genel grevi ulusal bir ayaklanmaya dönüştürdüler.

1964'de Filistin Kurtuluş Hareketi kuruldu. 5 Haziran 1967'de 6 Gün Savaşı başladı. Ortadoğu'nun haritası bu savaşla değişti. İsrail, Gazze ve Sina Yarımadasını Mısır'dan, Golan Tepelerini Suriye'den aldı ve Batı Şeria ile Doğu Kudüs'ü işgal etti. İsrail toprakları bu savaştan sonra neredeyse 2 kat büyüdü. Birleşmiş Milletler bu savaştan sonra İsrail'in kazandığı toprakları işgal edilmiş olarak kabul ederek, bir an önce çekilmesini "istedi" ancak İsrail, 500 bin Filistinlinin mülteci durumuna düştüğü bu savaş sonucunda çekilmedi ve yerleşimlerini sürekli büyüttü. 1982'de Ariel Şaron (Likud Partisi-Tarım Bakanı), İsrail-Lübnan savaşını başlattı. Falanjistlerin de desteğiyle İsrail ordusu, Sabra ve Şatilla mülteci kamplarına girerek tarihin en büyük katliamlarından birini gerçekleştirdi, binlerce Filistinliyi öldürdü. Siyonist İsrail devletinin bu vahşetine karşılık 1987'de Gazze'de birinci İntifada gelişti. Kısa bir süre sonra Batı Şeria'ya da yayıldı. 1988'de Arafat Birleşmiş Milletler'in Filistin'de iki devlet fikrini kabul etti.

Eylül 2000'de Ariel Şaron'un Mes-cidi Aksa'yı ziyaret etmesi, Filistinliler arasında büyük bir öfkeye yol açtı. Bu ziyarete ve devam eden saldırılara, sürgünlere ve İsrail devletinin yaşamı Filistinliler için çekilmez hale getirmesine karşılık II. İntifada başladı. 2006-2007 yılları arasında El Fetih ve Hamas arasındaki çatışmalar gündeme damgasını vurdu. 2007 yılında Arafat'ın ölümünden sonra yerine geçen Mahmud Abbas ile Şimon Peres, Annapolis'te biraraya geldi. İsrail, 27 Aralık 2008'de, Gazze'ye "**Dökme Kurşun**" adını verdiği bir operasyon başlattı. Dünyanın en büyük toplama kampı olarak nitelendirilen Gazze'de nüfus yoğunluğu o kadar büyüktü ki bir metrekaareye 5 Filistinli düşüyordu. Hamas'ı hedef aldığını iddia eden İsrail'in tonlarca bomba attığı Gazze'de 960'ı sivil toplam 1.434 kişi öldürüldü.

Ortadoğu'nun "gizli" aşıkları: İsrail-Türk devleti

Türk devleti, İsrail'i tanyan ilk Müslüman ülkedir. Dönemin hükümeti ise CHP'dir. ABD'nin bölgedeki ileri karakolu olma misyonu çerçevesinde İsrail ve Türkiye arasında yaşanan "gizli" aşk 1993'ten sonra iyice alenilemiş ve iki ülke arasında birbiri ardına anlaşmalar yapılmıştır. 1994'ün Kasım ayında Tansu Çiller başbakanlık düzeyinde ilk ziyareti gerçekleştirir.

TC-İsrail ilişkileri, Şubat 1996'da

Genelkurmay İkinci Başkanı Çevik Bir'le İsrail Savunma Bakanı arasında imzalanan "**savunma işbirliği**" anlaşmasıyla stratejik boyuta büründü. Böylece Türk ordusu ile İsrail ordusu arasındaki ilişkiler de bir üst aşamaya ulaşmış oldu. Anlaşmada Milli Savunma Bakanı'nın imzası olması gerekirken maddelerin içeriği hükümete bile bildirilmeyecekti. Dönemin Savunma Bakanı Çakmakoglu, "*İsrail'le yapılan anlaşmaların tümü gizli, gizlilik dereceli anlaşmalar olup TBMM'nin onayına sunulmamıştır*" diyerek bu duruma bir açıklama getirecekti.

Müslüman tandanslı, İsrail vahşetine kafa tutan AKP de Türk devletinin bu gizli aşkını sürdürdü. AKP'li Hüseyin Çelik, 14 Haziran 2010 tarihli Milliyet gazetesinde, Devrim Sevimay'ın "**İsrail'le kriz**" sorusuna verdiği yanıtla malumu ilan edecekti: "*Halk şöyle düşünüyor, verilmesi gereken tepkiyi benim devletim veriyor diyor... Ve sakinleşiyor, çünkü benim adıma Tayyip Erdoğan konuşuyor diyor.*"

Tarihten kısa kısa...

* **3 Mayıs 1962:** Ankara'da çıplak ayakla yürüyen işsizler Başbakan İsmet İnönü'nün istifasını istedi.

* **3 Mayıs 1889:** Almanya'da 100 bin maden işçisi greve çıktı.

* **9 Mayıs 1974:** Almanya'da, Kızıl Ordu Fraksiyonu liderlerinden **Ulrike Meinhof**, Stuttgart Stammheim Hapishanesi'ndeki hücrelerinde katledildi.

Günlerden 6 Mayıs... Günlerden Deniz, Yusuf, Hüseyin...

'71 silahlı devrimci çıkışın önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmişlerinden 40 yıl geçti.

İdam edildiklerinde Deniz Gezmiş (İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi) 25, Yusuf Aslan (ODTÜ fizik bölümü 2'inci sınıf) 25, Hüseyin İnan (İdari Bilimler Bölümü) 23 yaşındaydı. Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'ın da aralarında bulunduğu 26 sanıklı THKO-1 davası 16 Temmuz 1971'de Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi'nde başladı, iki ay 23 gün sonra 18 kişinin idam kararı çıktı. Üç karanfil, Askeri Yargıtay, Meclis onaması, Anayasa Mahkemesi başvurusu dâhil 9 ay 19 gün sonra idam edildiler. 29 Aralık 1970'de Dev Genç üyelerinden İlker Mansuroğlu'nun öldürülmesi üzerine Kavaklıdere Polis Noktası'nın kurşunlanması, 11

Ocak 1971'de Türkiye İş Bankası Ankara Emek Şubesi soygunuyla, ABD askeri tesislerinden önce bir ABD'li, sonra dört ABD'li er ve çavuşun kaçırılması eylemlerinden "**yargılandılar**". Denizlerin idamını engellemek amacıyla Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) ve Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) militanları Ünye Radar Üssü'nden rehin aldıkları üç teknisyenle Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı Kızıldere köyünde muhtarın evindeyken

kuşatıldılar. 30 Mart 1972'de Mahir Çayan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy, Cihan Alptekin, Ömer Ayna devrimci dayanışma ve direnişi şanlı bir örneğini sergilediler.

THKO militanı üç devrimci, idamları önlemek için 4 Mayıs 1972'de dönemin Jandarma Genel Komutanı Kemal Eken'i kaçırma eylemi gerçekleştirdi. Niyazi Yıldızhan yaşanan çatışma-

da yaşamını yitirdi. İdamları önlemek için 3 Mayıs 1972'de Türk Hava Yolları'nın Ankara-İstanbul seferini yapan Boğaziçi uçağı Sofya'ya kaçırıldı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin idam sehпасına doğru yürürken; "**Yaşasın Marksizm-Leninizm'in yüce ideolojisi**", "**Kahrolsun Faşizm**", "**Yaşasın işçiler ve köylüler**" sloganlarıyla; devrim ve halka olan bağlılıklarını haykırdılar. Denizler ve Mahirler İbrahim'le birlikte '71 silahlı devrimci çıkışının mimarları olarak tarihe silinmez harflerle adlarını kazdılar. Onlar parlamentarist, reformist mücadele çizgisine karşı radikal silahlı mücadele bayrağını göndere çekti. Deniz, Yusuf ve Hüseyin ve Mahir ve yoldaşları-siperdaşları toprağa düşüşünün 40. yılında çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın yürüğünde yaşamayı sürdürüyor. Denizler ve Mahirler ülkemiz devrimci hareketinin temel köşe taşları, ilham kaynakları olan daima yaşayacak, yol gösterecektir!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmişlerinden 40 yıl geçti.

Evrensel Bakış "Evrensel insani müdahale doktrini"

ABD'nin eski dışişleri bakanı Henry Kissenger'in, 12 Nisan tarihinde Washington Post gazetesinde "Yeni bir müdahale doktrini mi?" başlıklı bir makalesi yayımlandı. Makalenin amacı Ortadoğu'daki süreci ABD'nin çıkarları açısından değerlendirmekti...

Emperyalist bir sözcü olarak Kissenger "Soğuk Savaş" sürecindeki politikaların zararının "ödemek" açısından Ortadoğu'daki "devrimci" hareketlerle aynı safta durmanın "ahlaki bir zorunluluk" olduğunu vurguluyor. Kissenger'in devrimci olarak kast ettiği hareketlerin karşı-devrimci olduğu açıktır. Bu vurguyu unutmadan devam edelim. Kissenger'in önerisi, ABD'nin kirli geçmişini temizlemeye dönüktür. Ortadoğu'da halkların uyanışı, değişim talepleri, kurulu düzenden huzursuzlukları, son döneme kadar bu diktatörleri destekleyen ABD'nin kendisini aklamaya gerektiriyor. Doğallığında geçmişte bu diktatörleri niye destekledi sorusuna yönelik kitlelerin bilincinde karışıklık yaratmak (ya da var olan karışıklığı derinleştirmek) zorunda olan ABD'ye ne demesi gerektiğini söylüyor Kissenger. "Soğuk savaştan" kaynaklı, ülkelerin komünist olmaması için... Zamanında söylediği şu veciz söz de kendisine aittir zira: "Ülkesinin insanların sorumsuzluğu yüzünden bir ülkenin komünist olmasına seyirci kalamayız. Meseleler, Şilili seçmenlerin kararına bırakılmayacak kadar önemlidir". Bir not düşmeden geçmek olmaz. Zira Kürt halkının tamkılığını geçersiz sayan Erdoğan'ı anımsatmıyor mu?

ABD'de Arap Baharı üzerine tartışmalarda, kendi pozisyonunu tanımlayabilmek için, geçmişin özeleştirisi altında şunlar söyleniyor: "Var olan diktatörleri desteklemek uzun vadede istikrarsızlık yarattı." Kissenger buna itiraz ediyor, deneyimli bir diplomat olarak geçmiş sürece sahip çıkıyor. Bazı soğuk savaş uygulamalarının maksadını aştığını kabul ediyor ama diyerek 30 yıl kadar süren Soğuk Savaş sürecinde Mısır'ın zamanın modern revizyonist ülkesi Sovyetlerin elinden alındığını vurguluyor. Sonra da devam ediyor: "Ortaya çıkan model ile ABD'nin amaçları arasında sağlıklı bir bağ kurulamaması (ki kastedilen her şeyden evvel düşünsel) ABD çıkarlarının daha da zedeleyecektir."

Devam ediyor, demokrasi değerleri adına yola çıkan aktörlerin demokratik olmaması, ABD'nin ortaya attığı tezlerle ilgili sıkıntılarını büyüteceğini görüyor. (Elbette kastedilen gerçekten demokratik hareketler değildir, kastedilen AKP gibi "demokratik" hareketlerdir.) Demokratikleşme bu kadar önemliyse, demokratik görünümü olanların bile Libya'da, Suriye'de boy göstermemesinin ABD'nin inandırıcılığını sorgulatacağını bilerek uyarıyor.

"ABD adına Ortadoğu devrimlerine yönelik bir insani müdahale doktrini, bir Amerikan ulusal güvenlik kavramına bağlanmadığı takdirde, sürdürülebilir olmadığını ispatlayacaktır" diyen Kissenger sürecin formülünü ulusal güvenlik ile insani müdahalenin birleştirilmesinden geçtiğini anlatıyor.

Devamında Kissenger, sürecin ABD çıkarlarına uygun gidip gitmediğinin ya da askeri harcamaların azaltılması (ki askeri harcamalar kesinlikle azaltılmıyor) ile evrensel insani müdahale doktrininin nasıl sürdürüleceğinin tartışılmamasından yakınıyor. Kissenger'in makalesinden ortaya çıkan gerçek, ABD'nin daha süreci tam olarak okuyup, kendisini tamamen konumlandırmış olmadığı yönündedir. Andaki pozisyonda elbette çıkarlarını savunuyor ancak ortaya bütünlüklü bir teori koymamış durumda. Yılların "kurt" diplomatu açısından hegemonyanın sürdürülmesi sorununun canını sıktığı görülüyor.

ABD'nin bölgeye yönelik politikalarının başat noktasının yeni hegemonya kuracak bir devletin çıkmaması olduğunu kendi deneyimlerinden de bilen Kissenger, hegemonyanın sürdürülebilirliği ya da başka hegemon gücün çıkmaması açısından önerdiği doktrin de "evrensel insani müdahale doktrini". Emperyalistler her zaman insani değerleri kendi çıkarları açısından kullanmışlardır. Bizi şaşırtan bir durum yok ancak tam da Davutoğlu'nun meclis kürsüsünden ilan ettiği "Yeni bir Ortadoğu kuruyor" müjdesinin (!) insani değerlerle vurgulanması olukça manidar.

Çin, Afrika'nın sömürülmesinde rakiplerinden bir adım önde!

"(...) Çin, Amerika'nın Afrika'daki bir numaralı ekonomik rakibi halini aldı; kıtaya, Amerika'nın hâlihazırda sağlamaya hazır olduğunun çok ötesinde yatırımlar yapıyor, krediler veriyor." Bu ifadeler ABD Kongresi Temsilciler Meclisi'nde 30 Mart 2012 tarihinde meclisin Dış İlişkiler Komitesi Başkanı Ileana Ros-Lehtinen'in sözcüsü **Brad Goehner**'e ait.

Çin, Afrika pazarında, ABD'den üstünlüğü ele geçirmiş bulunuyor. Çin, Afrika ülkelerinin en büyük ticaret "ortağı" durumunda... 2011 yılı itibarıyla ticari ilişkiler 114 milyar doları geçti. 2000'de 10 milyar dolar, 1980'de ise 1 milyar dolar olan Çin'in Afrika ile ticareti 30 yılda 100 kattan biraz fazla arttı. Afrika Kalkınma Bankası Grubu baş ekonomisti Mthuli Ncube'nin verilerine göre de Afrika ülkeleriyle imzalanan kurumsal sözleşmelerin yüzde 40'ı Çinli şirketlerleyken, ABD'li şirketlerin oranı ise yüzde 2 civarındadır. Bir başka karşılaştırma da ABD öncülüğünde oluşan Dünya Bankası'nın Çin versiyonu olan Eximbank'la karşılaştırıldığında açığa çıkıyor. Eximbank, son 10 yılda Sahra Çölü'nün güneyindeki ülkeleri toplam 67 milyar 200 milyon dolar tutarında borçlandırırken, Dünya Bankası ise 54 milyar 700 milyon dolar civarında kaldı.

ABD'nin bölgede ekonomik üstünlüğü Çin'e kaybetmesi bir kendileri için sorun ancak, ABD açısından daha ciddi bir sorun varsa o da Çin'in kendi "kalkınma stratejisini" kıtada hâkim hale getirmesidir. ABD'nin ekonomik stratejisinde hükümet-dışı kuruluşlardan kıta devletlerine "yardım" yapılırken, bunun karşılığında ABD emperyalizminin küresel anlamda savunduğu ideolojik düşüncelerin, kültürel değerlerin yaşam bulması, ülkelerin ekonomi yönetimini istediği çizgide düzenlenmesini talep ediyordu. Neo-liberalizm olarak da ifade edilen süreç, serbest piyasa ekonomisinin yaşam bulması bakımından devletin ekonomik birimlerinin küçülmesini talep ediyordu.

Çin ise bambaşka bir stratejiyle kıtaya yaklaşıyor. Hükümet-dışı kuruluşlardan ziyade Çin hükümetinin devlet eliyle gerçekleştirdiği "yardımlardan" bahsetmek gerekiyor. Çin, kıta ülkelerini borçlandırma stratejisinde ülkelere borç vermek için herhangi bir ön şart aramıyor. Amacı ABD'nin etkisinin kırılması, kendi "kalkınma stratejisinin" yaygınlaşmasıdır. Ve Çin'in stratejisi gerçekten işe yaramış görünüyor. Bu durumu ABD Dışişleri Bakanlığı Ekonomik İlişkiler Müsteşarlığı'ndan **Robert Hormats** şöyle açıklıyor: "Devlet eliyle gerçekleştirilen kapitalizm modelinin, Çin'in yumuşak gücünün bir aracı olarak kullanıldığı açıkça ortada."² Çin'in kullandığı "yumuşak güç" ABD'nin ekonomi politikalarındaki hegemonyanın sarsılmasına yol açıyor. Nitekim BRICS ülke-

lerinden Güney Afrika Cumhuriyeti, Afrika'daki ticari işlemlerde Çin'in para birimi olan Renminbi'nin geçerli para birimi olarak kullanılmasını destekliyor. Bununla birlikte Güney Afrika Standard Bankası raporu 2015 yılına kadar Çin ile Afrika ülkeleri arasında en az 100 milyar dolarlık ticaretin Renminbi üzerinden yürütüleceği tahminini içeren bir rapor yayımladı.

ABD'nin hegemonyasının ekonomik yönü, kendi önderliğinde yarattığı ve kitlelere empoze edilen özgürlükler kavramının yaşam bulması kadar (hatta daha fazlası) neo-liberal sistemin gereklerini tamamen yerine getirmesiydi ama tam da Çin bu konuda oyunbozanlık yapıyor. Farklı büyüme stratejisi geliştiriyor. Çin'in "sorumluluk sahibi" bir davranış göstermemesinin anlamı ABD'nin tek kutuplu ideolojik yönlendirmesine karşı çıkmasıdır. Bütün bunlar emperyalist-kapitalist sistemin özünde rekabet olduğunun göstergesidir. Bu tarz rekabetin en üst aşaması olarak çıkan dünya savaşlarında on

milyonlarca insan hayatını kaybetti.

Dünya savaşlarının çıktığı süreçleri göz önünde bulundurduğumuzda, emperyalistler arası çelişkilerin keskinleştiği, ekonomik krizin üst boyutta seyrettiği ve süreçten çıkacak politikalarda ortaklaşamama olduğunu görürüz. Bugün için çelişkiler gün geçtikçe keskinleşmesine rağmen henüz dünyayı birbirine katacak savaş düzeyine erişmediğini görürüz. Bunun için de Çin sürekli amaçlarının kendi stratejilerini diğer ülkelere dayatmak olmadığını söylüyor. Elbette pratikte tam tersini yapıyor ancak pratikte yaptığını açıktan savunmama durumu aralarındaki çelişki ve uzlaşmanın da boyutunu gösterir. Emperyalistler arası dalaşın keskinleşmesi, sınıf mücadelesinin önümüzdeki yıllarda tekrar gündem yaratacağı sürecin içerisindeyiz. "Tarihin sonu" palavraları son bulurken, "nerede kalmıştık?" diye sormamak mümkün değil.

¹ Turquie Diplomatique, sayı 39, "Afrika Savaşları: ABD, Çin'in Afrika'da Yükselişinden Rahatsız" makalesi

² Agm, ayrıca yazıdaki tüm veriler aynı gazetedeki Çin'le ilgili üç makaleden alınmıştır.

FKP YHO'dan pusu: 10 asker öldürüldü

Filipinler'de halk demokrasisi mücadelesi yürüten **Filipinler Komünist Partisi**, 43 yıllık mücadelesine devam ediyor. Geçen seneye kadar Norveç devletinin arabuluculuğuyla sürdürülen görüşmeler Filipinler Hükümetinin FKP'nin kadrolarını serbest bırakmayı reddet-

mesi sonucu kesilmişti.

Nisan ayında Ifugao eyaletinin köylerinde Filipinler hükümet birliklerinin kurduğu pusu sonucu 6 Yeni Halk Ordusu gerillası hayatını kaybetmişti. Olaydan birkaç gün sonra 25 Nisan günü YHO'nun kurduğu pusu sonucu 10 Filipinli asker hayatını kaybetti. Bu saldırının özelliği kamuoyuna yansdığı kadarıyla son yıllarda en fazla sayıda askerin yaşamını yitirdiği bir saldırı olması... FKP mücadelesini sürdürerek Filipinler halkına umut olmaya devam ediyor.

Bir röportajın satır arasında anlattıkları...

Türk egemen sınıfları, var oldukları gündün bu yana, emperyalizmden bağımsız düşünemeyen, tüm çıkarlarını onun çıkarlarına endekslemiş olarak varlığını sürdürüyor. Emperyalistlere uşaklığını geçmişin her döneminde gördüğümüz gibi, içinde bulunduğumuz anda da görüyoruz. Dış İşleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Kahire Amerikan Üniversitesi Global İlişkiler ve Kamu Politikası okulunun üç ayda bir yayımlanan dergisi The Cairo Review'den Scott Macleod'a, 7 Mart günü verdiği röportajda da satır aralarında Türk egemen sınıfların çıkarlarının ABD emperyalizminin çıkarlarıyla nasıl sıkı sıkıya bağlı olduğunu açıklıyordu.

Davutoğlu, verdiği röportajda Türk devletinin dış politikasının ana hatları ile birlikte güncel sorunlar üzerine düşüncelerini aktardı. İlgincidir Davutoğlu, Türkiye'nin jeopolitik açıdan öneminden bahsederken *Afro-Avrasya'nın ortasında yer alıyor* ifadesini kullanıyor. Hepimize ta ilkokul sıralarında Türkiye'nin Avrupa ve Asya'yı birbirine bağladığı öğretilmişti oysa. Afrika'nın sürece dâhil edilmesi, Afrika'daki emperyalistler arası egemenlik kavgasının büyümesinin etkisi olsa gerek. Sahara altı ülkelerinde Çin'in egemenliğinin belirleyici olmaya başlaması, Türkiye'yi de oldukça yakından ilgilendirmeye başlamış anlaşılabilir!

Davutoğlu'nun bir başka incisi de "komşularla sızır sorun" yaklaşımının getirisi olarak "komşusu" olsun ya da olmasın tüm devletlerin iç sorunlarına "yardımcı olduğu" vurgusudur. Burada dikkat çeken nokta iç sorunlarında "yardımcı" olmaktır. Bilindiği gibi iç sorunlarına yardımcı olmak denkleminde eşitliğin öte tarafı başka ülkenin iç sorunlarına **müdahale etmektir**. Elbette buradaki müdahalenin mantığı müdahil olduğu ülke halkının çıkarları değil, tamamen ABD emperyalizminin istekleri doğrultu-

sunda başka ülkenin toplumsal sorunlarına müdahale etmektir. Müdahale edilen iç sorunların genelde ABD'nin de müdahale etmek istediği iç sorunlar olması tesadüf değildir.

Mesela Türk egemenleri Bahreyn sorunlarına kayıtsız kalırken, Suriye sorununa müdahil olması da bunun kanıtıdır. Çünkü Bahreyn'de müdahil olması

nik ya da hizipsel" yeni bölünmeler olmamak kaydıyla barışçıl ilerlemelidir. Burada sorulacak sorulardan birisi ya süreç öyle ilerlemezse? O zaman elbette ki askeri "müdahale" olabilir.

İkinci soru ise, kendi ülkesinde ezilen bir Kürt ulusu olmasaydı ya da sürecin ilerleyeceği ülkelerde Kürtler olmasaydı, ülkelerin bölünmesi elbette egemenlerin

umurunda olmayacaktı. Örneğin Sudan'ın bölünmesi karşısında seslerini çıkarttılar mı? Kürtlerin ulusal haklarını sadece kendi ülkesinde tanınamakla kalmıyor, başka ülkeler tanıdığına da süreci olumsuzluyor. Diğer ülkeleri dolaylı yoldan ama anlaşılır bir şekilde tehdit ederken Türk egemenlerin sözcüleri, öte yandan da ABD emperyalizmine kaygılarını ifade ediyor.

Askeri "müdahale"ye karşı olmadıklarını ise aynen şöyle ifade ediyor: "*Biz ayrıca bu hedefe*

ulaşmak için yumuşak ve sert gücün bütün gerekli unsurlarına sahip olduğumuza inanıyoruz. Ve bu yönde nispi avantajlarımızı kullanmaktan da geri durmayacağız". Yumuşak güç kavramı bilindiği gibi Obama ile birlikte literatüre girdi. BOP'ta Türkiye "rol-model ülke" olarak tanıtılırken, Türk egemenleri kendisini bu role iyice kaptırmış durumda. Ancak, Davutoğlu'nun sadece askeri güç olarak da ifade edilecek sert gücün de gerekli unsurlarına sahip olduğunun ifadesi, ABD emperyalizminin emrine amade olduğunun ifadesidir. Emperyalistlerin ajandalarının sayfalarında Suriye işaretliken, bu söylemlerin ifade edilmesini tesadüf olarak yorumlamak pek naif kaçacaktır.

(1) Röportajın Türkçe çevirisi, Diplomatique Turquie gazetesinin 15 Nisan-15 Mayıs tarihli sayısında yayımlandı.

BOP'ta Türkiye "rol-model ülke" olarak tanıtılırken, Türk egemenleri kendisini bu role iyice kaptırmış durumda.

ABD'nin çıkarlarına tamamen aykırıdır. Bir başka nokta da, bu müdahalenin kendisini halk kitleleri gözünde meşrulaştırdığı yer tam da halkların değişim talepleridir. Toplumsal sorunları kullanmak Türk egemenlerin Osmanlı'dan kalma yöntemidir.

Davutoğlu, verdiği röportajda, Ortadoğu'da sürecin nasıl ilerlemesi konusunda şunları söylüyor: "*Bu süreç barışçıl bir şekilde ilerlemelidir; etnik ya da hizipsel yeni bölünmeler yaşanmadan.*"⁽¹⁾ Burada vurgulananlar neyi gösterir? Birinci olarak, kamuoyuna oynamak... Türk egemenleri, "*biz sürecin barışçıl ilerlemesinden yanayız, askeri müdahaleye karşıyız*" babında dertlerini anlatmaya çalışıyorlar. İkinci olarak **şimdilik** askeri müdahaleye karşılar yoksa askeri müdahaleye ilelebet karşı olmaları kesinlikle mümkün değil. Zaten etnik ya da hizipsel bölünmeler yaşanmadan ibaresi de sürecin barışçıl ilerlemesinin şartlarını oluşturuyor. Süreç "et-

Açlık grevindeki FHKC esirlerine saldırı

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ne bağlı (FHKC) Filistinli Esir Komitesi, 27 Nisan tarihinde yaptığı açıklamayla, işgalci İsrail'in Mecdü Hapishanesi'nde açlık grevi yapan esirlere saldırdığını duyurdu.

Esir komitesi, İsrail hapishanelerinde insanlık dışı uygulamalara karşı açlık grevine yatan tutsakların iradesini kırmak için devlet güçlerince saldırıldığını açıkladı. Devletin yaptığı saldırıda Halk Cephesi komutanlarından Hasan Fatafita, Sabit Nassar ve Feza Zeğibi ile birlikte birçok kişinin darp edildiği belirtildi.

Honduras'ta halk topraklara el koydu

Honduraslı tarım işçileri, ülke genelinde yaklaşık 12 bin hektar tarım arazisini işgal etti. Köylüler yaptığı açıklamada ele geçirilen toprakların kamuya ait araziler olduğunu belirttiler. Ayrıca Honduras yasalarının da yoksullara el konulan kamu arazilerinde tarım yapma hakkını verdiğini söylüyor. Yasalardaki boşluğun farkında olan zengin toprak sahipleri ise bu arazileri satın aldıklarını söyleyerek, hükümetten bu sorunu çözmesini bekliyorlar. Geçtiğimiz yıllarda ülkenin kuzeyindeki Aguan Vadisi'nde benzer bir sorunda büyük toprak sahipleri ile küçük çiftçiler arasındaki gerginliğin sonucu onlarca kişi hayatını kaybetmişti.

Honduras hükümeti ise, büyük toprak sahiplerinden yana olduğunu göstererek, işgal eylemlerini yasa dışı ilan etti. Köylüleri temsil eden örgütler, hükümetten uzun zamandır toprak reformu beklediklerini ancak hükümetin bunu çıkartmamasından kaynaklı topraklara el koyduklarını açıkladı.

Renato Nathan Gonçalves Pereira Presente!*

Brezilya, Rio de Janeiro'nun gece kondularında ve kırsal alanında ilerici, aydın, demokrat bireyler, kurum ve halk hareketleri temsilcileri yerel ve merkez kolluk güçleri tarafından katlediliyor.

Özellikle Brezilya'nın Amazonas orman bölgesinde bu durum çok daha üst boyutta yaşanmaktadır. Bunun en son örneği **9 Nisan 2012** tarihinde yaşandı. Rondonia bölgesinde öğretmenlik yapan, halka okuma ve yazma öğreten ilerici ve demokrat kimliğiyle tanınan, **Renato Nathan Gonçalves Pereira** polisler tarafından katledildi. Renato, Rondonia'deki köylü topluluklara destek vermesinin yanında özellikle kırsal alanda okulların açılması için yoğun bir

mücadele veriyordu.

Bu katliamın öncesindeki süreçte bölgede aktif faaliyet yürüten yoksul köylü liderleri katledildi. Renato önceden Corumbiara'da köylülere ders veriyordu, 1996 yılında devlet Santa Elina çiftliği katliamını gerçekleştirdi. O bölgede kalıp mücadele yürütme kararı aldı. Katliamda yaralanan ve travma geçirenlere yardım etti, kadınlara okuma-yazma öğrenmeleri için kurs veriyordu. Sonrasında bu çalışmayı Rondonia'nın tamamında yürüttü. Halk örgütlerine destek sundu, özellikle köprü yapma, üretime katılma ve kitle ziyaretlerinde görev aldı.

Alınan bilgiye göre, 9 Nisan'da eve giderken silahlı bir polis ekibi tarafın-

dan katledildi. Boynuna iki, bir de yüzüne aldığı üç kurşunla vahşice katledildi. Bugüne kadar, Valdir Dias Ferreira, Milton Santos Nunes ve Clestino Leonor Nunes, Minas Gerais'de Antonio Tinigo ve Pedro Bruno ve Pernambuco'de henüz isim netleşmemiş bir köylü hareketinin temsilcisi katledilmiştir. Bunun dışında toprak mücadelesi veren köylüler yasadışı şekillerde gözaltında alınmış, halen tutuldukları yer tespit edilememiştir.

ATİK olarak, bu yargısız infazlar ile tutuklamaları nefretle kınıyor, Brezilya kolluk güçleri tarafından gözaltına alınan ve yerleri tespit edilemeyen köylülerin derhal serbest bırakılmasını ve bu suça bulaşmış tüm kolluk güçle-

rinin tutuklanarak yargılanmasını talep ediyoruz. Bu katliam ve yargısız infazlara karşı enternasyonal dayanışmayı yükselterek Brezilya halk hareketinin yanında olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz.

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!

*** Renato Nathan Gonçalves Pereira Aramızda! (ATİK)**

“Ayrışımın arka planında, kıdem tazminatına yönelik hedefler var”

*İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs öncesinde sendikal alanda önemli bir ayrışma yaşandı. Türk-İş, Hak-İş’le birlikte ortak kutlamalardan çekildi. Türk-İş önce 1 Mayıs’ı İzmir’de, ardından Bursa’da kutlayacağını açıkladı. Hak-İş ise Ankara’da olacak. 1 Mayıs öncesinde sendikal alanda yaşanan ayrışmanın nedenlerini, 1 Mayıs’ın gündemlerini ve önümüzdeki sürecin temel dinamiklerini Belediye-İş Sendikası 2 No’lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**’le konuştuk.*

- 2012 1 Mayıs’ı genel anlamda işçi sınıfı ve emekçiler açısından nasıl bir anlam taşıyor? 2012 1 Mayıs’ının temel gündemleri ne olacak? Bir yıl nasıl geçti?

- Öncelikle sermaye bir yandan Kürt halkının demokratik talepleri konusundaki gözaltı, tutuklama ve şiddetle yönettiği sürecin ısrarla sürdürülmesi anlayışını halen devam ettirmektedir. Diğer yandan işçi ve emekçiler açısından mevcut kazanılmış hakların daraltılması ve örgütlülüklerin tasfiye edilmesi, sömürünün daha fazla ve kolay olmasını hedeflemektedir. 1 Mayıs gündemleri de bunun üzerinden şekillenmekte. Bu nedenle işçiler ve emekçiler 2012 1 Mayıs’ında iki şiarı yükseltecektir. Birincisi; **“halklar barış ve adalet istiyor”**, ikincisi; **“İşçiler güvenceli iş, güvenli ve özgür gelecek istiyor”** şiarı. Çünkü; bu şiarlar esasta Kürt halkına yönelik imha ve inkara karşı halkların kardeşliği talebidir. Herkese eşitlik, adalet talebi gündeme oturması gereken bir noktadır.

Başta işten atılmaların yasaklanması, iş cinayetlerinin durdurulması, sendikal örgütlenmelerin önündeki engellerin kaldırılması, kıdem tazminatının kaldırılmaması talebi önemli. Yasallaştırılmak istenen Ulusal İstihdam Projesi adı altında kiralık bürolarla çalışma yaşamında taşeron uygulaması ile örgütlenmeler dağıtılmakta ve gelecek yok edilmektedir. 2012 yılı başta güvencesizler olmak üzere sınıfın önemli bir karşı duruş sergileyeceği bir yıl olacaktır. Diğer yandan Kürt halkının Newroz’da gösterdiği irade 1 Mayıs’a da yansacaktır.

- Türk-İş İstiklal marşı, saygı duruşu ve Kürtçeyi gerekçe göstererek 1 Mayıs’ın ortak kutlanamayacağını kamuoyuna açıkladı. Gerçekten öyle mi, Türk-İş neden çekildi?

- 2012 1 Mayıs’ı öncesi sendikal alanda önemli gelişmeler yaşandı. Bugüne kadar her istediğini yapan Türk-İş yönetiminin karşısına son dönemlerde Güç Birliği’nin ortaya çıkmasıyla sendikal alanda dengeler değişti. 10 sendika Türk-İş yönetimine tavır aldı. 1 Mayıs’ta mücadele eden, ortak kutlamayı hedefleyen, birliğe özel vurgu yapan Sendikal Güç Birliği ayrışımı ortaya çıktı. Bu durumun oluşmasında sermayenin temsilcisi AKP

hükümetinin yaptığı saldırılara karşı bugüne kadar Türk-İş içinden ses çıkmaması hatta saldırıların onaylanmasının, sendikaların tasfiye edilmesinin etkisi var.

Bu saldırılara karşı gelecek dönemde işçi ve emekçilerin kaynaşacağı öngörüsüne dayanarak sınıfın geleceği biçimlenmeye çalışılıyor. Bunlar aynı zamanda 1 Mayıs’ta sendikaların ayrışma noktalarını oluşturuyor.

Sınıfın örgütlerine yönelik etkisizleştirme ve ayrıştırma politikası ile mücadelenin gelecek dönem için önü kapatılmak ve bloke edilmek isteniyor. Bahsini ettiğimiz saldırıların en başında ise sınıfın elinde kalan ve sermayenin yıllardır dillendirdiği kıdem tazminatı var. Örgütlü örgütsüz herkesi ilgilendiren bir saldırı olduğundan bu saldırı karşısında duracak sendikaların önceden ayrıştırılması planlanmaktadır. Bu 1 Mayıs’ta esas ayrışımın arka planında, kıdem tazminatına yönelik hedefler yatmaktadır. Ancak Kürt ulusal sorunu, İstiklal Marşı saygı duruşu için öne çıkarılan yanı. Böylece gerçek amaç, arka plan gizleniyor. Çünkü sınıf buradan daha rahat bölünür, daha rahat saldırılar yapılır. Türk-İş bununla sınıfın ideolojik birliğini daha kolay bölen ve ayrıştıran bir araç görevi yapmaktadır. Bu nedenle tartışmalar buradan yapılmaktadır. Bu AKP’nin de yaptığı ve yıllardır uyguladığı saldırı biçimlerinden biridir. Bugün de bunu işbirlikçi sendikacılar eliyle yapmaktalar.

- AKP “ileri demokrasi” adı altında sendikal alanda birçok değişiklik yaptı. Türk-İş’in özellikle de Hak-İş’in AKP’nin politikalarını yaşama geçirdiği görülüyor? Sizce sendikal alana yönelik bu kuşatmanın nedeni ne?

- AKP’nin uzun süredir başta Türk-İş

içinde bulunan sendikalar olmak üzere bir tasfiye politikası yürüttüğünü görebiliriz. Ancak tüm bunlara rağmen Türk-İş içinde bulunan ve mücadele eden sendikalar bu planın hayata geçirilme süresini uzatmaktadır. Bu süreyi kısaltmak için öncelikle sendikal alanın dizaynında Türk-İş yerine Hak-İş’in öne çıkarılması, bünyütülmesi süreci başlatıldı. Böylece Türk-İş’in Hak-İş’leşmesi daha da kolay olacaktı. Türk-İş içinde bulunan ve AKP’nin tasfiye etmeye çalıştığı sendikalara bakıldığında durum açıkça görülmektedir.

Uzun süredir hizmet iş kolu, gıda iş kolu, hava iş kolu, orman iş kolu ile başladığı saldırıyı büroda, ağaçta, diğerlerinde de sürdürmektedir. Diğer yandan yapamadıklarını şu an mecliste olan, yakında çıkacak sendikalar kanunu ile iş kollarının dağılımı ile tasfiyeyi tamamlamayı hedefliyor. Hava-İş demiryolları ile birleşmiş; Deri-İş Teksif ile birleşmiş, büro iş kolu ikiye ayrılmış, taşımacılık yol ile birleşmiştir. Bu tasfiye mücadele edenlerin tasfiyesidir. Bu tasfiye gelecekte yapılacak saldırıların önünün temizlenme operasyonudur. Tıpkı Kürt halkına yapıldığı gibi. Şimdi bu 1 Mayıs’ta bu tasfiyenin girişi yapılmıştır.

- Türk-İş genel merkezine tepki gösteren Güç Birliği Taksim’deyiz açıklaması yaptı. Bu çıkış hangi temellere dayanıyor? Sendikal cepheye Türk-İş’in tavrına karşılık bir süredir gelişen Sendikal Güç Birliği çalışması var. Siz bu süreci nasıl yorumluyorsunuz?

- Bu süreç aynı zamanda sendikal alanda ayrışımın yaşanacağı bir süreç olacaktır. Kıdem tazminatı ve sendikalar yasası süreci bu ayrışımı kaçınılmaz

klacaktır. Türk-İş bu nedenle bu çatışma öncesi yerini ve konumunu düzeleniyor. Sınıftan yana olanların da kendi konumlarını korumak için tavır alması, refleks olarak ortaya çıkması çok doğaldır. Bu ayrışımın önemli bir noktasının saldırılar karşısındaki tavırda ortak tutum alanların, ortak mücadelesi olduğunu söyleyebiliriz. Bu 1 Mayıs bunları yaşatmaktadır.

Diğer yandan bu süreç aynı zamanda da işbirlikçi çizgiye karşı mücadelelerin geliştiği ya da gelişen mücadelelerden etkilenmelerin yaşandığı da süreç olmaktadır. Türk-İş içinde bulunan Sendikal Güç Birliği, Türk-İş Genel Kurulu ile önemli bir çıkış yakaladı. Ancak bu çıkışı güçlendiren, mücadeleyi örgütleyen adımları atmadılar. Daha çok yazılı açıklamalarla süreci yürütmekteydiler. Saldırının boyutu o kadar etkili ve büyük ki herkesin söyleyeceklerini açıktan söylemesi gerekiyordu. İşte bu da 1 Mayıs’ta Sendikal Güç Birliği’ni bir yol ayrımına getirdi. Ya AKP’nin bugüne kadar söylediği ve yaptığı saldırılar karşısında Türk-İş’le aynı yerden durarak tasfiye olacaktı ya da buna karşı durarak hayır diyenlerle, istemese de aynı yerde olacaktı. Bu durumda hangi nedenle olursa olsun sonuç itibariyle hayır diyenlerle aynı yerde durdular. Ayrıca bu süreçte güç birliğini oluşturan şubelerin ortak tutumu, basıncı etkili oldu. Türk-İş İstanbul Şubelerinin 10 ay önce **“2012 1 Mayıs’ında Taksim’de olacağız ve ortak kutlayacağız”** açıklaması bu sürecin oluşumunda da etkili oldu. Buna bir de Türk-İş’le Hak-İş’in aynı yerde durması eklenince Sendikal Güç Birliği daha açıktan tutum almak zorunda kaldı. Dün Türk-İş içinde bulunan ve esasta da Sendikal Güç Birliği’ni oluşturan sendikaların üyelerinin AKP eliyle Hak-İş’e götürülmesi ve bunun halen yapılıyor olması önemlidir. Ayrışımında AKP karşıtı bir tutumun nedenlerinden biri budur. AKP’nin sınıfa yönelik saldırılarına karşı Sendikal Güç Birliği mücadele edecektir. Önümüzdeki süreç daha da çetin ve ayrışımın da daha derinlik kazanacağı bir süreç olacaktır.

İddianamelerin açıklanmasının ardından KCK davalarına müdahil olan avukatlardan Ercan Kanar ile KCK operasyonlarını, tutuklamaları ve hazırlanan iddianameleri konuştuk.

“TMY, ‘düşmanla savaş’ hukuku olarak uygulanıyor!”

“KCK operasyonları” adı altında yaklaşık 3 yıldır sürdürülen gözaltı ve tutuklama terörünün ardından geçtiğimiz günlerde 193 sanıklı ilk KCK iddianamesi açıklandı. Açıklanan iddianame devletin Kürt ulusal hareketi ve toplumsal muhalefete bakışımı özetleyen bir iddianame idi.

Bu iddianameden kısa bir süre sonra neredeyse tamamını avukatların oluşturduğu 50 kişi için yeni bir KCK iddianamesi açıklandı. Bu iddianame, diğerine benzer şekilde hiçbir somut delile dayanmadan, devlet diliyle “yorumlama” şeklinde hazırlanmış bir belge niteliğindedir. Ancak bu iddianame aynı zamanda avukatları, “terör örgütlerinin kuryesi” olarak nitelendirmesi itibarıyla de siyasi tutukların savunma hakkına ciddi bir saldırı anlamına da gelmekte.

İddianamelerin açıklanmasının ardından KCK davalarına müdahil olan avukatlardan **Ercan Kanar** ile KCK operasyonlarını, tutuklamaları ve hazırlanan iddianameleri konuştuk.

Bu operasyonları hukuk aklı ile izah etmek mümkün değil. Bunu duruşmalarda da söylüyoruz; doktrinde Terörle Mücadele Yasası, “düşmanla savaş” hukuku olarak uygulanıyor.

- 2009’dan bu yana “KCK operasyonları” adı altında çok ciddi operasyonlar gerçekleştirildi. Son 1 yıl içerisinde de bu operasyonların kapsamı genişletilerek aydınlar, gazeteciler ve avukatlar tutuklandı. Kapsamın bu denli genişletilmesinde özellikle avukatların tutuklanmasıyla bir mesaj mı verilmek istendi?

Ashında KCK iddianamesi ilk olarak 2008’de 1 kişilik bir iddianame olarak Diyarbakır’da açıklandı. Fakat esas operasyon, 2009’da yapılan operasyondur. Bu KCK operasyonlarına, bir zincirin halkaları olarak bakmak gerekir. İlk büyük dalga 2009’da yapılan dalgaydı. Daha sonra 2011’in Ekim ayında, İstanbul’da ve batıdaki metropollerde BDP yönetimlerini hedefleyen ve bu arada kısmen de Kürt legal politik hareketiyle dayanışma içerisinde olan Türk aydınlarını da içine alan bir operasyon olarak devam etti. Üçüncü dalgada avukatlar hedeflendi. Türkiye cumhuriyet tarihinin en büyük avukat operasyonu yapıldı. Dördüncü dalga olarak muhalif basın mensupları hedeflendi. Dördüncü dalgadan sonra yine bir dalga daha devam etti. Bu da eski milletvekillerinin içinde yer aldığı bir operasyon dalgasıydı. Şu anda da özellikle Kürtlerin yaşadığı illerde lokal KCK operasyonları devam ediyor.

Tüm bunları bir bütünlük içinde değerlendirmek gerekir. Hukuk felsefesi açısından siyasi nitelikli bir ceza dava-

sının pozitif hukuk normlarına uygun olup olmadığının tartışmasını yapmak için, hukuka uygun mu değil mi yoksa siyasi saikle mi yapılıyor? Mevcut iktidarın, iktidar hedeflerine hizmet etmesi için mi yapılıyor? Bu sorunun cevabını verebilmek için hukuk sosyolojisi açısından zamanlamaya özellikle bakmak gerekir.

Baktığımızda KCK operasyonlarının ilk büyük dalgasının genel seçimler arefesinde yapıldığını görüyoruz. Yerel seçimlerden güçlü çıkmış bir Kürt politik hareketi var. Yaklaşan bir genel seçim var. Bu yerel seçimlerde gösterilen başarı bir şeyin habercisi. Kürt politik hareketi, genel seçimlerde de büyük bir başarı gösterecek. KCK operasyonlarında ilk büyük nedenlerinden birisi budur: Genel seçimlerde partinin elini, kolunu kıracak, budayacak şekilde binlerce Kürt politikacısını içeriye attılar.

İkincisi de; Kürt meselesinin çözümünde dillerin ve halkların hak eşitliği temelinde, demokratik ve barışçıl çözüm yerine savaş politikalarında devam anlayışı hakimdir. İlginçtir, ilk büyük KCK dalgası PKK’nin ateşkes ilan etmesinin hemen ardından gerçekleşmiştir. **Üçüncüsü**, kuşkusuz o zaman barış sürecini hızlandırmak için kamplardan gruplar halinde barış elçileri diye gelen gruplar vardı. Onun yarattığı bir motivasyon vardı. O motivasyonun, milliyetçi-ırkçı çevrelerde yarattığı tepkinin dürtüklemesiyle de o hava dağıtılması için bir faktör olarak kullanıldı. Bunların içinde en

önemli etken de yasal/legal Kürt politik hareketini minimize etmek ve etkisiz hale getirmektir.

Nitekim 2011 Ekim ve Kasım ayında devam eden operasyonlara bakalım: Yine benzer nedenler görürüz. İlk olarak yaklaşan bir yerel seçim var. Bu yerel seçimler döneminde politik muhalefeti etkisiz, başarısız kılma amacı var. İkinci olarak, bir anayasa süreci var. Bu anayasayı en etkin muhalefet olan Kürt politik muhalefeti dışta tutarak yapma çabası var. Halksız bir anayasa yapmak istiyor. Üçüncü neden, ilk kez 38 sol hareket ile Kürt politik muhalefetin müşterek bir parti hazırlığı var. Bu partileşme çabasını daha doğmadan akamete uğratmak.

Diğer önemli neden, devlet aklı değişmemiştir. Piramidin tepesindeki siyasi güç değişmiştir, ama piramidin kendisi değişmemiştir. Şimdi bu piramit Kürt sorununa nasıl bakıyor: Kolektif haklar temelinde çözümlenmesini istemiyor! Bireysel haklar temelinde, yüzeysel; onu da kırarak ve bireysel haklar temelinde eriterek Kürt sorununu çözümlene eğilimleri var. Kolektif haklar talebinin maddi bir varlık haline gelmesi, onun hukuk normuna dönüşmesini bu mevcut iktidar da istemiyor. Daha önceki iktidarlar gibi... Anadilde eğitim ve öğrenim hakkı, yerel yönetimlerin ademî merkezîyetçi bir yapıya kavuşması gibi temel kolektif haklar kuşağında sayılabilecek haklar demetinin yaşama geçmesini AKP iktidarı da istemiyor.

Tabii tüm bu nedenlerin en önemlisi Kürt politik muhalefetini etkisiz hale getirmek, minimize etmek amacıdır. Bu geleneksel devlet politikasından çok farklı bir politika değil. Daha önce partiler kapatılıyordu. Ashında şimdi de o tehlike hala var. 2 Temmuz’da İstanbul’da başlayacak olan 193 sanıklı KCK davasındaki iddianamenin Yargıtay Başsavcılığı’na gönderilmesi ile savcı adeta BDP’nin kapatılması için talepte bulunuyor. Bütün bunlar KCK operasyonlarının tek bir nedeninin olmadığını ve tam klasik devlet aklı/mantıyla gerçekleştirildiğini gösteren operasyonlar dizisidir.

Bu operasyonları hukuk aklı ile izah etmek mümkün değil. Bunu duruşmalarda da söylüyoruz; doktrinde Terörle Mücadele Yasası, “düşmanla savaş” hukuku olarak uygulanıyor. “Düşmanla savaş” hukukunda fiil aranmaz. Yani ortada bir mevcut yasalara göre bir “suç” teşkil eden fiil olmasa da muhtemel suç/suçlu mantığıyla, zihin taraması yöntemiyle iktidar kendine muhalif gördükleri için Terörle Mücadele Yasası’nı, onun yargı pratiği olan

DGM ve onun devamı olan Özel Yetkili Mahkemelerini işletebilir.

- Çoğunluğunu avukatların oluşturduğu KCK davası için hazırlanan iddianameyi okudunuz mu?

Evet, okudum. Şu an Türkiye’de Özel Yetkili Mahkemelerde 50 üzerinde avukat yargılanıyor ve 40’ın üzerinde tutuklu avukat var. Dünyada, savunma hakkını temsil eden avukatların bir anda bu kadar çok tutuklandığı örnekler çok az. Henüz bu sayıda avukatın tutuklandığı bir dava örneğine daha rastlamadık.

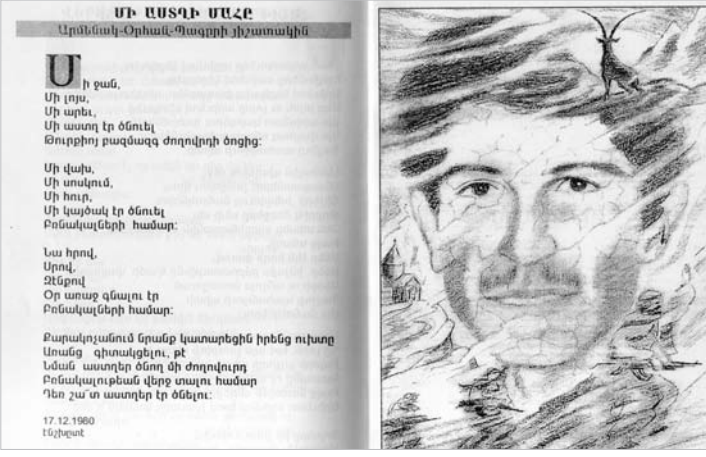
Dünyanın her yerinde savunma hakkını temsil eden avukatların halkın sesi olmasını istemez devletler. Devletin avukatı gibi olmasını isterler. Burada da avukatların devlet avukatı olması isteniyor. Kürt halkının hak taleplerini dile getirmesi istenmiyor. Siyasi davalara müdahil olması, söz sahibi olması istenmiyor. Burada avukatlar gözetim dahilinde görüşme yapmış, İnfaz Hakimliği kararıyla ses ve görüntü kaydı yapılmış, tutulan notlar defalarca incelenmiş ve avukatlar her seferinde sıkı denetimden geçirilmiştir. Avukatların yazdıkları notlar ortada, her şey devletin bilgisi dahilinde aslında. Şöyle bir durum var; Oslo görüşmeleri sürerken dava açılmadı. Ne zamanki Oslo görüşmeleri kesintiye uğradı, dava o zaman açıldı.

Devlet bu operasyonla; muhalif, özgürlük talep eden politik kişilerin yargı faaliyeti içinde savunma hakkını temsil eden avukatları tehlikeli, yani düşmanla savaş hukuku mantığı içinde adeta “düşman” gördüğünü göstermiştir.

İddianame çok soyut aslında. Kanıt olarak yapılan politik sohbetler gösteriliyor. Oysa cezaevlerinde günlük gazete okuyan tutuklular bile bu konuda konuşur. İmralı’da ise davası hala AİHM’de süren politik bir hükümlü var. Kitap okuyan, kitap yazan, Türkiye’deki sorunlar için kendi anlayışına göre çözüm üreten bir hükümlüye kitap getirilmesi, kendisine gönderilen kitap, dergi hakkında avukatları ile konuşması kadar doğal bir şey olamaz.

Son olarak şunu eklemek istiyorum. Avukatların özgür ve demokratik yönetim biçimlerine kavuşmadığı toplumlarda önemli rolleri vardır. Avukatlar bu gibi durumlarda aynı zamanda demokrasi çeperini genişletme çabası göstermek zorundadırlar. Faşizan, totaliter baskılara karşı ezilenlerin, halkların haklarını savunmaları gerekir. Bu yüzden avukatların bu tür ülkelerde işi zor.

“Armenak, günün 24 saatini devrime adayan bir Partizandı”

lahsız dolaşmazdı. Geliş nedeni ise; gerilla mücadelesini geliştirmede katkı sunmaktı. Özellikle Armenak'ın askeri yönü dikkate alındığında burada ordu örgütlenmesine büyük katkıları sağlayacaktı. Partinin politikalarını yaşama ge-

göre 12 Eylül'den hemen sonra bir yüzbaşı geliyor, köylülere mezarı kazdırmaya çalışıyor. Köylüler kabul etmiyor. Armenak'ı seviyorlar, çıkaramayız diyorlar. Yüzbaşı askerlere kazdırıyor mezarı. Köylülerin anlatımı bu. Daha sonra kemikleri yok ettikleri söyleniyor. Mezar tahrip ediliyor. Şu an mezar yok ama yeri belli. Cenaze töreninde ben yoktum, çok görkemli olduğunu biliyorum. Parti kadrolarının silahlarıyla katılığını biliyorum, coşkulu, marşların-türkülerin söylendiği bir cenaze oluyor. Parti militanları havaya ateş açıyor. Gece büyük bir ateş yakılıyor, bir isyan ateşi. Nazımiye'de bir ana vardı, vurulduğu anda yoldaşlar gidiyor, saçlarını yoluyor, “benim oğlumu niye getirmediniz” diye. Onu manevi oğlu kabul etmiş. Ali ağa diye ağıt yakanlar, Ömer diye ağıt yakanlar... Herkes bir şekilde sahiplenmeye çalışmış. Köy yakın zamanda sular altında kalacak. PŞTA'nın mezarları yaptıрма kampanyası sırasında bölgeye gittik. Köylülerin burası su altında kalacak, mezarı sembolik de olsa buradan alalım talebi var.

- Armenak, Ermeni bir devrimciydi ve Hrant Dink'le birlikte yürüttükleri çalışmalar da var.

- Mazgirt tarafında, Karakoçan taraflarında asimile olmuş Ermenilerle bu konu üzerine sohbet ettiği, tartıştığı biliniyor. Bazı köylülerle soykırım üzerine yoğun tartışmalarının olduğu, Ermeni bilincini geliştirmeye çalıştığı anlatılıyordu. Hrant Dink'le birlikte Malatya, Bingöl, Dersim'de yetim kalmış Ermeni çocuklarını toplayarak İstanbul'daki okullara götürme çalışması vardı. Bunu parti faaliyeti yürüttüğü sırada da yapıyordu.

Halk tarafından bazı yerlerde Armenak'ın Ermeni olduğu biliniyordu. Devletin Ermeniler üzerinden yoğun

karalama kampanyasını onunla özdeşleştirmesine karşın Armenak'ı çok seviyorlardı. Bunun biraz da tarihsel kökleri var. Dersimliler Ermenilerle komşu olmuşlar, kız alıp vermişler. Ermenilerle, Dersim Alevi Kürtlerinin çok benzer özellikleri de var. Örneğin; burada Ermenilerde de güneş çok önemlidir, işte Hızır orucu tutulur vb.

- Nasıl bir Partizan'dı? Ermenilerin Partizan'a, TİKKO'ya yönelik ilgisini neye bağlıyorsunuz?

- Armenak'ın partide iz bırakan Partizanlardan olduğu aşıkardı. Armenak, günün 24 saatini devrime adayan profesyonel bir komünistti. Onun günü, anı boş geçmezdi. Ya okur ya yazar, araştırır, sohbet eder, ya yönelim üzerine tartışırdı. Halk tarafından, yoldaşları tarafından sevilmesi, özellikle parti tabanı tarafından sevilmesinin nedeni de bu. Onun çalışkanlığı, devrime olan bağlılığı, ciddi bir yapısı, duruşu vardı. Eğer bir program çıkarmışsa, onu pratiğe uygulamak için elinden geleni yapardı. Sol kolu felçliydi.

O zamanlar savaşıyan örgütlere gençliğin bir ilgisi, yönelimi vardı. Partinin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı söylemi, elbette Ermenilerin ilgisini çekiyordu. Örgütlenmede partinin Ermeniler içinde bir çalışması olmuştur. Partinin 1915'i soykırım olarak tanımasının da çok önemli bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Özellikle Kemalizm konusundaki tavrının da çok belirleyici olduğunu düşünüyorum. Sistemle birebir hesaplaşma söz konusu. Parti bunu yapıyordu. Devrimci hareketin Kemalizm'le hesaplaşma anlamında sıkıntıları olduğunu biliyoruz. Ermeni gençliğinin TİKKO saflarında örgütlenmesinin nedeni de sistemle hesaplaşmasıdır.

Armenak Bakır (Orhan Bakır) mücadelesi, kararlılığı ve halk tarafından sahiplenilmesi ile adeta efsaneleşen Partizanlardan biridir. Özgür Gelecek gazetesi olarak yaşamı zengin deneyimlerle dolu olan Armenak'ı Dersim'den bir yolaşına sorduk.

- ÖG: Armenak, devlet tarafından en fazla anılan Partizanlardan biridir. Gazetelerde boy boy resimleri yayımlanmış...

- O süreçte burjuva basında Orhan Bakır olarak çıkıyordu ama biz Armenak olduğunu biliyorduk. Halktaki genel algı, devletin şovenizmi geliştirmesi için çabası düşünüldüğünde TİKKO'nun yaptığı eylemleri, Orhan Bakır yapıyor şeklinde yansıyordu, ASALA'yla bir tutuyordu çoğu yerde.

Armenak'ın askeri eylemleri de çoktur. Banka soygunları, polis şeflerine yönelik eylemleri, bombalama eylemleri söz konusudur. Armenak, eylemlerin içinde olmasa bile burjuva basın sürekli onu yazardı. Amaçları belliydi, Armenak üzerinden partiyi karalamak, küçük düşürmek. Ama onlar yazdıkça TİKKO'nun kitleler içinde daha büyük bir sevgi kazandığını, kabul gördüğünü de söyleyebiliriz. Armenak, buradayken İstanbul'da, İzmir'de birçok eylemlilikler olurdu. Bu eylemlilikler de Armenak'a mal edilirdi. Biz bunlara bakıp gülerdik. Sürekli onu yazmalarının bir nedeni de Armenak'ın yerini tespit etmek içindi.

- Armenak'ın bölgeye gönderilmesinin nedeni neydi?

- Armenak, buralarda faaliyet yürüttüğü zamanlarda adı Ali ağadır, Ömer'dir. Daha çok da Ali ağadır. Armenak, Dersim'de çok rahat dolaşır. Si-

çirebilmesi için en uygun yerin burası olmasından dolayı Armenak'ı buraya düşünmüşlerdi.

- Nasıl şehit düştü? Onun toprağa düşmesinden sonra neler yaşandı?

- Karakoçan'daki eylemle ilgili karar alınmış komiserin cezalandırılması gerekiyor. Bundan haberi var. Armenak, bu kararı uygulamak için bölgeye gidiyor. İlk önce komiserin hangi saatte ne yaptığını öğrenip planlama yapıyorlar. Hazırlıklardan sonra eve geliyorlar, silahlarını almak için. Eve giderken sokak lambaları var. Dönüşte bakıyorlar ki lambalar yanmıyor. Meğer takibe alınmışlar, sokak tutulmuş karanlık. Devlet ismiyle hitap ederek “**Teslim ol Orhan Bakır**” şeklinde sesleniyor. Armenak tabii silahına davranıp çatışıyor. Çatışma sırasında yanında bir yoldaşı daha var. O kurtuluyor. Armenak orada şehit düşüyor.

Onun vurulması ile birlikte gerek Dersim'de gerekse de Türkiye'nin her yerinde yapı yasa bürünüyor. Onu tanıyan köylüler açısından da aynı durum geçerli. Pratik faaliyet alanı Nazımiye bölgesidir. Burası Armenak'ı çok sever, başına basar, Armenak 2-3 gün gelmediğinde Ali ağa nerede, niye gelmedi diyerek merak ederlerdi. Armenak, vurulduktan sonra devlet, cenazeyi kaçırıp Elazığ'da kimsesizler mezarlığına gömüyor. Aradan birkaç gün geçince parti bir karar alıyor; Armenak'ın cenazesi çıkarılacak! Başka bir yere nakledilecek. Parti militanları Nazımiye'nin Paş köyüne getiriyorlar cenazeyi.

Daha sonra 12 Eylül'le birlikte kemiklerinin çıkarılıp, devlet tarafından yakıldığı gibi iddialar yayıldı. Söylentilere

Kavgada ölümsüzleşenler

Haydar Çakmak: Mazgirt Dila-noğlu'nda doğdu. Dersim'de Bakır Ağa denilen bir muhbirin ihbarı sonucunda Pag yöresinde düşmanla girdiği çatışmada 11 Mayıs 1981'de şehit düştü. Bakır Ağa daha sonra Partizanlar tarafından ölümle cezalandırıldı.

Bahar Yıldız: 1963 yılında Dersim'in Nazımiye ilçesinde dünyaya geldi. 1 Mayıs önce, polis tarafından katledildi.

Bozan Yaylası şehitleri: 9 Mayıs 1985'te Dersim-Çemişgezek Bozan yaylasında gerillalar ile dev-

let güçleri arasında çıkan çatışmada Ağa Şimşek ve Kenan Bozkurt şehit düştü.

Ağa Şimşek: Erzincan Tercan Zager köyünde doğdu. Kara kod adını kullanan Ağa Şimşek 1980 öncesinde mücadeleye katıldı.

Kenan Bozkurt: Dersim Hozat-Derik köyünde doğdu. Küçük Şahin kod adını kullandı, 1984'te gerillaya katıldı.

Sekerman Şehitleri: Dersim'in Mazgirt ilçesinde işbirlikçi muhtarın cezalandırılan gerillalar devlet güçleriyle çatışmaya girer. Bu çatışmada Gülseren Ağgül şehit düşer-

ken Gürsel Çelebi (Erdal) yaralı tutsak düşükten sonra katledilir.

Gürsel Çelebi: Dersim Mazgirt ilçesi Yukarı Oyumca köyünde doğdu. Örgütlü faaliyete Tokat'ta başladı.

Gülseren Ağgül: Dersim Ovacık Karataş köyü doğumlu Gülseren Ağgül (Kamile) 1990'da örgütlü mücadeleye başladı.

Mehmet Yaşar: Diyarbakır Dicle doğumlu Mehmet Yaşar 1989'da gerillaya katıldı. Dersim Nazımiye'de Çakaran Deresinde 14 Mayıs 1992'de çıkan çatışmada şehit düştü.

Eyüp Güllen: Maraş doğumlu Eyüp Güllen 93'te gerillaya katıldı. 11

Mayıs 1994'te Dersim Mazgirt Dinar Köprüsünde kaza sonucu şehit düştü.

Dursun Adabaş: Giresun'da anti-faşist mücadeleye ilgi duyuyordu. 1996 1 Mayıs'ında polisin Partizan kitesine yönelik açtığı ateş sonucu 19 yaşında şehit düştü. 96 1 Mayıs'ında Hasan Al-bayrak ve Levent Yalçın da polis kurşunlarıyla can verdi.

İbrahim Bozkurt (Çermo dayı): Malatya Kürecik-Hanuşağı köyünde doğdu. Duisburg Türkiyeli İşçiler Derneğinin kurucuları arasındaydı. 5 Mayıs 1998'de aramızdan ayrıldı.

Gerilla Alanında Kitle Faaliyetinin sorunları, nedenleri ve çözüm yolları-5

Kitleleri örgütlemek, onların KP öncülüğünde sınıf mücadelesine örgütlü katılımlarını sağlamak demektir. Ülkemizde faşizm olgusunun kitlenin örgütlenmesi üzerinde kurduğu baskı, bunun özellikle köylülerin örgütlenmesinin önüne geçen uygulamaları yine burjuva ideolojinin örgütlenme konusunda kitlelerde yarattığı bilinç bulanıklığı doğru tahlil edilmeli ve buna uygun bir pratik geliştirilmelidir. Halkın en geniş şekilde örgütlenmesi sağlanmadan onun devrime katılımının sınırlı olacağı bilinmelidir. Kitle faaliyetimizin doğrudan hedefi olarak örgütlenme perspektifimizin merkezine halk iktidarının kurulması oturtulmalıdır. Bu, tüm çalışmalarımızda devrim ufkuna sahip olup olmamızla ilgilidir. Günübürlük hedeflerin, dar pratik çalışmanın, kendiliğindenciliğin, birbirinden kopuk başlayıp biten çalışmaların nedeni devrim ufkuna yeterince sahip olamamamızdır. Devrim ufkuna sahip olmak tüm faaliyetlerimizin sürekli ve birbiri ile ilişkisi içinde sistemli bir şekilde tek bir hedefe; halk iktidarı kurma hedefine yönelmesi anlamına gelir. Diğer taraftan örgütlenmede devrim ufkuna sahip olmaktan bahsettiğimizde halk iktidarını kuracağımız güne kadar beklemekten söz etmiyoruz, aksine o güne ulaşacağımız zamana kadar gerekli adımların atılmasından, kitlelerin örgütlenmesinin basitten karmaşığa doğru gerçekleşmesi ve gelecekteki kitle iktidarının temellerinin bugünden atılması gerektiğinden bahsediyoruz.

Örgütlenmede net hedeflere ve ısrarlı bir çabaya sahip olmalıyız. Kitlelerin savaşımıza kendiliğinden sundukları destekle yetinmek, örgütlenme düzeyini daha ileri taşımaya hedeflememek kendiliğindenciliktir. Kitlelerin içinde bulunduğu durum bağıra bağıra örgütlenme ihtiyacından bahsederken bizim bunu başaramamamız, mevcut gerçekliği değiştiremediğimiz, daha kötüsü bunu kabullendiğimiz ve kendimizi ona göre şekillendirdiğimiz anlamına gelmektedir. Öyle ise en başta bu şekillenmiş sorgulanmalı ve reddedilmelidir. Kitlelerin örgütlenmesi anlayışı bugün en yakıcı sorun olarak benimsenmeli ve çözüme kavuşturacak adımlar atılmalıdır.

Örgütlenmede **parti örgütlenmesi** esastır. Kitle içinde daha sistemli bir faaliyet yürütmek, politikalarımızı onlara taşımak ve politikalarımız doğrultusunda harekete geçirmek ve örgütlemek için köylerde, faaliyet alanlarında parti hücreleri kurulmalı ve onların ideolojik-politik-örgütsel niteliğini sistemli olarak yükseltmeliyiz. Mevcut durumda kuracağımız bu hücreler nitelik açısından zayıf ve faaliyetlerinin sınırları nicelik anlamda dar olacaktır. Ancak doğru ideolojik politik önderlik, sistemli bir eğitim ve güçleri oranında altından kalabilecekleri görevler vermek ve yöntem sunmak niteliğin artmasını beraberinde getirecektir. Önemli olan bu basit örgütlenmelere sabırlı ve uzun vadeli hedeflerle yaklaşımdır.

Kitle içinde gerilla savaşının A/P'si

yapılmalı ve gerillaya katılım örgütlenmelidir. Ancak örgütlenmede tek biçim gerilla örgütü değildir. Gerilla savaşımızın güçlü bir şekilde sürdürülmesi için savaş örgütününün kitle içinde uzantılarına ihtiyaç vardır. Milis, kurye vb. örgütlenmeler gerilla savaşının daha güçlü ilerlemesi için zorunludur. Bu tarzda örgütlenmeler istihbarattan askeri eylemlere, haberleşmeden lojistiğe kadar birçok alanda görev alabilir/almalıdır.

Kitlelerin somut taleplerine yön verecek kitle örgütlenmeleri yaratılmasına öncülük etmemiz gerekir. Bunlar kitlelerin ekonomik-sosyal-kültürel vb. sorunları etrafında bir araya gelebileceği örgütler olmalıdır. Bu örgütler demokratik niteliğinin yanı sıra kitlelerin taleplerine ve somut durumlarına denk düşmelidir. Üretim kooperatifleri, köylü sendikaları, dayanışma dernekleri bu tarz örgütlenmelere örnektir. Unutulmaması gereken bu örgütlerin dışarıdan değil, kitlelerin bilinçlendirilmesi ve inisiyatiflerinin açığa çıkarılması yoluyla kurulması gerektiğidir. Kadınlar ve gençler örgütlenmede özel olarak ele alınmalıdır. Zira bu kesimler sorunları en çok hisseden ve daha çabuk harekete geçebilecek kesimlerdir. Onların bu özellikleri örgütlenme çalışmalarında göz önüne alınmalıdır.

Bugün yaygın ve sistemli bir şekilde uygulamaya çalıştığımız **köy temsilcileri** sistemi somut gerçeklikte ortaya çıkan örgütsel mekanizmalardır. Bu mekanizmanın sıradanlaşmasına izin verilmemeli, aksine daha nitelikli bir hale getirilmelidir. Bunun için bizden ve kitleden yana gelişen taleplerin temsilcilerle daha sıkı ilişkilendirme ve tartışma yoluyla gündeme getirilmesi gerekir. Dikkat etmemiz gereken bir diğer nokta temsilcilerin **tam demokrasi** ve **kitlelerin çoğunluğunun onayıyla** seçilmesidir. Böylece temsilciler kitle inisiyatifine sahip olacaklardır. Diğer yandan bu seçimlerde bize yakın, parti anlayışımız doğrultusunda hareket edebilecek kişilerin ön plana çıkarılması gerekir. Böylece seçilen temsilcilerle bir anlayış ve hareket birliği yakalamak daha fazla mümkün olacaktır. Ancak aksi durumlarda kesinlikle zorlayıcı olunmamalıdır. Önemli olan **ikna yönteminin** uygulanmasıdır.

Köy toplantıları karar alma harekete geçirme açısından önemli örgütsel mekanizmalardır. Toplantılar köylülerin somut sorunlarına dair tartışıp karar alabilecekleri, kararların uygulanmasını denetleyebilecekleri, kendi gündemleri veya çeşitli politik gündemlere dair görüş alışverişi yapabilecekleri, bu anlamıyla demokrasi kültürünü kazanabilecekleri mekanizmalardır. Karar alma mekanizması oluşu itibarıyla kitleye **iktidar bilinci** kazandırır. Toplantılar aynı zamanda bizim açımızdan en geniş kitle ile buluşabileceğimiz daha güçlü A/P çalışması yapabileceğimiz araçlardır. Bu konuda dikkat etmemiz gereken konuların başında gelen toplantıların amaçlaştırılmaması gerektiğidir. Amaç-

laştırma, işlevin körelmesine yol açmaktadır. İkinci olarak toplantılarda bir gündeme sahip olunmalı ancak kitlelerden gelen gündem önerileri dikkate alınmalıdır. Toplantılar öncesinde kitlelere gidişimizde, gündeme gelecek konularda tartışmalar yürütülmeli, toplantıya bu yönde hazırlık göz ardı edilmemelidir. Üçüncü olarak toplantılar çok gündemli olmamalıdır. Böylesi durumlarda ele alınan gündemlerin –zaman ve güvenlik sorunlarından dolayı- yeterli doygunluğa ulaşamaması sonucu ortaya çıkmaktadır. Dördüncü olarak toplantılara mümkün olduğunca çok köylünün, özellikle kadın ve gençlerin katılımı sağlanmalıdır. Köylülerdeki ilgisizlik veya “her evden bir kişi” anlayışını önce kendimizde, sonra köylülerde kırmalıyız. Son olarak toplantılar ele alınan gündemlerin ve ortaya çıkan kararların pratikteki yansımaları görüldükçe daha güçlü mekanizmalar haline gelecektir.

Örgütlenmede kitle tahlili yapmak ve ileri kitle ile buluşmak şarttır. İleri kitleyi örgütleyebileceğimiz somut mekanizmalar yaratmalı, bu konuda kafa açıklığına sahip olmalıyız. Bu konuda hakim olan kendiliğindenci tarz aşılmalı, kitleleri örgütlenme görevinin ancak bunun nedenleri, hedefleri ve yöntemleri bilince çıkarıldığı oranda yerine getirilebileceği unutulmamalıdır. Bu görev yerine getirilmediğinde savaşımızın gelişmesi beklenmemelidir.

Kitle faaliyetimizde **askeri eylemin** önemli bir yeri vardır. Halk savaşı kitlelerin halk iktidarı perspektifi ile örgütlenmesi, savaşması temel anlayışına dayanır. Bu temel anlayış kitle faaliyetimizle askeri eylemimizi doğrudan birleştirir. İster doğrudan düşmana ya da onun kitle içindeki uzantılarına yönelsin isterse düşmanın politikalarının yarattığı sonuçlara yönelsin, askeri eylemimiz **doğrudan** kitle faaliyetimizi destekleyecektir. Bu konuda; birinci olarak politikalarımızın askeri eylemlerle desteklenmesi, uygulanması, pratiğe dönüştürülmesi anlayışına sahip olmalıyız. Bu anlayışımız İbrahim yoldaşın DABK Şubat kararlarında ortaya koyduğu; “bugün ülkemizdeki devrimci mücadele çok önemli bir noktaya silahlı mücadele yolunu tutmayan bir akımın bunun adı isterse komünist hareket olsun kitlelerden tecrit olacağı bir noktaya ulaşmış bulunuyor” tespitinde

özünü bulmaktadır. Bu anlayış bilince çıkarıldığı oranda gerek kitleleri ihmal eden, askeri eylemlerin gerekse askeri eylemi ihmal eden politik uygulamaların önüne geçilecek askeri eylemimiz kitlelerle güçlü bir şekilde birleşecektir. İkinci olarak kitlelerin gözünde teşhir olmuş hedeflere yönelmek kitlelerin talep ve umutlarına karşılık gelmesi açısından önemlidir. Bu kitleler ile bizim aramızdaki ilişkiyi güçlendirecek ve güveni tahsis edecektir. Kitleler kendi sorunlarının yaratıcısını ve sorunların ne olduğunu iyi bilmektedir. Ancak bu sorunların üstesinden gelmede onlara yön verecek bir önderlik yokluğu bugün önemli oranda mevcuttur. Askeri eylemimiz başka görevlerin yerine getirilmesi ile birlikte bu önderlik boşluğunu doldurmanızı sağlayacaktır. Üçüncü olarak askeri eylemlerin ajitasyon/propagandasının güçlü olarak yapılması gerekir. Eylemlerimiz kitlede bir anda ve kendiliğinden bilinç sıçraması yaratmayacak ancak savaş bilincinin gelişimine güçlü bir zemin sunacaktır. Askeri eylemlerin A/P'si hedefin teşhirinin yanı sıra savaşımızın haklılığının ve bu savaşa katılımın zorunluluğunun kitlelerde bilince çıkarılmasını hedeflemelidir. Askeri eylemlerle hedefimiz “gücümüzü ispatlamak” değildir. Silahlı mücadele ülkemizde sömürücü sınıfları ezip halk iktidarı kurmanın esas mücadele biçimidir. Kitlelere anlatılması ve kavratılması gereken temel nokta budur.

MLM'yi kavramak ve onu kitle çizgimizin rehberliğine oturtmak! Yapmamız gereken budur. Kitlelerle buluşmamızı engelleyen, kitle faaliyetimizi sakatlayan her türden küçük burjuva anlayışla mücadele etmek zorunlu bir görevdir. Bu görevin sadece teorik düzeyde yerine getirilmesi yetmez, küçük burjuva ideolojinin yön verdiği her pratik görülmeli, reddedilmeli ve proleter devrimci pratikle yer değiştirmelidir. Bu konuda bütünlü bir ideolojik mücadele yürütmenin başka bir yolu yoktur. “Proletaryanın ve devrimci halkın dünyayı değiştirme mücadelesi şu görevleri içerir: nesnel dünyayı ve aynı zamanda kendi öznel dünyalarını değiştirmek; öğrenme yeteneklerini değiştirmek ve öznel dünya ile nesnel dünya arasındaki ilişkileri değiştirmek.” (Mao) İdeolojik hesaplaşmanın yol ve yöntemi budur.

Dersim'den bir Partizan (Bitti)

Rantsal bölüşümde adres bu kez Süleymaniye

İstanbul: Rantsal dönüşümün bu kez hedefi Fatih ilçesine bağlı Süleymaniye'de bulunan **Hoca Gıyasettin Mahallesi** oldu. Mahallede yaşayan Kürt halkı güne, yaşadıkları evlerin ve çalıştıkları yerlerin yıkımıyla uyandı. Kimi 20, kimisi 15 yıldır burada yaşıyor. Evleri, iş yerleri burada ve bir sabah bir iş makinesinin darbesiyle sadece evleri değil tüm dünyaları enkaza çevriliyor.

Bölgede yaşayan halkın büyük bir çoğunluğu Kürt. Çok da araştırmaya gerek yok aslında insanların buraya nasıl ve neden geldiğini... Bu ülkenin tarihi; Kürt halkına yönelik katliam, gözaltı ve tutuklama terörü ile dolup taşan bir tarih... Dolayısıyla topraklarını bırakıp da İstanbul'un yoksul mahallelerine kendiliğinden geldiklerini anlamak zor değil! Zaten konuştuğumuz mahallelinin büyük bir kısmı da köyleri yakılıp, boşaltıldığı için buralara yerleşmek zorunda kaldıklarını anlatıyorlardı. Biraz da bu yüzdendi devletin kolluk kuvvetleriyle çat-kapı yıkıma gelivermesi...

Diğer taraftan "kentsel dönüşüm" (rantsal bölüşüm demek daha doğru aslında) adı altında emekçi mahallelerdeki yıkım saldırılarına hız veren devlet, bu kapsamda Hoca Gıyasettin Mahallesi'ne girdi.

Ne de olsa Tayyip Erdoğan meclisten "Bizi uğraştırmayın" diyerek, yıkımların başlayacağını ve kimsenin gözünün yaşına bakılmayacağını ilan etmişti. Ve şimdi bu mahalle de ansızın inşaat makinelerinin gürültüsü ve kolluk kuvvetlerinin saldırısıyla güne başladı. Çıkan tartışmalarda mahallede yaşayan **Kemal Koğnaslan** isimli bir kişi gözaltına alınarak Beyazıt Karakolu'na götürüldü.

"Bundan sonra ne olacak?"

Özgür Gelecek gazetesi olarak yıkımın olduğu sırada (17 Nisan günü) oradaydık. Yıkımlar başladığında dükkanı boşaltılan ilk kişi **Mahmut Artar** oldu. Artar ile kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

Polis ve zabitanın baskısı altında iken Artar'a, "**Bundan sonra ne yap-**

caksınız?" sorusunu sorduk. Bu sorunun cevabı bilinmezlikle boğuşan Artar'ın yaşlarla dolan gözlerindeydi. 15 yıllık emeğinin sonucu küçücük dükkanının elinden alınması, geçimini sağladığı ekmek kapısının artık olmaması ve 1 saat içinde tüm dünyasının devletin kolluk güçleri tarafından yerle bir edilmesi bu soruyu cevaplayamaması için yeterli oldu.

Özgür Gelecek: Kaç yıldır burada yaşıyorsunuz?

Mahmut Artar: 15 yıldır buradayım.

- Sizin bugün yıkım olacağına dair bir bilginiz var mıydı?

- Hayır. Mal sahibinin sattığını söylüyorlar ama bize bugüne kadar bir şey söylenmedi. Bugüne kadar dükkanın satıldığından haberim yoktu.

- Siz geldiğinizde dükkanın kapısı açılmış mıydı?

- Yok, ben kendim açtım. Ama 1 saat zaman verdiler boşaltmam için. Bir saat dolmadan malları kendileri çıkardı. Hepsini biraraya koydular. Mallar artık çöpe gitti. Ne yapacağım ben onları?

- Size çıkma karşılığında ücret verildi mi?

- Sadece taşınma parası olarak 1.500 TL vereceklermiş. Onu da ne zaman verecekler belli değil!

"Nasıl bir devlet bu?"

Mahalle halkı, dükkanın bu şekilde boşaltılmasına ve evlerin yıkılmasına tepkiliydi. Öfkeleri, sadece evlerin yıkılmasına gibi görünse de devletin Kürt halkına olan baskısına ve

imha-inkâr politikalarının aynı zamanda. Kime ses kayıt cihazımızı uzattıysak, hem evlerinden hem de dükkanlarından olduklarından dert yaniyorlardı. Devletin, Suriyeli halka yaşam yerleri tahsis etmesine rağmen kendilerini bu şekilde sokakta bırakmasına; "*bu nasıl iş? Kendi halkını sokağa atıyor, başka halkı sahipleniyor. Nasıl bir devlet bu?*" sözleriyle tepki gösteriyorlardı.

Ejder Artar (Mahmut Artar'ın kardeşi): Kardeşim aradı. "Gel, 5 dakikada boşaltacağız dükkan" dedi. Böyle bir şey olabilir mi? Hiçbir tebligat, ihbarname, resmi belge yokken gelip çıkarabilirler mi? Böyle bir şey imkânsız ama görüyorsunuz işte. Nasıl bir ülkede yaşıyoruz anlayamıyorum. Tayyip Erdoğan çıkıp televizyonlarda bağırıyor; "21. yüzyılda yaşıyoruz" diye. Nasıl bir yüzyılsa! Vergi veriyorum, kira ödüyorum. Yeni değilim 12 yıldır buradayım. Mal sahibim satmadı Kiptaş'a ama yine de yıktılar. Belediyeye gidiyoruz, "Kiptaş'a git" diyor. Kiptaş'a gidiyorsun "belediyeye git" diyor. Belediyeye gidiyorsun, kendini savunma, kimseyle görüşme hakkın yok. Hiç kimseyle görüşemiyorsun, kimseye derdini anlatamıyorsun, bu nasıl bir adalet? Biz de biliyoruz tarihi alan olduğunu, yıkılacağını ama bize süre versinler. Bizi böyle mağdur etmeye hakları yok. Herkesin işi gücü burası, çoluk çocuk çoğu var, olmaz bu böyle!

Gökhan Yıldız: Az ileride dükkanım var. Şimdi benim

tezagahımı çıkarsalar, hepsini çöpe atmam lazım. Bize en azından birkaç gün süre versinler ki, biz de başımızın çaresine bakalım. Biz burada kiracıyız ve mağduru. Mal sahipleri için de aynı durum geçerli, hepimiz mağduru.

Bir esnaf: Bizlere bugün çıkın gidin diyorlar. Ben ne yapayım, nasıl gideyim? Bu kadar malzemeyi birden nasıl götüreceğim? Makineleri nereye koyayım? Böyle iş olmaz.

Bir mahalle sakini (14 yıldır mahallede yaşıyor): Yıkacağız diye kapıya dayandılar. Şimdi ne yapalım? 1 saatte evlerimizi, dükkanlarımızı nasıl boşaltalım? Geldiler, burayı boşaltmaya başladılar. Yarın da bize gelirler. İyi de biz bu kadar kısa zamanda ne yapacağız? Hadi ben çıktım evden, eşyaları nereye koyacağım? Yıkıma gelmeden önce tebligat yollamır, şu kadar zamanda evi boşaltın denir! Ama bize hiç öyle bir şey gelmedi. Şimdi dayandılar kapımıza yıkacağız diyorlar. Bizi burada mağdur ettiler.

"Bu kepçelerin önünde duracağız"

İstanbul: 23 Nisan günü mahalleye giden BDP İstanbul milletvekilleri **Sırrı Süreyya Önder** ve **Sabahat Tuncel** burada basın açıklaması düzenledi. Yıkımın yaşandığı yere giden milletvekilleri ailelerle yıkıma ilişkin sohbet etti. Sohbetin ardından kısa bir açıklama yapan Sırrı Süreyya Önder; meclisten "afet yasası" adı altında geçirilen kentsel dönüşüm (rantsal bölüşüm) projesinin yoksulların şehrin dışına itilmesine neden olacağına dikkat çekti.

"Rant nedeniyle buradaki halk evden atıyorlar. Biz belediyeye gideceğiz ve buradaki insanlara ev tahsis etmeleri konusunu konuşacağız. 2-3 ay gibi bir zaman isteyeceğiz. Eğer şu an bir yıkım gerçekleşirse, biz bizzat bu kepçelerin önünde duracağız. Biz hem bu bölgenin milletvekilleri hem de HDK temsilcileri olarak takipçisi olacağız" dedi. Açıklama vekillerin belediyeye gitmesiyle sonlandırıldı.

Belediyeye gidiyoruz, "Kiptaş'a git" diyor. Kiptaş'a gidiyorsun "belediyeye git" diyor. Belediyeye gidiyorsun, kendini savunma, kimseyle görüşme hakkın yok. Hiç kimseyle görüşemiyorsun, kimseye derdini anlatamıyorsun, bu nasıl bir adalet?

"Artık yeter! Nükleer masallarınıza kanmıyoruz"

"Radyoaktif çay lezzetlidir." (Turgut Özal dönemin başbakanı) "Biraz radyasyon kemiklere yararlıdır." (Kenan Evren Dönemin Cumhurbaşkanı) Bir şey olmaz diye canlı yayınlarda sözde radyasyonlu çayları içen Sanayi Bakanı Cahit Aral... "Mutfak tüpü de nükleer kadar tehlikelidir." (Tayyip Erdoğan Başbakan)

Yıllardır halkı aptal yerine koyarak kandırmaya çalışanlar şimdi aynı oyunu tekrar oynuyor. Dün bunları söyleyen zihniyet, bugün de nükleer santrali evdeki tüpgaza indirgeyerek Sinop'a, Mersin'e ve Trakya'ya nükleer santraller kurmaya çalışıyor.

İsimler farklı ama her dönem zihniyet aynı. Hala nükleer masallarıyla halkı aptal yerine koyarak kandırmaya çalışıyorlar. Japonya'da meydana gelen nükleer patlamanın ardından birçok ülke nükleer santrallerini kapattığı, yeni santral planlarını da belirsiz bir süreye askıya aldığı halde bizim ülkemizde yeni anlaşmalarla halkın yaşamı hiçe sayılıyor.

Çernobil patlamasının üzerinden 26 yıl geçti ve patlamanın etkileri hala sürüyor. Japonya Fukushima'da meydana gelen nükleer santral kazasında 3 reaktör ve soğutma havuzlarındaki atık yakıtın yayılan radyasyon, kuzey yarım küreye yayılmaya devam ediyor.

Çernobil'in yıldönümünde yapılan eylemlerde nükleere ve yaşamı tehlikeye sokacak her türlü projeye karşı Türkiye'nin her yerinden mücadeleler yükseliyor. Yapılan eylemlerde yaşam savunucularından "artık yeter masallarınıza kanmayacağız, daha fazla ölmek istemiyoruz, yeni Çernobil istemiyoruz" sesleri yükseldi

Rus Konsolosluğu önünde "radyasyonlu" çay içme eylemi

Çernobil patlamasının olduğu gün ve saatte 25 Nisan'ı 26'ya bağlayan gece

saat 00.23'te Rus Konsolosluğu önünde eylem yapan **Karadeniz İsyandadır Platformu** üyeleri dönemin Sanayi Bakanı Cahit Aral'a gönderme yaparak yanlarında getirdikleri çaylarla patlama sonrası yaşananları canlandırdılar.

Yaşam savunucuları ellerinde Cahit Aral'ın fotoğrafları, çay ve bardaklarıyla Taksim Tünel'de toplanarak Rus Konsolosluğu'na alkışlar ve sloganlarla yürüdü.

Ellerindeki termos ve çay bardaklarını yere koyan nükleer karşıtları, Aral'a gönderme yaparak termostaki çayları bardaklara doldurarak içmeye başladı. Ve artık ölmek istemediklerini belirterek Türkiye'de kurulması planlanan Akkuyu ve Sinop'taki nükleer santrallere karşı olduklarını söyledi. Mizansen gereği "radyasyonlu" çayları içen grup üyeleri teker teker yere yığıldı.

Ardından yaşam savunucuları adına KİP üyesi **Mustafa Cevdet Arslan** basına bir açıklama yaptı. Türkiye'de kurulması planlanan nükleer santrallere karşı olduklarını söyleyen Arslan, "1986'da Çernobil saat 00.23'te arıza yaptı ve ardından da patladı. Önce radyasyonun kendisiyle doğrudan zehirlendik. Tarım alanlarımız zehirlendi, hayvanlarda genetik bozukluklar oluştu. Tüm canlılarla birlikte her birimizin ailesinde kanser vakaları başladı. Devlet yetkililerinin bizzat teşvikiyle radyasyonlu çaylar içirilerek, fındıklar yedirilerek, okullarda süt dağıtılarak ölüme yollandık. Çernobil'in etkileriyle bizler ölmeye devam ederken, dün çay içenler, bugün nükleeri tüp gazla kıyaslayarak bizle adeta alay ediyorlar. Nükleer santrallere karşı her zaman mücadele edeceğiz" dedi.

Yaşam savunucuları, tulum eşliğinde bir süre horon çektikten sonra konsolosluk önündeki eylemlerine son verdi.

Nükleere karşı kitlesel yürüyüş

Karadeniz İsyandadır Platformu'nun organize ettiği ve aralarında Munzur Çevre Derneği, ESP, ÖDP,

HAS Parti, NKP, EMEP, RED Der-gisi, Sanatçılar Girişiminin de bulunduğu yaklaşık 2 bin kişi Taksim Meydanı'nda toplanarak Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyüş yaptı. "Yeni Çernobil istemiyoruz", "Nükleere inat yaşasın hayat" sloganlarıyla Galatasaray Meydanı'na yürüyen yaşam savunucuları önce Demirören Alışveriş Merkezi'nin önünde oturma eylemi yaptı.

Sloganlar ve tulum eşliğinde yapılan yürüyüşün ardından **Karadeniz İsyandadır Platformu** üyesi **Canan Armutçuoğlu** Çernobil'de yaşanan felaketin etkisinin 26 yıldır geçmediğini ve insanların ölmeye devam ettiğini belirterek, "Çernobil felaketinin ardından radyasyondan doğrudan etkilendik, tarım alanlarımız kirlendi ve canlı yaşamı zarar gördü. Dönemin Başbakan'ı Turgut Özal'ın 'Radyoaktif çay lezzetlidir' dediği ve daha sonra bu çayları apar topar gömdürdüğü, o çayları gömen işçilerin öldüğünü gördük" dedi.

Tayyip Erdoğan'ın "mutfak tüpü de nükleer kadar tehlikelidir" sözüne atıfta bulunan Armutçuoğlu, "artık yeter! Hala nükleer masallarınıza kanacağımızı zannediyorsanız Kazım Koyuncu'nun dediği gibi 'hepiniz geri zekahsınız!' Sizin için ucuz olan nükleer enerji değil, insan hayatıdır" dedi. Armutçuoğlu, nükleerle yaşamı tehlikeye atan her türlü projeye karşı olduklarını ifade ederek mücadele etmeye devam edeceklerini vurguladı.

Sanatçılar Girişimi adına tiyatro sanatçısı **Orhan Aydın** "bu ülkenin onurlu insanları derelerini, yaşam alanlarını, dağlarını sermayeye vermeyecekler" dedi.

Laz Marx'ın yaratıcısı **Haldun Açıksözlü** ise Çernobil faciasının sorumlularının kimler olduğunun bilindiğini belirterek, "Başbakan diyor ki, tüp de nükleer enerji kadar tehlikelidir. Tehlikeli olan tüp değil tüpçü Demirören'dir. Toprağımıza, suyumuzla sahip çıkacağız ve bir daha nükleer istemiyoruz" dedi.

Munzur Çevre Derneği adına konuşan **Mehmet Soylu** da Cahit Aral'ın sözde radyasyonlu çayları içerek Türkiye halkıyla dalga geçtiğini ve insanları göz göre göre ölüme gönderdiklerine dikkat çekerek yaşam alanlarına karşı mücadelenin Karadeniz'den Munzur'a her yerde büyütüldüğünü söyledi. Eylem sloganlarıyla sona erdi.

Çernobil'de ne olmuştu?

26 Nisan 1986 yılında Ukrayna'da bulunan Çernobil Nükleer Santrali'nde reaktör aşırı derecede ısınınca patlama yaşandı ve radyasyon etrafa yayılmaya başladı. Rüzgar ile birlikte yayılan radyoaktif partiküller Türkiye dahil Avrupa'nın diğer ülkelerde bazı bölgeleri sardı. Bunun sonucunda binlerce kişi öldü yüzbinlerce kişi de kansere yakalandı. Çernobil reaktöründeki maddenin 100 bin yıl daha var olacağı tahmin ediliyor ve insan sağlığı üzerindeki uzun süreli etkileri ise hala tam olarak bilinmiyor.

Çernobil Nükleer Santrali'nin işletmedeki son reaktörü ancak 15 Aralık 2000'de kapatıldı.

Prof. Dr. Hayrettin Kılıç, "İkinci Dünya Savaşı'nda Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarından kaynaklanan radyasyonun yüzlerce kat fazlasına denk düşüyor" dediği Çernobil patlamasının boyutlarını yazdığı bir yazıda şöyle anlatıyor:

"Sovyet nükleer bilimcileri, 26 Nisan 1986'dan önce, Çernobil nükleer enerji santralinde facia boyutunda bir kaza olmasının olanaksız olduğunu açıklamıştı. Yalnız, İsveç'te, Sovyetler Birliği'ndeki büyük bir nükleer kazaya ilişkin söylentiler çıkması ve 29 Nisan 1986 tarihinde, Sovyet hükümetinin inkâr çabalarına karşın, ABD'ye ait bir gözetleme uydusunun, Çernobil'in dört numaralı reaktörünün kızıl alevler içinde yandığını onaylaması ile kaçınılmaz gerçek ortaya çıktı.

Dünyanın 'olanaksız' denilen bu en kötü nükleer reaktör kazası, birbiri tetikleyen insan-teknoloji hataları neticesi, reaktörün gücünün normal operasyon gücünün 10 katına çıkması neticesi 3 saniyede gerçekleşti. Gök gürültüsü benzeri bir patlamayla, 2000 ton ağırlığındaki masif çelik kapak reaktörün üzerinden fırladı ve havada 2 bin metreye kadar yükselen büyük miktarlarda radyoaktif enkazın çevreye yayılmasına yol açtı. Büyük bölümü grafitten oluşan 180 metrik ton reaktör koru ve yaklaşık 18 milyon kuruluk radyoaktif serpinthinin yolu üzerindeki 20'yi aşkın ülkeyi etkileyerek iki hafta boyunca yanmayı sürdürdü."

LİMAK'a engel olmayan çalışanlara gözaltı

Dersim: LİMAK şirketi; Peri Suyu üzerinde yapılmak istenen Pembelik Barajı çalışmalarına, Danıştay'ın yürütmeyi durdurma kararına rağmen devam ediyor. Köylüler ise durdurma kararının uygulanması için Karakoçan Savcılığına dilekçe vermeyi sürdürüyor. 17 Nisan günü LİMAK şirketinin köylülere ait yerlerden kum almaya çalışması ise köylüler tarafından engellendi. İş makinelerinin çalışmasına izin veremeyen köylülere, LİMAK şirketinin özel güvenlikçileri saldırdı. Özel güvenlikçilerle yaşanan arbededen sonra, köy, askerler tarafından ablukaya alındı.

Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi'nin üyeleri ve okurlarımızın olduğu 3 kişi gözaltına alınarak Savcılığa götürüldü. İfadelerinin alınmasının ardından gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

“Şehir tiyatrosu yok edilemez”

İstanbul: İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları Sanatçıları Derneği (İŞTİSAN) tarafından yapılan çağrı ile bir araya gelen binlerce tiyatro ve sinema emekçisi “**Korkuya karşı özgür tiyatro!**” dedi.

2014 yılında 100. yılını kutlamaya hazırlanan şehir tiyatroları için geçtiğimiz günlerde İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi tarafından tiyatronun genel sanat yönetmeninin dahi haberi olmadan el altından ve jet hızı ile bir yönetmelik çıkartılmıştı. Çıkarılan bu yönetmelik ile tiyatronun yönetim kurulu baştan aşağıya değiştirilmiş, sanatsal alanlar da dahil tüm işler belediye bürokratlarına teslim edilmiştir! Yani bundan böyle izleyeceğimiz oyunlardan, oyunculara, şehir tiyatroları ile ilgili her şey belediye memurları tarafından belirlenebilecek!

24 Nisan günü Galatasaray Lisesi önünde buluşan binlerce insan, henüz tam olarak yürürlüğe girmemiş olan bu yönetmeliğe karşı çıkmak için kitlesel bir protesto eylemi düzenledi. İŞTİSAN'ın düzenlediği bu eylem eşzamanlı olarak birçok ilde gerçekleşti.

Birçok tiyatro grubunun ve sendikaların da destek verdiği eyleme sanatçıların bir kısmı sahne kostümleri ve kuklalarla katıldı. Eylemin açılış konuşmasını dernek adına tiyatro ve sinema sanatçısı **Orhan Alkaya** yaptı.

“Tiyatrolarımıza sahip çıkmak için bir araya geldik” diyen Alkaya'nın ardından kitle adına açıklamayı tiyatro sanatçısı **Engin Alkan** yaptı.

“Sanatın içinden sanatçı konuşuyor” diyerek sözlerine başlayan Alkan, “Hedefin ne olduğunu görüyoruz. Özgür düşünceden korkmayan herkes görüyor. **Sanatsal yaratı, siyasi iradeye teslim ediliyor**” dedi. “Seçilmişlerin asıl görevi, sanata ihtiyacı olan özgür ortamı sağlayacak altyapıyı oluşturmaktır. Onlar, bunu sadece sanatçı için değil, öncelikle halk için yapmak zorundadır” sözleriyle açıklamasına devam eden Alkan, son olarak “Herkes kendi işini yapsın. Bizim işimiz tiyatro” diyerek açıklamasını sonlandırdı.

Açıklamanın ardından Tünel'e doğru yürüyüşe geçen kitle yol boyunca coşkulu bir şekilde “**Özgür sanat kuşatılmaz**”, “Şehir tiyatrosu yok edilemez”, “**Korkuya karşı özgür tiyatro**”, “Seyirci kalma, tiyatroya sahip çık” sloganlarını attı. Tünel'in ardından yeniden Galatasaray Lisesi önüne yürüyen kitle burada tekrar buluşma sözü vererek eylemi sonlandırdı.

Şehir tiyatroları üzerinden “şekillenme”

Şehir tiyatrolarında yaşanan yönetmelik değişikliğinin ardından “muhafazakar sanat”, “bağımsız, özgür sanat” kavramları gündemin ilk sıralarında tartışılmaya başlandı. Değişen yönetmeliğe göre tiyatroların hangisinin oynanabileceğine, hangi kuruma ne kadar bütçe ayrılacağına vs. gibi tiyatroların içeriğini önemli ölçüde belirleyen kararlar İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı 7 kişilik “bürokrat” bir ekip tarafından alınacak.

“Muhafazakar” kimliğiyle tanınan ve 28 Şubat darbesinin “en masum/yumuşak” “mağduru” olan İskender Pala'nın Zaman gazetesindeki köşesinde yayımladığı “muhafazakar sanat manifestosu” ve ardından gerçekleşen yönetmelik değişikliği ile alevlenen bu tartışmaların aslında 2 yönü var.

İlki, bu değişikliğin sanat alanının “dizayn” edilmesi için gerçekleştirilen politik bir operasyon olduğu gerçeği.

12 Eylül AFC'sinin tek başına bir darbe olmadığı, bu darbenin aynı zamanda yeni bir “toplum mühendisliği” projesi olduğu bilinen bir gerçektir. Bugün egemenlerin AKP eliyle gerçekleştirmeye çalıştıklarının bir yüzü de, 12 Eylül'ün bu “toplum mühendisliği” misyonu ile benzer tarzda bir hat izlediğidir. Ve de şehir tiyatrolarında değiştirilmeye çalışılan yönetmeliğin ardındaki zihniyet de bu hattın ürünüdür. Keza Kars'ta bir heykeli “ucube” diye yıktıran, Taksim'de cafe ve barların önlerinde, ara sokaklarda bulunan sandalyeleri

toplanan zihniyet de aynıdır!

Tabii bu zihniyetin aynısını sağlıkta ticarileşmeyi sağlamlaştırmak için sağlık emekçilerinin “günah keçisi” ilan edilmesinde, 4+4+4 eğitim çarpıklığının fikir tartışmalarında vs. görmek mümkün.

AKP, tüm bu planları hayata geçirirken “halk böyle istiyor” cümlesini çok sık kuruyor. Ve aslında bu cümleyi de “havadan kurmuyor”. AKP, toplumun en geri noktalarına dokunmayı ve istediği toplumsal kuralı hayata geçirmek için halkın geri noktaları kullanmayı iyi beceriyor. Bu açıdan baktığımızda şehir tiyatrolarına yapılan bu müdahalenin de tek başına “AKP'nin muhafazakarlığı” olarak okunması doğru değildir.

Halkın günlük hengame içerisinde (evini geçindirme derdi vs.) sanatsal etkinliklerden uzaklaştırılması, şehir tiyatrolarının hitap ettiği kesimin daha çok “kalbur üstü” olarak nitelendirilen ke-

simler olduğu önyargısını pekiştirmiştir. Tiyatronun “gereksiz”, “masraf”, “müstehcen”, “elit” gibi etiketlere boğulmasına ve bu etiketlerle “satılan bir sanat” haline gelmesine engel olunamamıştır. AKP hükümeti, tiyatronun halkla olan bu uzaklığından faydalanarak, bu kez bu noktadan “toplum mühendisliği” görevini yerine getirmeye çalışmıştır.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından gerçekleştirilmeye çalışılan bu değişikliğe karşı İstanbul Taksim'de sanat emekçileri tarafından 24 Nisan günü gerçekleştirilen kitlesel eylemde tiyatro oyuncularına bu değişikliğin sebebinin sorduk. İşte aldığımız bazı yanıtlar:

“Topbaş, mimar yöntemiyle girişmesin”

Ferdi Atuner: Ben 1965 yılında şehir operasına girdim. Şehir operası İstanbul belediye operasına bağlı olan bir kurumdu. Bu kurumun müdürü Zihni Tiryakioğlu diye biriydi. Ve Zihni Tiryakioğlu belediyenin hal müdürüydü. Ve İstanbul şehir operalarına müdür olarak tayin edilmişti. Sadece ve sadece imza atıyordu. Operada bütün her şeyi Aydın Gün kurmuştu. Zaten Muhsin Ertuğrul da yardımcı oluyordu ona.

Hangi eser oynanacak, kimler oynayacak, ona göre detaylandırıyordu. Neye imza gerekiyor ya da dekor gibi istemler Zihni Tiryakioğlu'nun önüne gidiyordu, imzasını atıyordu ve sonra bunlar gereken işlemlerden geçiyordu. Oyunlar oynanıyordu.

Yani şimdi 1965 yılında belediyenin böyle bir uygulaması vardı. Neyse ki 1969-70 sezonunda şehir operası, İstanbul Devlet Operası ve Balesi adı altında Atatürk Kültür Merkezi'nde oyunlarına başladı. Şimdi biz bugün 2012 yi-

linda bakıyoruz ki, 1965 yılının belediye bürokratlarının yöneteceği 100 yıla vardırıan bir tiyatronun ileriye gitmesi gerekirken geri götürülmeye çalışılıyor.

Bu olacak iş değil! Herkes ileri giderken biz niye geri geri adımlar atıyor ve bundan zevk ve onur duyuyoruz; bilemiyorum. Bunu, oradaki bürokratların ya da o her şeyi çok bilen belediye başkanının düşünüp taşınması lazım.

Nasıl tiyatrodaki sanatçılar herhangi bir şekilde mimari bir proje çizemiyorsa, mimar olmadıkları için, Kadir Topbaş da bu işe mimar yöntemiyle, mimar kalemiyle girişmesin!

“Düşünen yok edilmeye çalışılıyor”

Mehmet Esatoğlu: Düşünen her çevre yok edilmeye çalışılıyor büyük bir plan halinde. Basını, üniversitele-ri, düşünen insanları yok ediyor. Hükümetin büyük bir planı var. Bunun bir parçası da devlet tiyatroları yani şehir tiyatrolarıdır.

Tüm muhalif sesleri susturacak ki, Suriye'de gençlerimiz öldürülsün... Amaç bu! Önce düşünen ve sanat insanları yok edilir ki, daha sonra insanları öldürmek daha kolay olsun. Bu kurumları yok etmek istiyorlar.

“Herkes kendi işini yapsın”

Betül Arım: Tiyatroyu, tiyatrocuların yönetmesi gerekir. Çünkü ancak biz birbirimizin halinden anlarız. Halden anlamak çok önemlidir. Tiyatrocuların dışındaki insanlar, tiyatrocuların halinden anlayamazlar. Çünkü

bu özel bir iş, özel bir meslek! Onun için bıraksınlar, herkes kendi işini yapsın. Neden böyle bir düzenlemeye ihtiyaç duydular? Onların içinde olmadığım için bilemiyorum. Bunu onlara sormak gerekiyor. Bu durum, benim algı dışımda kalıyor çünkü. Erich Fromm'un bir kitabı vardır: **Sahip olmak ya da olmak!** Sahip olmak, bana yanlış gelen bir şey. Biz “olmalıyız”. Her şeye sahip olmayız, zaten olmamalıyız da!

Dersim

Partizan 1 Mayıs'a coşkuyla hazırlandı

İşçi sınıfının kavga ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın coşku ile çalışmalarımızda ortaya çıkan tabloya şöyle bir göz atalım.

1 Mayıs çalışmalarının startının verildiği Nisan ayı başından itibaren **İstanbul**, **Dersim**, **İzmir**, **Ankara**, **Amed**, **Mersin**, **Çanakkale**, **Eskişehir**... diye uzayıp giden bölgelerde yoğun bir çalışma yapılmaya başlanmıştır. Buralarda 1 Mayıs'ın coşkusunu sokaklara, caddelere, evlere taşıyan "kızıl Partizanlar"; etkili ve hareketli bir çalışma tarzı izlemiştir.

1 Mayıs çalışmalarına başlarken hemen her bölgenin kendi içerisinde "nasıl bir 1 Mayıs hazırlığı yürütüleceği" konusu üzerine toplantılar olması, sağlıklı bir sürecin ilk adımı olmuştur. Afiş, bildiri, yazılama vs. materyallerin yaygın kullanımı, ayrıca faaliyetin stantlar açılarak, ev ziyaretleri düzenlenerek gerçekleştirilmesinin yanında çalışmaların planlanmasının düzenli hale getirilmesi; atılan ilk adımı sağlamlaştırmış, alanlarda ciddi bir hareketlilik sağlamıştır.

İstanbul'un emekçi semtlerinde; **1 Mayıs**, **Dudullu**, **Sarıgazi**, **Yenidoğan**, **Gülsuyu**, **Kartal**, **Altınşehir**, **Okmeydanı**, **Örnektepe**, **Gazi**, **Avcılar**, **Kıraç**, **Esenyurt**, **Soğanlı**, **İkitelli** vd. afişlerle donatılmış; tüm çevremiz ziyaret edilmiş ve bildiri dağıtımları gerçekleştirilmiştir. Bu semtlerde çalışma yürütülürken, yerelin konularının öne çıkarılması için yeni mater-

yallerin oluşturulması buradaki önemli olumluluklardan birisi olmuştur.

Uzun zamandır gidilemeyen bazı semtlere (Sarıyer, Bağcılar, Kazım Karabekir gibi) yeniden gidilmiş ve buralarda 1 Mayıs çalışması yürütülmüştür. İstanbul'da 1 Mayıs çalışmaları, genel olarak çalışma tarzımızdaki eksikliklerimize kitle çalışmaları yürüterek bir kez daha darbe vurduğumuz bir alan olmuştur.

Dersim'de merkezi afiş, bildiri vs.'nin yanı sıra bölgenin sorunlarına değinen ayrı bir afiş çıkarılması gibi özgün çalışmaların varlığı buradaki çalışmanın en olumlu yönünü oluşturuyor. Devletin özel yöneliminin de etkisiyle sık sık jandarma ve polis baskısıyla engellenmeye çalışılan Dersim'de buna rağmen istikrarlı bir çalışma yürütülmesi, 1 Mayıs hazırlık sürecinin önemli kazanımı olmuştur. **Amed**'de **Kayapınar**, **Bağlar**, **Yenişehir** gibi alanlardaki çalışmalar da Kürt emekçileri yönelik çalışmalarımız açısından önemlidir.

Ankara, **İzmir** ve **Mersin**'de yürütülen 1 Mayıs çalışmalarının emekçi semtlerde yoğunlaşması ve 1 Mayıs çalışmalarının yeni semtlerde de gerçekleştirilmesi, buradaki çalışmalarımız açısından önemli adımlar olmaktadır. Örneğin Ankara'da bazı semtlerin "Partizanla" anılması, istikrarlı ve ciddi bir çalışmanın ürünüdür. İzmir'in Mehtap Mahallesi'nde yapılan çalışmalarda olduğu gibi iletişimimizin koptuğu birçok okurumuzla

yeniden bir araya gelme aracı olmuştur bizler açısından. Bu 1 Mayıs, özellikle bu konuda önemli bir araç olmuştur.

"Tutsak Öğrencilere Özgürlük" ve 1 Mayıs

1 Mayıs çalışmalarımıza genel olarak baktığımızda yaşanan canlılıkta Yeni Demokrat Gençlik tarafından başlatılan "**Tutsak Öğrencilere Özgürlük**" şiarlı kampanyanın katkısı olduğunu görebiliriz. Bunun en somut örneklerini **Çanakkale**, **Eskişehir**, **İzmir** **Menemen**, **İstanbul** **Sarıgazi-Gazi** gibi bölgelerde görebiliriz. Kampanyanın gençliği harekete geçirmesi ve bu gündemin 1 Mayıs çalışmaları ile birleştirilmesinin; 1 Mayıs çalışmalarındaki hareketliliğimizin nedenleri arasında altının çizilmesi gereken noktalardan biri olduğu açıktır. Keza Mersin, Ankara, İzmir, Dersim, Amed vd. bölgelerde 1 Mayıs çalışmalarında yaşanan canlılıkta tüm bunların izini görmek mümkün.

Sonuç olarak, 40 yılını kutladığımız mücadele geleneğimiz açısından, 2012 yılının mihenk taşlarından biridir 1 Mayıs. Ve elbette ki bizim açımızdan 1 Mayıs, 1 Mayıs'ta miting alanına sınırlanabilecek bir gün değildir. Öncesi ve sonrasında gerçekleştirdiğimiz çalışmalar, mücadele geleneğimizde taşıdığımız sancığı daha yükseklere çıkarmanın göstergesi olacaktır. Hatta bu 1 Mayıs hazırlık sürecinde yaşanan canlılık bunun göstergesi olmuştur!

İstanbul

Erzincan

Mersin

Bir kadının daha hayatı paramparça

Yakın çevremde gördüğüm bir olay anlatmanın ve duygu ve düşüncelerimi paylaşmanın bu kadar zor olabileceğini tahmin etmiyordum. Yapılan zulüm aslında hiç de yabancı olmamız, her gün aynı ortamı paylaştığımız, bir şekilde karşılaştığımız kadınların, kız çocukların kurban edildiği bir olayda vücut bulmasına rağmen benim için daha önce haber programlarında izlediğim, gazetelerde gördüğüm 3. sayfa olayları kadar olağan ve bir o kadar uzaktaydı. Kadına yapılan insanlık dışı muamelelerin, kadın kırımının, töre cinayetlerinden birinin hemen yanı başında olması bu sorunu daha iyi anlayabilmemi, kadın sorununa karşı yabancılığımı, duyarsızlığa bir tokat niteliğinde oldu. Ve elimden hiçbir şey gelmiyor.

L.E. 20 yaşında. Abisi amcasının kı-

zını sevmiş 12 yıl önce. Aile vermeyince kaçmaya karar vermişler ve kaçmışlar. Bu bölgede kaçan gençlerin fazla seçeneği olmuyor. Kaçan kadın ya teslim edilir ya da bir bedel karşılığı gençlerin evlenmesine karar verilir. Bu bedel de "berdel" olur. Kaçma olaylarının mağduru her iki olasılıkta da kadın olur. Kadın teslim edilirse var olan namus olgusu üzerinden "namussuz" ilan edilen kadın, ya dul bir erkekle ya da yaşlı bir adamla evlendirilir. Diğer bir halde gençlerin evlendirilmesinde ise karşılık olarak bir kurban seçilir. Bu olayda da kurban seçilen L.E. oldu. İki gencin mutlu olmasına karşın diyet olarak bir kız çocuğunun hayatı karartıldı. L.E. nişanlandırıldığı zaman sadece 8 yaşındaydı. 4 yıl nişanlı kaldıktan sonra L.E. kaçan kadının kardeşi ile zorla evlendi-

rildi. Bu yetmiyormuş gibi aile L.E.'ye zaten sönmüş hayatını zehretmek için elinden geleni yapıyordu. 8 yıl süren dayak, aşağılama, eziyetten sonra L.E. hastaneye gidiş gelişlerde tanıştığı bir erkekle kaçtı.

Yaklaşık bir ay önce sevdiğiyle kaçan L.E. 2 gün önce, kaçtığı erkeğin ailesi tarafından kayınbabası ve ailesine teslim edildi. Nereye götürüldüğünü öğrenmeye çalıştım ama sonuçsuz kaldı. Adresi öğrenemediğimiz için L.E. ile iletişime geçemiyorum ve kadın kurumları gibi yasal yolları kullanamıyorum. Aileden yerini öğrenmeye çalışıyorum ama sonuçsuz. Ne yazık ki kadın cinayetlerine bir yenisi daha eklenecek.

Fermanı veren ailelerin büyükleri ve L.E.'nin abisi. Trajik olan yanlardan biriyse L.E.'nin ikinci kez katili, berdel zorla evlenmesine neden, kaçarak evlenen abisi. Bunları düşündükçe insanlığımızdan utanyorum, biliyorum ki kafa-

mi dik tutacak tek şey bu cinayetlere ortak olmamak yani sessiz kalmamak.

L.E.'yi ve onun şahsında kurban edilmiş, hayatları mahvedilmiş bu kadınları, kız çocuklarını düşünüyorum. Bu adaletsiz düzende, terazinin altında kalmalarının tek nedeni feodal toplumda kadın olmak. Bir erkek olarak kadın sorununun yakıcılığını, özellikle bölgede eziciliğini en yakıcı hissettiren bu olay oldu. Bir kez daha gördüm ki insanlığın ayaklar altına alındığı bu düzende insan kalabilmenin tek yolu taraf olmaktan, mücadele etmekten geçiyor. Bizlere düşen bu terse dönen çarka durdeme iradesini göstermek, bu yanlış sistemi besleyen her düşünceye, feodalizme karşı mücadele etmek. Bu yaşananlar karşısında, bu irade, bugün bir şeyler yapmanın yanında, insan olabilmem de bir koşulu aslında.

(Amed'den bir Özgür Gelecek Okuru)

Ateşi Tutuşturan Kıvılcım: İbrahim Kaypakkaya!

Komünist önder Kaypakkaya yoldaşı bilim ve inanç abidesi kılan onun savunduğu görüşlerin **devrimci niteliğidir**. Komünist önder Kaypakkaya yoldaşın görüşlerine bilimsellik ve haklılık kazandıran onun yaşadığı tarihsel dönemin gerçekliği, toplumsal koşulların niteliği, o süreçte etkin olan devrimci dalganın çekici ve büyüleyici gücüdür. Tüm devrimci görüşlerin oluşumu ve gelişimi gibi Kaypakkaya yoldaşın devrimci görüşleri de ülkemizde gelişen işçi sınıfının **grev ve direnişleri**, kendiliğinden gelişen **kitle hareketleri**, köylülerin **toprak işgalleri**, öğrenci gençliğin militan mücadelesi içinde oluştu. Bu objektif gerçekliğin yanı sıra **Büyük Proleter Kültür Devriminin** tüm dünyada yarattığı muazzam sarsıcı etki, ülkemizin devrimci toprağını ve bilincini de önemli oranda etkiledi. Emeğe olan saygı, halka olan büyük sevgi, devrime olan sınırsız bağlılık Kaypakkaya yoldaşı yaşamı boyunca sürekli ve sistemli bir şekilde bilimsel dünya görüşüne olan ilgiye, gerçeği yorulmadan araştırma ve inceleme çabasına itti.

Kaypakkaya yoldaş sınıf bilincinin ve öncünün oluşum sürecini şöyle özetler: **“Kahraman işçi sınıfımızın, fedakar köylülerimizin ve yiğit gençliğin çığ gibi yükselen mücadelesi, hızla yayılan Marksist-Leninist eserler, Çin’de Başkan Mao’nun**

önderliğinde yer alan Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin dünyayı sarsan etkileri, bütün bunlar, ülkemiz toprağında yığınların mücadelesine önderlik edecek genç bir komünist hareketin fişkırmasına elverişli ortamı hazırlıyordu.”

Ülkedeki her toplumsal hareket, her sınıf çatışması Kaypakkaya yoldaşın bilincinde proleter devrimci dokuların oluşmasına, şekillenip biçim almasına yol açar. Özellikle **15/16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi** sonucunda önemli ve devrimci dersler çıkarır. 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, devrimi amaçlamayan her türlü darbeci (ordudan beklenen) anlayışları ve onun savunucuları olan Mihri Belli, Doğan Avcıoğlu, Hikmet Kıvılcımlı vb. revizyonist görüş sahiplerini mahkum eder. Tanklarla, süngülerle ve de sıkıyönetimle bastırılabilen bu büyük işçi direnişi hem sınıfın **kendi gücüne güvenmesi**, örgütlü gücüne inanması hem de sınıf bilincine varması bakımından tarihsel önemde bir rol oynar. Bu büyük işçi direnişi, kitlelerin devrimde rolünü göstermesi bakımından, devrimin ne bir avuç darbe tertipçisinin ve ne de sıniptan ve halktan kopuk bir avuç küçük burjuva öncü iddiasıyla yola çıkan gençliğin radikal eylemlerinin ürünü olabileceğini, devrimi gerçekleştirecek gerçek gücün kitleler olacağını gösterdi.

Kaypakkaya yoldaş bu direnişi, “ül-

kemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili” olarak değerlendirir. Keza o sürece kadar sınıf hareketine egemen olan parlamentoya ve orduya umut bağlayan düşünce ve hayallerin yanlışlığına ve saçmalığına dair önemli vurgular yaparak **“devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu”** belirtir.

Revizyonizmle mücadele ve hesaplaşma!

Kaypakkaya yoldaş ülkede gelişen devrimci mücadele içinde önce **TİP** ve sonra da **PDA** ve **TİİKP** saflarında yerini aldı. Kaypakkaya yoldaş, pasifist-parlamentarist çizgiyi savunan TİP’le, askeri darbe amaç ve fikrine umut olarak sarılan Mihri Belli kliğine, işçi sınıfından, halktan kopuk bir avuç küçük burjuvanın öncülüğünde yürütülen maceracı çizgiye karşı olduğu gibi içinde yer aldığı TİİKP revizyonizmine karşı da ideolojik-politik mücadele yürütmekten bir an olsun geri durmadı.

Kaypakkaya yoldaş, yürüttüğü devrimci mücadele sayesinde kısa sürede içinde saflarında yer aldığı PDA hareketinin Marksizm-Leninizm’i savunmadığını gördü ve onun **burjuva karakterini** ortaya koydu. O, PDA ile mücadele içinde bir yandan kendi görüşlerini olgunlaştırırken diğer yandan PDA revizyonizminin gerçekliğini açığa çıkararak ona karşı en ağır ideolojik ve siyasal darbeyi vurdu.

Bir yandan doğrudan pratik, öte yandan devrimci teoride kat edilen mesafe, Kaypakkaya yoldaşta adım adım bilinç sıçramasına yol açtı. Bunun sonucu olarak da içinde yer aldığı PDA grubunun, pasifist ve Mihri Belli’nin sağcı çizgisinden kopmayan yüzünü daha iyi görmeye başladı. **“İki çizgi anlayışına ve özüne uygun olarak”** bir yandan PDA saflarında yer alırken diğer taraftan onun teslimiyetçi pasifist görüşlerine karşı mücadele etti.

PDA revizyonizmi, demokratik devrimin özünün toprak devrimi olduğunu, köylülerin devrimci rolünü reddediyordu. Silahlı mücadeleyi **“henüz şartların elverişli olmadığı”** gerekçesiyle reddediyordu. Marksist-Leninist devlet ve devrim teorilerini, parlamento hakkındaki devrimci görüşlerini reddediyordu. Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını reddediyordu. Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin tecrübelerini reddediyordu. Kemalizm hayranlığından kopmıyor, hâkim ulus milliyetçiliğine dört elle sarılıyordu. Kaypakkaya yoldaş, PDA’nın ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, devlet-ordu-parlamento-siyasal partiler, ulusal sorun, Kemalizm-cumhuriyet tarihi, demokrasi-özgürlük gibi temel konular ve sorunlarda savunduğu sağcı revizyonist görüşlere karşı mücadeleyle sınırlı kalmadı. Aynı zamanda onun sağcı pasifist mücadele çizgisini, silahlı mücadeleyi belirsiz bir geleceğe erteleyerek onu kuşa çeviren anlayışını, kitlelerden kopuk, yönetimin başına çöreklenmiş burjuva bürokrat kadro-militan ve önderlik anlayışını mahkûm etti.

Kopuş ve Yeni Bir Yol: Nisan Güneşi!

Ancak o iyi bir devrimci tahlilci ve iyi bir yorumcu olarak kalmadı aynı zamanda bir dava, **eylem** ve **pratik** insanına yakışır bir şekilde **savaş** ve **kavga** içinde kendi devrimci çizgisini pratikte uygulamaya çalıştı. Pratik içinde yer alarak, kitlelerle güçlü politik bağlar kurarak her direniş ve devrimci hareketten büyük dersler çıkartarak, bir kadro ve önderlik çizgisini ortaya koydu.

Anın acil ve devrimci görevi olarak, **silahlı mücadeleye** elverişli alanları seçerek kadroların çoğunun bu alanlara seferber edilmesi gerektiğini belirtti. Ve bu tespite uygun bir örgütlenme ve pratik çalışmaya başladı. Silahlı mücadele örgütü olarak **gerilla birimlerinin** oluşturulması görevini saptadı. Belirlediği, her devrimci durumla ilgili mutlaka partinin önüne bir görev koydu.

Bu görevi canla başla yerine getirmek için bizzat işin başına kendisi geçerek **pratiğin ateşi** içinde yer aldı. Parti örgütlenmesi esas diyerek, partinin savaş ve kitleler için maddi bir güce dönüşmesi için bütün benliğiyle çalışmaya ve mücadeleye girişti. Köylük bölgeler esas dediğinde bir yandan yoldaşlarını seferber ederken diğer yandan kırsal alan çalışmasının başına ilk o geçti. Silahlı mücadele esas dediğinde düşmana ilk kurşunu ilk önce o sıktı. Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esas dediğinde bunun çekirdek örgütlenmesi olan gerilla birimlerini en başta o örgütlemeye çalıştı.

Kaypakkaya yoldaş sadece köklü ve bütünlüklü bir şekilde sistemden, onun resmi ideolojisinden kopuş sağlamadı. Aynı zamanda her türden **burjuva** ve **küçük burjuva** ideolojisi olan **reformizmden**, parlamentarizmden, **revizyonizmden**, askeri darbeye umut bağlayan darbecilikten koptu. Kitlelerden kopuk bir avuç küçük burjuva aydın devrimciliğinden, sağcı teslimiyetçi bürokrat önderlik anlayış ve çizgisinden kopuşun adı ve adresi olmadı yalnızca, proleter devrimci bilinç ve önderlik çizgisinin güçlü savunucusu ve bunu canla başla pratiğe uygulayan çizginin temsilcisi de oldu.

Kaypakkaya yoldaşın mücadele yolu burjuva-feodal **iktidarı alt etmenin** yoludur. Onun yolu uzun süreli dağılık halk gerilla savaşı yoludur. Onun yolu **halka sınırsız hizmet etmenin**, devrim ve sosyalizm davasına sonsuz bağlılığın, **partinin başaracağına** olan inancın sarsılmaz güvenli yoludur.

O, kelimenin tam anlamıyla **teoriyle pratiğin**, sözle eylemin parlak bir sentezidir. Onun sahip olduğu teori, zorlu savaş pratiği içinde süzülen devrimci bir teoridir. Kaypakkaya yoldaşın adı bilimsel devrimci görüşler kadar parti ve kavga adıdır. Onun ilk adı bilimsellik ve inanç ise ikinci adı kavga ve örgüttür. **İbrahim Kaypakkaya yoldaşsız parti, partisiz de Kaypakkaya yoldaş düşünülemez.**